

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Xã hội dân sự, mối lo của Cộng sản !!!

Ngày 30 tháng 09 vừa qua là thời điểm chấm dứt cuộc góp ý về Hiến pháp sửa đổi mà Quốc hội CSVN đã ấn định. Có tin tức cho rằng vào cuối tháng 10, một bản Hiến pháp sẽ được hoàn tất để trình với quốc dân. Nhưng từ lâu, rất nhiều ý kiến đã đưa ra, yêu cầu Quốc hội kéo dài thêm thời gian góp ý vào vấn đề quan trọng này, yêu cầu đảng và nhà nước CS phải lắng nghe mọi tiếng nói chân thành và chí lý dù khác biệt với hàng lãnh đạo, và quan trọng nhất là yêu cầu UB soạn thảo phải loại bỏ điều 4 dành độc quyền cai trị cho đảng CS, điều 57 dành độc hữu tài nguyên cho nhà nước và điều 80 dành cho đảng quyền uy tuyệt đối trên các lực lượng vũ trang. Thế nhưng mọi ý kiến của nhân dân vẫn bị bỏ vào sọt rác Ba Đình. Mới đây, hôm 28-09, trong cuộc gặp gỡ cử tri hai quận Tây Hồ, Hoàn Kiếm ở Hà Nội, TBT Nguyễn Phú Trọng vẫn lên tiếng đe dọa: "Coi chừng thể lực thù địch đòi bỏ điều 4", vẫn ngang nhiên khẳng định sẽ tiếp tục "thu hồi đất để phục vụ cho công việc quốc gia, quốc phòng, công cộng và phát triển kinh tế xã hội"!

Đó chính là lý do khiến hôm 23-09, 130 trí thức và nhân sĩ trong ngoài nước đã ra một tuyên bố nhan đề "Về thực thi quyền Dân sự và Chính trị", yêu cầu nhà cầm quyền CSVN phải lắng nghe mọi góp ý của toàn dân suốt năm qua, đặc biệt của các nhóm chức sắc tôn giáo, các nhóm dân chủ đối kháng, các nhóm trí thức nhân sĩ, các nhóm dân báo độc lập về Dự thảo sửa đổi Hiến pháp, bởi lẽ mọi ý kiến này đều đã căn cứ vào Hiến pháp điều 69: "Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền được thông tin, có quyền hội họp, lập hội, biểu tình..." Công ước quốc tế về các Quyền dân sự và chính trị điều 19 (tự do ngôn luận), điều 21 (tự do hội họp), điều 22 (tự do lập hội). Song song đó, Tuyên bố còn khởi xướng một "Diễn đàn trao đổi và tập hợp các ý kiến nhằm góp phần chuyển đổi thể chế chính trị của nước ta từ toàn trị sang dân chủ một cách ôn hòa. Diễn đàn này mang tên "Diễn đàn xã hội dân sự" và có trang thông tin điện tử là nơi bày tỏ ý kiến của các tổ chức, các nhóm, các cá nhân cùng theo đuổi mục đích nêu trên, với mong muốn xã hội dân sự ở nước ta phát triển đúng với yêu cầu của một nước dân chủ".

Cái tên "Diễn đàn xã hội dân sự" khiến người ta liên tưởng đến xã hội dân sự là một cái gì rất bình thường trên thế giới, tại các quốc gia văn minh dân chủ, nhưng lại là "vấn đề nhạy cảm" tại VN. Theo các nhà chuyên môn, xã hội dân sự là toàn thể những kiểu kết hợp của các công dân ngoài chính quyền, độc lập với chính quyền, như các hiệp hội, câu lạc bộ, tổ chức thiện nguyện, các giáo hội và tổ chức tôn giáo, các nghiệp đoàn, hợp tác xã, công ty và xí nghiệp. Nghĩa là mọi kiểu liên kết, hợp đoàn của nhiều người để theo đuổi một số mục đích xã hội, lợi ích dân sự nào đó mà họ có chung. Nhờ đó họ gắn bó chặt chẽ với nhau lẫn gắn bó chặt chẽ với xã hội, và cũng nhờ đó tạo sự bền chắc cho xã hội, vì đó như là những sợi dây đan xen chằng chịt giữa các công dân.

Các xã hội dân sự đã xuất hiện cùng lúc với các xã hội văn minh và thúc đẩy sự văn minh của xã hội. Bởi lẽ các kết hợp công dân tạo thành các xã hội dân sự đó là môi trường phát sinh ý kiến mới, đề ra sáng kiến hay và thực hiện tiến bộ thực. Chúng giúp cho các ý kiến được nảy sinh nhanh chóng, các mâu thuẫn được phát hiện mau lẹ, các vấn nạn được giải quyết kịp thời, nhờ đó xã hội không ngừng phát triển trong hòa bình và trật tự. Tại các quốc gia phát triển phương Tây, xã hội dân sự, ngoài việc liên kết các thành viên cùng chung mục đích và ước vọng, còn đóng hai vai trò quan yếu, mang tính đối tác và đối trọng với nhà cầm quyền. Một là thực hiện việc liên đới xã hội, giúp đỡ và bênh vực những người yếu kém và thiếu may mắn. Đó là trường hợp của các tổ chức thiện nguyện, bác ái, cứu trợ của cá nhân hay tập thể (các giáo hội chẳng hạn), trường hợp của các nghiệp đoàn bênh vực quyền lợi các thành viên bị chủ bóc lột (vai trò đối tác). Hai là thực hiện việc giám sát nhà nước (nhưng không theo kiểu các đảng đối lập với đảng cầm quyền). Ví dụ các giáo hội thì có thể phê bình các chính sách y tế giáo dục, các chủ trương liên quan đến tôn giáo, văn hóa của nhà cầm quyền. Các nghiệp đoàn thì có thể phê bình nhà nước về các chính sách liên quan đến phát triển kinh tế, đến luật lệ lao động, đến an sinh xã hội v.v... Tự trung, các xã hội dân sự thúc đẩy sự năng động, tích cực của công dân và đồng thời cũng thúc đẩy tự do, dân chủ, nhân quyền, ngăn chặn mọi ý muốn độc đoán của lãnh đạo chính trị (vai trò đối trọng).

Chính vì thế mọi chế độ độc tài chuyên chế đều rắp tâm tiêu diệt các xã hội dân sự. Bởi lẽ chế độ độc tài chính là một thiểu số muốn khống chế thống trị toàn bộ xã hội. Mà để thực hiện điều này, một là phải làm sao cho người dân đứng gần bó với nhau để họ không có sức đề kháng, làm sao để người dân thờ ơ dửng dưng ngỡ hầu họ trở nên ngoan ngoãn, hai là phải làm cho các kết hợp của công dân vì những điểm chung nào đó phải nằm trong sự kiểm soát của nhà cầm quyền.

Điều này thấy rõ tại Việt Nam. Ngay sau khi nắm quyền cai trị tại miền Bắc, nhà nước độc tài CS đã lập tức cấm đoán và tiêu diệt mọi xã hội dân sự. Cụ thể là nhóm các văn nhân nghệ sĩ trí thức miền Bắc đòi nhân quyền dân chủ và tự do sáng tác trong vụ Nhân văn Giai phẩm (1955-1958). Cùng lúc, ngày 10-09-1955, Hồ Chí Minh thành lập Mặt trận Tổ quốc như một cái rọ để từ ấy đến nay nhốt vào đó nào Tổng liên đoàn lao động VN, nào hội nông dân VN, đoàn thanh niên cộng sản, hội liên hiệp phụ nữ, nào hội cựu chiến binh, hội luật gia, hội nhà báo, hội nghệ sĩ, các tôn giáo quốc doanh, các ủy ban đoàn kết... Tổng cộng có gần 40 tổ chức mà CS cũng ma giáo gọi là "xã hội dân sự"! Nhưng ai cũng biết Mặt trận Tổ quốc chỉ là một tổ chức ngoại vi, một công cụ ngoan ngoãn của đảng Cộng sản, mà theo định nghĩa trong Wikipedia, "là một bộ phận cấu thành hệ thống chính trị của nước CHXH Việt Nam do Đảng Cộng sản lãnh đạo, là tổ chức liên minh chính trị, liên hiệp tự nguyện của tổ chức chính trị, các tổ chức chính trị - xã hội, tổ chức xã hội và các cá nhân tiêu biểu trong các giai cấp, các tầng lớp xã hội, các dân tộc, các tôn giáo và người Việt Nam định cư ở nước ngoài". Không hề có xã hội dân sự trong cái lồng này!

Sau năm 1975, tất cả những xã hội dân sự và diễn đàn xã hội dân sự tại miền Nam đều bị cấm hoạt động. Dù vậy,

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► Xã hội dân sự, mối lo của CS!
- Trg 03 ► Tuyên bố về thực thi quyền dân sự và chính trị.
-Người Việt trong+ngoài nước.
- Trg 04 ► Tuyên cáo về cuộc Vận động Dân chủ hóa Việt Nam.
-Hòa thượng Thích Viên Định.
- Trg 06 ► Tường trình lễ Thượng tượng bị đàn áp tại Tây Ninh.
-Nguyễn Bạch Phụng.
- Trg 07 ► Tuyên cáo về âm mưu đánh phá PG Hòa Hảo bằng văn học.
-Hội trưởng Lê Quang Liêm.
- Trg 08 ► Giáo phận Vinh tường trình về vụ Giáo xứ Mỹ Yên.
-Giám mục và LM đoàn Vinh.
- Trg 09 ► Thư hiệp thông với Giáo phận Vinh về vụ Mỹ Yên.
-Nhóm LM Nguyễn Kim Điền.
- Trg 11 ► Công an khóa trái cửa nhà vợ con Ms Nguyễn Công Chính.
-Mặc Lâm, RFA.
- Trg 12 ► Các diễn đàn xã hội dân sự ở Việt Nam.
-Nguyễn Văn Huy.
- Trg 13 ► Chuyện dài ra đảng và đa đảng (bài 2).
-Nguyễn Minh Cần.
- Trg 16 ► Thông điệp của thế kỷ 21(thơ)
-Ngô Minh Hằng.
- Trg 17 ► Tôn trọng ý dân và một Hiến pháp không hạt nhân.
-Dương Thạch.
- Trg 20 ► Xây lò điện nguyên tử, CSVN không có quyền!
-Vi Anh.
- Trg 21 ► Độ ngũ lý sự viên "nhân bản"
-Bùi Tín.
- Trg 22 ► Máy lời với Võ Khánh Linh và các bạn "cùng chí hướng".
-Văn Quang.
- Trg 24 ► Tiếng súng Tiên Lãng, tiếng súng Thái Bình.
-Võ Văn Tạo.
- Trg 25 ► Quý đất, quý đất và bẫy phát súng colt của Đặng Ngọc Việt.
-Hà Đình Nguyễn.
- Trg 26 ► Ai cho tôi lương thiện?
-Minh Điện.
- Trg 28 ► Xã lũ "giết sống" ở Đắc Lắc, phải có án cho các kẻ gây án.
-Phạm Chí Dũng.
- Trg 30 ► Tại sao dân chúng tôi khổ thế này?
-Văn Quang.

một số cá nhân và tổ chức vẫn tiếp tục hoạt động dưới hình thức "chui" như tuần san Toàn Dân Vùng Dậy (1977-1979) của Mặt trận Dân tộc Tiến bộ do bác sĩ Nguyễn Đan Quế chủ trương, tập san Diễn đàn Tự do (1989-1990) của một tổ chức tranh đấu khác, song tất cả những người chủ xướng và hợp tác đều bị bắt giam sau một thời gian hoạt động. Dấu dấy không phải là những diễn đàn xã hội dân sự, vì lẽ xã hội dân sự phải là những kết hợp công khai của người dân và độc lập với nhà cầm quyền, nhưng chúng cũng có tác dụng như tiếng nói của xã hội dân sự. Tuy nhiên, từ sau năm 2000, với sự phát triển của internet, của các trang mạng xã hội và sự du nhập của chúng vào VN, những diễn đàn xã hội dân sự ngày càng nhiều và thậm chí những xã hội dân sự cũng xuất hiện. Cụ thể là Khối 8406 (từ tháng 4-2006) với hàng trăm, rồi hàng ngàn thành viên công khai tên tuổi, công khai đường lối, công khai mục tiêu qua "Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN", rồi cũng công khai một số hoạt động như lên tiếng trên diễn đàn, viết lách trên báo chí, bày tỏ qua truyền đơn biểu ngữ... Và dĩ nhiên họ đã bị đàn áp dữ dội bởi nhà cầm quyền. Gần đây thì có Phong trào Con đường Việt Nam, Nhóm Trí thức Bauxite, Nhóm Công dân Tự do, Nhóm Blogger 258, Nhóm Chức sắc tôn giáo v.v... Những xã hội dân sự này cũng đang bị CS phá phách ngăn trở bằng nhiều cách càng lúc càng lộ liễu trắng trợn.

Hiện tượng này đang gây lo ngại cho nhà cầm quyền. Báo Nhân Dân điện tử, ngày 31-08-2012, từng có bài viết mang tính báo động nhan đề "Xã hội dân sự" – một thủ đoạn của diễn biến hòa bình". Trong đó có đoạn "Tại hội thảo "Chuyển đổi Nhà nước VN: Các tác động lên VN và khu vực" do các đối tượng bên ngoài tổ chức ở Hồng Kông tháng 8-2008 đã tập trung bàn luận các nội dung: thách thức tự nhiên của XHDS đối với chế độ độc đảng ở VN; XHDS trong bối cảnh VN, sự trở dậy của XHDS qua việc tập trung vào hoạt động của Khối 8406 và Việt Tân. Qua đây cho thấy các thế lực phản động bên ngoài rất quan tâm đến việc lợi dụng XHDS để thực hiện âm mưu lật đổ chế độ. Đáng chú ý là một số đối tượng cơ hội chính trị có quan điểm chống đối cực đoan đã lợi dụng một số tổ chức quần chúng hợp pháp để tổ chức các hội thảo, tọa đàm, diễn đàn có nội dung đòi hỏi đưa Hiến pháp 1992 trở về HP năm 1946, trưng cầu ý dân về Điều 4 cũng như toàn bộ Hiến pháp, lập Tòa án HP, thúc đẩy XHDS và thực hiện các quyền tự do dân chủ, tự do ngôn luận, báo chí, lập hội theo tiêu chí phương Tây, tư hữu hóa đất đai... Nếu thực hiện các nội dung này theo ý đồ của họ thì chế độ XHCN thực tế sẽ không còn tồn tại ở VN. Đây là phương thức đấu tranh công khai rất nguy hiểm, nếu không cảnh giác có thể sẽ giúp các thế lực thù địch lợi dụng các tổ chức XHDS để đưa ra những kiến nghị nhằm thay đổi thể chế, thay đổi hệ thống luật pháp XHCN bằng luật pháp dân chủ, tư sản".

Việc ra đời Diễn đàn Xã hội của giới trí thức nhân sĩ hôm 23-09 chắc chắn gây nên mối lo âu mới cho chế độ độc tài vì nó khơi gợi lẫn cổ vũ thêm các xã hội dân sự và chắc không tránh khỏi sự đàn áp (trừ phi các lãnh đạo CS chột tính ngộ).

Việc đàn áp dữ dội năm 2008 đối với Giáo phận Công giáo Hà Nội trong vụ Tòa Khâm sứ và đối với Dòng Chúa Cứu Thế trong vụ Thái Hà, mới đây là đối với Giáo phận Công giáo Vinh trong vụ Mỹ Yên (thậm chí Ban Tôn giáo chính phủ đã phải cấp thời sang Vatican từ ngày 15 đến 20-09 để yêu cầu Tòa thánh trừng phạt Giáo phận này và trừng phạt cả Dòng Chúa Cứu Thế). Rồi bao nhiêu cuộc đàn áp đối với các Giáo hội chính truyền khác tại VN mấy thập niên qua, tất cả đều xuất phát từ chỗ nhà cầm quyền thấy các Giáo hội này (cùng với những tổ chức trực thuộc bên trong) đều là những xã hội dân sự đúng nghĩa, vì các thành viên liên kết chặt chẽ với nhau bởi những mục tiêu cao cả, họ lại luôn độc lập cách nào đó với nhà cầm quyền (dù nhà cầm quyền tìm cách khống chế và kiểm soát họ qua Pháp lệnh lẩn Nghi định tôn giáo), luôn phê phán nhà cầm quyền trực tiếp hoặc gián tiếp qua việc đòi hỏi tự do tôn giáo và tranh đấu cho nhân quyền dân chủ. **BAN BT**

Bám đất (Kỳ Cục - Danchimviet.info)

TUYÊN BỐ

VỀ THỰC THI QUYỀN DÂN SỰ VÀ CHÍNH TRỊ

.....*Người Việt Nam trong và ngoài nước 23-09-2013*.....

Hiến pháp hiện hành của nước ta quy định tại điều 69: “*Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền được thông tin, có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật*”.

Công ước quốc tế về những quyền dân sự và chính trị (mà Nhà nước Việt Nam ký tham gia ngày 24-9-1982) quy định cụ thể về quyền bày tỏ quan điểm, quyền hội họp và lập hội: “*Mọi người đều có quyền giữ vững quan niệm mà không bị ai can thiệp. Mọi người đều có quyền tự do phát biểu quan điểm; quyền này bao gồm quyền tự do tìm kiếm, tiếp nhận, và phổ biến mọi tin tức và ý kiến bằng truyền khẩu, bút tự hay ấn phẩm, dưới hình thức nghệ thuật, hay bằng mọi phương tiện truyền thông khác, không kể biên giới quốc gia*” (trích điều 19[1]); “*Quyền hội họp có tính cách hoà bình phải được thừa nhận*” (trích điều 21); “*Ai cũng có quyền tự do lập hội, kể cả quyền thành lập và gia nhập các nghiệp đoàn để bảo vệ quyền lợi của mình*” (trích điều 22). Những quy định tương tự cũng có trong Tuyên ngôn nhân quyền của Liên Hiệp Quốc được công bố ngày 10-12-1948 mà mọi quốc gia thành viên đều phải tôn trọng [2].

Căn cứ vào những quy định đó, các ý kiến đóng góp cho việc sửa đổi Hiến pháp khác với quan điểm của Ủy ban Dự thảo sửa đổi Hiến pháp do Quốc hội lập, đặc biệt là về những điều cơ bản của thể chế chính trị (như Kiến nghị do 72 người ký trực tiếp ngày 19-1-2013, thường được gọi tắt là Kiến nghị 72, Tuyên bố của Hội đồng Giám mục, Tuyên bố Công dân tự do, ý kiến trên trang mạng Cùng viết Hiến pháp, và nhiều ý kiến của đồng bào trong và ngoài nước trên các trang thông tin điện tử) là hoàn toàn phù hợp với Hiến pháp và Công ước quốc tế về những quyền dân sự và chính trị (dưới đây gọi tắt là Công

ước quốc tế). Điều đó cũng đúng với nhiều tiếng nói đòi dân chủ và thực hiện các quyền tự do đã được quy định trong Hiến pháp, gắn liền với yêu cầu bảo vệ độc lập, chủ quyền quốc gia, hòa nhịp với các hình thức đấu tranh của nông dân bị mất đất, của công nhân đòi việc làm và cải thiện đời sống. Những tiếng nói đó của các tổ chức và nhóm như Hội đồng Giám mục, nhóm các chức sắc tôn giáo, nhóm công dân tự do, nhóm Tuyên bố 258, câu lạc bộ NoU v.v... hoặc của nhiều cá nhân ở trong và ngoài nước mang tinh thần yêu nước và khát vọng dân chủ, đều được bày tỏ một cách ôn hòa, hợp pháp.

Chúng tôi, những người ký tên dưới đây hoan nghênh ý thức xây dựng của những tiếng nói đó và thấy rằng đề phản ảnh yêu cầu của đông đảo nhân dân, cần khởi xướng một **Diễn đàn trao đổi và tập hợp các ý kiến nhằm góp phần chuyển đổi thể chế chính trị của nước ta từ toàn trị sang dân chủ một cách ôn hòa**. Đó là mục đích hoạt động của Diễn đàn, hoàn toàn phù hợp với Hiến pháp của nước ta và Công ước quốc tế. Diễn đàn này mang tên “**Diễn đàn xã hội dân sự**” và có trang thông tin điện tử là nơi bày tỏ ý kiến của các tổ chức, các nhóm, các cá nhân cùng theo đuổi mục đích nêu trên, với mong muốn xã hội dân sự ở nước ta phát triển đúng với yêu cầu của một nước dân chủ.

Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền tôn trọng quyền bày tỏ quan điểm của công dân, thẳng thắn tranh luận và đối thoại, từ bỏ cách đối xử không công bằng, không minh bạch và không đường hoàng như đã và đang áp dụng đối với những kiến nghị sửa đổi Hiến pháp và những tiếng nói đòi dân chủ khác với quan điểm của nhà cầm quyền. Ý kiến khác nhau cần được tranh luận thẳng thắn để tìm chân lý; còn dựa vào quyền lực để cản trở việc công bố, không đối thoại mà chỉ đơn

phương phê phán, quy kết, thậm chí dùng nhiều cách ngăn cấm và trấn áp thì không những vi hiến và trái với Công ước quốc tế mà còn không đúng với tư cách chính đáng của một nhà cầm quyền.

Việc sửa đổi Hiến pháp đang còn ý kiến khác nhau về những vấn đề cơ bản của thể chế chính trị. Dự thảo Hiến pháp sửa đổi dự định trình Quốc hội thông qua trong kỳ họp cuối năm tuy có một số điều chỉnh chi tiết nhưng về cơ bản vẫn duy trì thể chế toàn trị của giới cầm quyền nhân danh Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN). Thực tế ở nước ta cho thấy rõ: thể chế này đã tạo nên một bộ máy cầm quyền có nhiều quyết sách sai trái và quan liêu, tham nhũng nặng; một “bộ phận không nhỏ” trong bộ máy lợi dụng quyền lực (cả quyền cai trị và quyền sử dụng, định đoạt đất đai, tài nguyên, tài sản công) cấu kết với một số nhà kinh doanh làm giàu bằng nhiều thủ đoạn bất minh (cả trong khu vực kinh tế nhà nước và kinh tế tư nhân), hình thành các nhóm lợi ích bất chính, xâm phạm quyền lợi của nhân dân, dẫn tới sự phân hóa giàu nghèo quá bất công ở nước ta. Không ít người trong giới cầm quyền các cấp cùng với các nhóm lợi ích và sự hậu thuẫn của thể lực bên ngoài đang dựa vào bạo lực cùng nhiều thủ đoạn không chính đáng để duy trì quyền thống trị đất nước theo thể chế toàn trị, có phần do tự duy giáo điều, bảo thủ, nhưng phần quan trọng hơn, phổ biến hơn là do muốn bảo vệ và giành thêm lợi ích riêng bất chấp lợi ích chung của đất nước, của dân tộc. Đó là nguyên nhân gốc rễ khiến nước ta lâm vào khủng hoảng trên nhiều mặt: kinh tế suy giảm nặng và không ổn định, văn hóa suy đồi, đạo đức băng hoại, môi sinh bị tàn phá, trình độ phát triển và năng lực cạnh tranh thua kém nhiều nước trong khu vực, dân mất lòng tin đối với bộ máy cầm quyền; trong khi đó, độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của nước ta đang bị thể lực bành trướng Trung Quốc gia tăng các hành động xâm phạm.

Để vượt qua những thách thức hiểm nghèo đối với đất nước và dân

tộc, giải pháp cơ bản là phải cải cách thể chế chính trị, chuyển từ toàn trị sang dân chủ, qua đó phát huy sức mạnh hòa giải và đoàn kết dân tộc, mở ra thời kỳ phát triển mới cho đất nước và bảo vệ vững chắc độc lập, chủ quyền quốc gia. ĐCSVN, với vị trí là đảng đang cầm quyền, tự nhận vì nước vì dân, có trách nhiệm thúc đẩy quá trình chuyển đổi đó một cách chủ động, mở đầu bằng việc sửa đổi Hiến pháp. Đó là mệnh lệnh của cuộc sống và cũng là phương án tối ưu cho sự chuyển đổi thể chế chính trị một cách ôn hòa ở nước ta.

Nếu Hiến pháp sửa đổi vẫn duy trì thể chế toàn trị được thông qua và ban hành chính thức thì các thách thức mà đất nước và dân tộc đang đối mặt càng thêm nghiêm trọng dẫn tới hệ quả khôn lường, dân càng thất vọng và bất bình, uy tín của nước ta trong quan hệ quốc tế càng giảm sút. Đó thật sự là tai họa cho đất nước mà trách nhiệm thuộc về giới cầm quyền.

Vì vậy, Diễn đàn Xã hội dân sự yêu cầu Quốc hội dừng việc thông qua bản Hiến pháp sửa đổi trong đó thể chế chính trị hiện hành vẫn được duy trì về cơ bản, kéo dài thời gian thảo luận về Hiến pháp và thật lòng tổ chức nghiên cứu, tranh luận một cách thẳng thắn, nghiêm túc và công khai về những điều cơ bản của thể chế chính trị đang còn ý kiến khác nhau.

Tuyên bố này được gửi tới các thành viên cơ quan lãnh đạo ĐCS và Nhà nước; đồng thời được công bố trên mạng xã hội để phổ biến rộng rãi, mong đồng bào trong và ngoài nước biểu thị sự đồng tình, hưởng ứng.

Ngày 23 tháng 9 năm 2013

Những người khởi xướng Diễn đàn xã hội dân sự

Ghi chú:

- Ý kiến hưởng ứng Tuyên bố này xin gửi về địa chỉ e-mail: diendanxahoidansu@gmail.com

- Cách thức tham gia Diễn đàn sẽ được thông báo sau.

[1] Điều 19 của Công ước này còn có khoản kế tiếp như sau: 3-Việc hành xử quyền tự do phát biểu quan điểm đòi hỏi đương sự phải có

những bốn phận và trách nhiệm đặc biệt. Quyền này chỉ có thể bị giới hạn bởi pháp luật vì nhu cầu: a-Tôn trọng những quyền tự do và thanh danh của người khác. b-Bảo vệ an ninh quốc gia, trật tự công cộng, sức khỏe công cộng hay đạo lý.

[2] Tuyên ngôn quốc tế về nhân quyền quy định tại điều 19: "Mọi người đều có quyền tự do ngôn luận và bày tỏ quan điểm. Quyền này bao gồm sự tự do quan điểm mà không bị xen vào quấy rầy và được tự do tìm kiếm, thu nhận và quảng bá tin tức và tư tưởng qua mọi phương tiện truyền thông bất kể biên giới" và điều 20: "Mọi người đều có quyền tự do hội họp và lập hội, một cách ôn hòa. Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể".

Tổng số những người ký tên (cập nhật đến 30-09-2013): 870

nhuần giáo lý từ bi, Phật giáo Việt Nam lấy việc phụng sự chúng sanh là cội nguồn chư Phật theo tinh thần Bồ Tát Đạo trong Lục Độ Tập Kinh : "Bồ Tát thấy dân kêu ca, do vậy gạt lệ xông vào nơi chính trị hà khắc để cứu dân thoát khỏi ách nạn lầm than". Với hiện trạng tối tăm và hiểm nguy của đất nước, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất có những nhận định mong đổi thay vận mệnh.

Nhận định rằng : Chủ trương độc tài đảng trị là nguyên nhân của tất cả mọi nguyên nhân dẫn đến tình trạng lạc hậu và khủng hoảng của Việt Nam hiện nay về mọi phương diện từ kinh tế, văn hoá, chính trị, quốc phòng và môi trường.

Nhận định rằng : Chủ trương độc tài toàn trị là nguyên nhân dẫn đến mọi sai lầm và tội lỗi của đảng CSVN từ khi thành lập cho đến khi cầm quyền thống trị trên cả nước.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Hòa thượng Thích Viên Định, Viện trưởng Viện Hóa Đạo: Tuyên cáo về cuộc Vận động Dân chủ hóa VN

❀❀❀❀ Paris 23-09-2013 ❀❀❀❀

Hòa thượng Thích Viên Định, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) vừa gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế "Lời Tuyên Cáo của GHPGVNTN về cuộc Vận động Dân chủ hóa Việt Nam", để phổ biến.

Kính xin mời xem toàn văn Lời Tuyên cáo ấy sau đây :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT VIỆN HÓA ĐẠO

Chùa Giác Hoa, 15/7 Nơ Trang Long, Phường 7, Q. Bình Thạnh, TP Sài Gòn

Phật lịch 2557- Số :

10/VHĐ/TB/VT

LỜI TUYÊN CÁO

của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất về cuộc vận động Dân chủ hoá Việt Nam

Đức Phật ra đời để cứu khổ và giải thoát cho muôn loài. Thấm

Đảng CS đã chọn con đường đấu tranh bạo lực để cướp chính quyền, điều này đã đẩy cả đất nước và dân tộc đến những cuộc chiến tranh đẫm máu không cần thiết, trong khi đó các quốc gia thuộc địa trong khu vực và thế giới đã chọn con đường bất bạo động để giành độc lập và họ đã thành công mỹ mãn.

Nhận định rằng : Độc tài toàn trị là động cơ khiến đảng CSVN chủ trương chia đôi đất nước và từng bước thực hiện mưu đồ cướp quyền lực trên cả nước, gây bao đau thương và tang tóc cho dân tộc.

Chủ trương độc tài toàn trị khiến đảng CS phạm nhiều sai lầm tai hại với nhân dân như vụ Nhân văn Giai phẩm, Cải cách Ruộng đất ở miền Bắc. Và sai lầm nghiêm trọng nhất là tiến hành cuộc chiến tranh xâm lược Việt Nam Cộng Hoà, xoá sổ một thể chế dân chủ non trẻ, một hạt giống tự do của dân tộc.

Cuộc chiến tranh phi nghĩa này làm tan hoang đất nước, nhân dân đồ thân, đã đẩy dân tộc và đất nước vào vòng lệ thuộc ngoại bang cho đến hôm nay.

Sau khi cưỡng chiếm được miền Nam Việt Nam, chủ trương độc tài toàn trị đã làm cho đảng CSVN mù quáng lao vào những cuộc chiến phiêu lưu mới, khi cấu kết với Liên Xô làm tên lính xung kích cho cuộc tranh chấp quốc tế mới, dẫn đến hai cuộc chiến tranh đẫm máu với Campuchia và Trung cộng, làm hàng trăm ngàn người thiệt mạng, khiến cho đất nước càng tan hoang thê thảm hơn.

Nhận định rằng : Chủ trương độc tài toàn trị đã đẩy đảng CSVN đến những quyết định sai lầm như xoá sổ nền kinh tế thị trường năng động tại miền Nam Việt Nam, Hợp tác hoá nông nghiệp nông thôn, Cải tạo tư bản tư doanh, Kế hoạch kinh tế mới đem con bỏ chợ và chính sách tiêu diệt tôn giáo đã biến đất nước thành địa ngục trần gian.

Sau khi Đông Âu và Liên Xô sụp đổ vì hệ thống chính trị đó đã thất bại và không còn phù hợp với thời đại nữa, nhưng đảng CSVN vẫn không chịu từ bỏ con đường độc tài độc đảng để đưa đất nước thoát khỏi khủng hoảng, họ lại sang Bắc Kinh cầu cạnh sự giúp đỡ hòng tiếp tục cai trị đất nước, bất chấp sự dựa dẫm này đã đưa đất nước và dân tộc vào vòng lệ thuộc Hán triều lần nữa.

Nhận định rằng : Chủ trương độc tài toàn trị là nguyên nhân của cuộc khủng hoảng toàn diện hiện nay khi đảng CSVN vẫn khăng khăng giữ điều 4 trong Hiến pháp để toàn quyền quyết định vận mệnh đất nước và điều 18 để thu tóm toàn bộ đất đai đã đẩy xã hội Việt Nam đến mâu thuẫn và bế tắc.

Với điều 18 Hiến pháp người dân Việt đã hoàn toàn mất hết đất đai, người nông dân mất phương tiện sản xuất. Đất đai trở thành “sở hữu toàn dân” mà thực chất là “huong hoá” của đảng Cộng sản để họ tuỳ nghi sử dụng.

Độc quyền chính trị và kinh tế đã biến đảng CSVN thành tập đoàn tư bản đồ cực kỳ tham lam và giàu

có, xã hội Việt Nam bị phân hoá giàu nghèo nghiêm trọng làm mất sự hài hoà cần thiết để ổn định.

Nếu điều 4 Hiến pháp làm tê liệt xã hội, thủ tiêu nguyên khí quốc gia, thì điều 18 Hiến pháp tạo nên những tập đoàn tư bản địa ốc giàu có vô lượng và khối “dân oan” mất nhà, mất đất canh tác ngày càng đông đảo.

Nhận định rằng : Chủ trương độc tài toàn trị của đảng CSVN đã hoàn toàn thất bại và nguy hiểm, sẽ đưa đất nước và dân tộc vào con đường diệt vong khi xã hội đã tổng khủng hoảng và quốc gia đang bị lâm nguy từ kẻ thù phương Bắc. Thực trạng này đòi hỏi phải có một sự thay đổi tận gốc rễ cơ chế hiện nay bằng một cơ chế khác đáp ứng lòng dân, phù hợp với xu thế thời đại.

Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất và dân tộc Việt Nam là nạn nhân của đảng Cộng sản nên Giáo hội chủ trương muốn giải trừ pháp nạn trước hết phải giải trừ quốc nạn. Điều này thể hiện qua câu nói của Đức Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang : “Đạo pháp không thể nở hoa trên giang sơn nô lệ” và được trình bày minh bạch trong Lộ trình 8 điểm để dân chủ hoá Việt Nam của GHPGVNTN, năm 2001 và Thư Chúc Xuân năm 2005 của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, lúc đó là Viện trưởng Viện Hoá Đạo, đã đưa ra Lời kêu gọi các nhân sĩ trí thức nhanh chóng tập hợp trong một liên minh dân tộc để dân chủ hoá Việt Nam.

Tiếp nối truyền thống yêu nước và mục tiêu cứu giúp chúng sanh của Phật giáo Việt Nam, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất kêu gọi đảng CSVN hãy thức tỉnh vì thời cuộc đã thay đổi, nên đáp ứng nguyện vọng của dân tộc và đòi hỏi của thời đại là hãy dân chủ hoá Việt Nam.

Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất ủng hộ toàn dân và các trí thức, không phân biệt quá khứ, chính kiến và tôn giáo, đứng ra thành lập những đảng phái chính trị đối trọng với đảng Cộng sản cầm quyền hiện nay để cứu nguy đất nước.

Chủ trương độc tài toàn trị của

đảng CSVN đã hoàn toàn phá sản, đảng CSVN đã hoàn toàn thất bại và bất lực trong việc bảo vệ đất nước, chủ quyền dân tộc và kiến thiết quốc gia.

Hậu quả xấu xa tai hại của chế độ độc tài toàn trị là không thể biện minh và không thể chấp nhận, cần phải chấm dứt để mở ra một sinh lộ mới cho đất nước và dân tộc.

Đã đến lúc phải có một diễn đàn đa nguyên đa đảng để nhân dân được tham chính, để những nhân sĩ trí thức, những người yêu nước ưu tú và lỗi lạc tham gia việc điều hành đất nước, phụng sự dân tộc, xây dựng một thể chế chính trị tiến bộ, văn minh với tam quyền phân lập. Nhân quyền và dân quyền được tôn trọng triệt để. Xây dựng một xã hội thượng tôn pháp luật và hài hoà nhân bản.

Đã đến lúc cần phải chấm dứt sự độc tôn độc quyền của đảng Cộng sản từ bấy lâu nay, để Dân tộc Việt Nam được quyền làm chủ vận mạng của mình và đất nước, đưa Việt Nam hội nhập với thế giới văn minh, dân chủ, thoát khỏi quỹ đạo của Trung cộng. Và đã đến lúc đất đai phải được trả lại cho nhân dân Việt Nam với chế độ đa sở hữu, giải quyết thoả đáng thảm trạng dân oan, để toàn dân hạnh phúc và những người đã chết được siêu thoát.

Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất chủ trương không làm chính trị nhưng khuyến khích Phật tử và toàn dân tích cực tham chính để bảo vệ đất nước, xây dựng xã hội tự do, dân chủ, hài hoà, hạnh phúc và nhân bản.

Thừa lệnh Hội đồng Lưỡng viện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, nay tuyên cáo.

Chùa Giác Hoa, Sài Gòn, ngày 20-9-2013

**Viện trưởng Viện Hoá Đạo
Tỳ kheo Thích Viên Định.**

Kính Quý Chư Chức sắc cùng Quý Tín hữu tôn giáo trong và ngoài nước.

TƯỜNG TRÌNH

Lễ Thượng tượng bị đàn áp tại Tây Ninh

Từ Đò Ngồn Luận * Bán Nguyệt San

Nguyễn Bạch Phụng 14-09-2013

Vừa qua vào ngày 08-08 Quý Tỵ (dl 12-09-2013) tại tư gia đạo muội Tạ Thị Thu Nga thuộc Hương Đạo Long Xuân, Phận Đạo Đệ Lục, Châu Thành Thánh Địa (ấp Ninh An, xã Bàu Năng, huyện Dương Minh Châu, tỉnh Tây Ninh).

Gia đình có Thượng Tượng thờ Đức Chí Tôn nên mời một số Chức sắc Thiên Phong Hiệp Thiên Đài, Cửu Trùng Đài, Phước Thiện, Chức việc và Tín đồ bảo thủ chọn truyền đến dự.

Trước ngày lễ Thượng Tượng, đạo muội Nga có gởi Tờ trình đến MTTQ và UBND xã Bàu Năng để xin phép, được UBND xã trả lời: *"Nếu chị không yêu cầu tổ nghi lễ địa phương đến chủ trì và hành lễ Thượng Tượng là chia rẽ tôn giáo, là vi phạm pháp luật, phải đình chỉ lễ Thượng Tượng này, không đình chỉ thì UBND xã căn cứ pháp luật để xử lý là công khai hóa chị trước công chúng. Về mặt xã hội, chị là người xấu làm ảnh hưởng đến con cháu sau này. Mọi hành vi tổ chức lễ Thượng Tượng tại nhà chị vào ngày 08-08 âm lịch tới đây thì chị Nga hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật"*.

Mặc dầu có xin phép, nhưng chính quyền không cho cúng, lý do: *"Phải yêu cầu tổ nghi lễ của Hội Đồng Chương Quán (HDCQ) thì chính quyền mới cho phép"*. Đây là một hình thức ép buộc người đạo phá luật lệ Cao Đài để tòng theo đạo quốc doanh do nhà nước dựng lên. Đó là điều hết sức vô lý, đi ngược lại quyền tự do tín ngưỡng của công dân mà mọi người đều phải tôn trọng.

Đạo muội Tạ Thị Thu Nga trình bày, nhiều lần chính quyền địa phương hỏi chị rằng: *"Chúng tôi đã trình bày như vậy, chị có dứt khoát Thượng Tượng hay không?"* Chị Nga trả lời: *"Tôi biết tôn trọng luật pháp nên mới xin phép chính quyền, chúng tôi có lời thề hiệp đồng chư môn đệ gìn luật lệ Cao Đài những việc làm của tổ nghi lễ và cai quản ngoài luật lệ Cao Đài nên tôi không tòng theo"*.

Đúng như lời nói của chị Nga, ngày 08-08 âm lịch vừa qua, chị tiên hành Thượng Tượng Đức Chí Tôn và mời một số Chức sắc Thiên Phong tu tại gia, Chức việc, Tín đồ bảo thủ chọn truyền các nơi như: Tây Ninh, Lâm Đồng, Sài Gòn, Mỹ Tho, Long An, Vĩnh Long... đến tham dự.

Lúc 11g30 trưa, chuẩn bị gần đến giờ cúng, trước sân nhà của chị Nga, Công an, Chính quyền mặc thường phục như dân thường không thể phân biệt được, kết hợp với Đạo tỳ, Ban Cai quản họ đạo Bàu Năng, Tổ nghi lễ và người dân lạ mặt không biết từ đâu kéo đến rất đông, người dân địa phương gọi họ là dân xã hội đen, một số mặc quần cụt, ở trần, một số bịt mặt mũi gồm cả già, trẻ, gái, trai dù mọi thành phần đã tuôn ra giăng hai tay ngăn chặn không cho đồng đạo vào trong nhà để cúng. Một số người đạo đi sớm được vào khoảng trên 30 người, còn đa số ở ngoài bị côn đồ xô đẩy, hành hung giựt 1 máy quay phim của Phó Trị sự Trần Quốc Tiến, 1 máy của Lễ sĩ Lê Thành Quyền, 2 điện thoại iPhone và 17.950.000 đồng của em Ng.Thị Mộng Nguyên.

Cảnh ngoài sân nhà vô cùng hỗn loạn, kẻ xô, người đẩy, kẻ chửi, người mắng loạn lạc chưa từng thấy mà công an vẫn vô tư lự. Trong nhà gia đình khóa cửa lại. Đúng 12g anh em đồng đạo cúng Thượng Tượng trong sự bình tâm, trang nghiêm và hết sức trật tự.

Cúng xong, mở cửa ra thì thấy công an mặc sắc phục cùng những thành phần côn đồ, ban cai quản, tổ nghi lễ, ban nhà thiên, một số mặc thường phục đứng vây dày đặc trước cửa nhà. Hiền huynh Sĩ Tải Phùng Văn Phan, Chánh Trị sự Hứa Phi, CTS Kim Lân, CTS Bạch Phụng cùng một số đồng đạo ra về nhưng thành phần côn đồ và cai quản tìm cách gây sự, đánh H/H Sĩ Tải Phan tét một đường chảy máu nơi cổ và xô H/H té xuống đất, rồi lại đánh H/H CTS Hứa Phi nhưng không mang thương tích.

Sau khi bị bao vây, không chế

không cho đồng đạo ra khỏi nhà thì trong gia đình và một số đồng đạo điện thoại báo cho Ban Tôn giáo Chính phủ, Sở Nội vụ tỉnh Tây Ninh, Công an tỉnh Tây Ninh, Công an huyện Dương Minh Châu, Công an 113, Công an xã Bàu Năng đến giải quyết, nhưng chính quyền, công an làm ngơ, vô trách nhiệm.

Từ 13g trưa đến 19g30 tối, đồng đạo ở trong nhà không được đi đâu hết, bên ngoài công an mặc sắc phục vàng, xanh, chìm, nổi đủ thành phần đi tới, đi lui trước sân ngoài đường mà không hề giải quyết sự mất an ninh trật tự, vô luật, vô pháp của nhóm côn đồ này. Họ đã hề nhau la lên thật lớn và xô sập cửa sắt nhà cô Nga gây sụp xuống rồi chọi đá rầm rầm trên nóc nhà, rồi đập mạnh vào các cửa xung quanh nhà. Quang cảnh lúc bấy giờ chúng tôi tưởng chừng như nhà không chủ, nước không người lãnh đạo, luật pháp như trò chơi, mạnh ai muốn làm gì thì làm. Thế nhưng bởi vì sau lưng họ có một chỗ dựa vững chắc được chính quyền, công an địa phương bênh vực, thị thiềng, bao che, bảo hộ cho họ được phép làm như vậy mà không bị luật pháp trừng trị.

Do sự quá lộng hành của côn đồ đập phá tài sản của gia đình chị Nga, chính quyền xã Bàu Năng không thể êm hơi lặng tiếng được nữa nên vào cuộc để giải quyết.

Khoảng 20g tối, công an xã đến quay phim, chụp hình đồng đạo và hỏi nguyên do. Thật ra họ đã quá biết chuyện này rồi, họ ghi danh sách những người tạm trú qua đêm. Mặc dầu có công an hiện diện trong nhà chị Nga nhưng bên ngoài côn đồ vẫn ra sức đập phá nhà và chọi đá liên tục bất kể. Thử hỏi người dân tôn giáo với tay không, ăn tương rau, dưa muối, không bạo động, luôn làm lành lánh dữ thì làm sao chống chọi lại cường quyền và côn đồ dùng bạo lực trấn áp. Người dân chỉ kêu Trời mà thôi.

Công an Bàu Năng canh giữ chúng tôi suốt đêm cho đến 4g sáng, họ đưa đồng đạo chúng tôi ra khỏi địa phận xã Bàu Năng rồi ai về nhà nấy.

Chúng tôi có lập Vi Bằng, ghi lại sự việc xảy ra này và những đồng đạo hiện diện trong buổi lễ Thượng Tượng ký tên vào để làm bằng chứng cho thấy chính quyền, công an tỉnh Tây Ninh đã hỗ trợ cho Cao Đài quốc doanh dùng mọi thủ đoạn để triệt tiêu Đạo Cao Đài của Đức Thượng Đế.

Sự việc được kết thúc vào lúc 4g sáng ngày 09-08 Quý Tỵ (dl 13-09-2013). Tuy có vất vả, nhưng tinh thần đồng đạo được trường thành và nhận ra chân giá trị của nền Đạo CD trong thời kỳ mạt pháp, để rồi được phục sinh trong tình yêu thương, lòng quả cảm, ý chí kiên cường, sự bao dung và lòng nhẫn nhục.

Nhận định

Qua sự việc Thượng Tượng tại gia đình chị Tạ Thị Thu Nga xã Bàu Năng, huyện Dương Minh Châu, tỉnh Tây Ninh, đồng đạo vô cùng bức xúc và không khỏi bàng hoàng trước cảnh bất công xã hội.

Người Tín đồ Cao Đài cũng như Phật Giáo, Công Giáo, Tin Lành, PGHH đều chịu chung một bi kịch đầy máu và nước mắt.

Nhà nước CSVN đã trắng trợn vi phạm quyền tự do tôn giáo của công dân, dùng tôn giáo diệt tôn giáo. Qua lễ Thượng Tượng tại nhà chị Thu Nga đã phơi bày rõ sự thật chính quyền, công an xã Bàu Năng, huyện Dương Minh Châu, tỉnh Tây Ninh đã bảo trợ cho thành phần côn đồ để uy hiếp đàn áp những tín đồ trung kiên bảo thủ chơn truyền, với mưu đồ diệt Đạo Cao Đài chính thống của Đức Thượng Đế sáng lập.

Chúng tôi Ban Đại Diện Khối Nhơn Sanh Đạo Cao Đài xin khẳng định: nhà nước CSVN đã tước đoạt mọi quyền tự do căn bản của người dân, yêu cầu các Chức sắc Tôn giáo, các cơ quan Nhân quyền Liên Hiệp quốc, Ủy hội Nhân quyền các nước dân chủ tự do, cùng truyền thông trong và ngoài nước, hãy chung sức cùng nhau lên tiếng để bảo vệ cho những người đấu tranh vì Công lý, Lẽ phải, Nhân quyền, Dân chủ và Tự do.

Sau đây chúng tôi sẽ đưa những hình ảnh bị đàn áp, khống chế trong buổi lễ Thượng Tượng đề Quý Chư

đồng đạo được tường tri.

Kính.

**TM Ban Diện Khối Nhơn Sanh
Đạo Cao Đài**

**Từ Hàn: Nữ Chánh Trị sự
Nguyễn Bạch Phụng**

trùng trị thỏa đáng để làm gương cho những tên bồi bút đê tiện khác.

- Xét rằng: Quyền tiểu thuyết **Đất lửa** là một loại văn bút quá tầm thường, chuyên bịa đặt chụp mũ nhằm mục đích bôi nhọ PGHH, chớ không có tích chất văn học... đáng

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY TUYÊN CÁO VỀ ÂM MƯU đánh phá Phật giáo Hòa Hảo bằng văn học —————**Hội trường Lê Quang Liêm 23-09-2013**—————

- Xét rằng: Suốt tuần nay (15 đến 22-9-2013) trong chương trình đọc truyện đêm khuya, đài phát thanh tỉnh An Giang đã ra rả đọc lại quyển **Đất lửa** của tên bồi bút nô dịch đê tiện Nguyễn Quang Sáng... nhằm mục đích mạ lỵ Đức Huỳnh Giáo Chủ và bôi bẩn nền Giáo lý Phật giáo Hòa Hảo (PGHH).

- Xét rằng: Sau 30-4-1975, cường chiếm được Miền Nam, đảng cộng sản Việt Nam (CSVN) vẫn tiếp tục âm mưu tiêu diệt Phật Giáo Hòa Hảo (PGHH) qua một chương trình **diệt chủng** đầy máu lửa bạo tàn, vô nhân đạo của chủ nghĩa vô thần... nặng nhất là về mặt văn hóa, đảng CSVN giật dây cho các bồi bút nô dịch thẳng tay đặt điều vu khống, chụp mũ để mạ lỵ Đức Huỳnh Giáo Chủ và đã kích nền Giáo lý PGHH, đại thể như: “Sau bức màn hư ảo” của tỉnh ủy An Giang... quyển “Sur thúc Hòa Hảo” của tác giả Nguyễn Hùng... “30 năm truyền thống kháng chiến Tây Nam Bộ” của Ban tuyên giáo Trung ương đảng CSVN... quyển “Dòng sông thơ ấu” của tác giả Nguyễn Quang Sáng... “Đất lửa” của tác giả Nguyễn Quang Sáng... Luận văn tốt nghiệp “Thực chất đạo Hòa Hảo” của tu sinh Phật giáo Thích Thiện Huệ và được Viện Đại học Phật giáo VN (quốc doanh) phê chuẩn “luận văn đạt yêu cầu”!?

- Xét rằng: Trong hàng ngũ những tên bồi bút của đảng CSVN, Nguyễn Quang Sáng là một tên bồi bút đê tiện nhất, đã 2 lần sáng tác sách báo để bôi bẩn thình danh Đức Huỳnh Giáo Chủ và đã kích nền giáo lý PGHH... cần phải được

liêng vào giỏ rác... nên không câu được đọc giả, chất chồng ở các hiệu bán sách... Nay lại được cơ quan truyền thông của nhà cầm quyền quảng bá là một yếu tố cụ thể chứng tỏ rằng đảng csVN luôn luôn âm mưu triệt tiêu PGHH và bôi nhọ thình danh của Đức Huỳnh Giáo Chủ trong mọi cơ hội, trong mọi môi trường, trong mọi hoàn cảnh có thể được.

Phiên Đại hội thu hẹp của PGHH Thuần túy nhóm họp tại Huyện Phong Các ngày 23-9-2013 đồng thanh quyết nghị:

a- Đảng CSVN đã quyết tâm đẩy PGHH vào tận chân tường để tiêu diệt, bắt buộc PGHH Thuần túy phải đem tất cả mọi sự hy sinh đôi phó với đảng CSVN để bảo vệ Đạo pháp được trường tồn bất diệt, bảo vệ thình danh của Đức Huỳnh Giáo Chủ được mãi mãi trong sáng.

b- Cục lực lên án đảng CSVN đã chủ trương **diệt chủng** PGHH bằng mọi hình thức sát máu tàn bạo vô nhân đạo, phi công lý (Chiếu điều 2 Công ước về ngăn ngừa và trừng trị tội diệt chủng mà Việt Nam đã ký gia nhập ngày 9-6-1981).

c- Tố cáo với Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc và Thế giới Tự do về tội ác của đảng CSVN đã trắng trợn chà đạp Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị... mà VN là thành viên gia nhập ngày 24-9-1982. Tha thiết và thành khẩn thỉnh cầu Ngài Tổng Thư ký Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc cử một phái đoàn quốc tế vào VN để điều tra những vụ vi phạm nhân quyền một cách có hệ thống và vô cùng nghiêm trọng.

d- Đả đảo tên văn nô Nguyễn Quang Sáng đã có dã tâm hiệp sức với đảng csVN trong những âm mưu triệt tiêu PGHH. Phải chấm dứt ngay các hành động vô nhân đạo.

e- Phải quăng vào giỏ rác những quyền : Đất lửa, Dòng sông thơ Ấu, v.v....

f- Người tín đồ PGHH quyết tâm lấy máu để bảo vệ danh dự.

Ngày 23 tháng 9 năm 2013.

TM Giáo hội PGHH Thuận túy

Hội trưởng Trung ương

LÊ QUANG LIÊM

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1 và

thứ 3 trên đây, Quý vị có

thể tìm thấy nhiều tài liệu

đấu tranh cho dân chủ tại

Việt Nam

Đính chính và Cáo lỗi:
Số trước, chúng tôi có loan tin với sự dè dặt rằng Linh mục Nguyễn Văn Lý được trao Giải Tự do Truman-Reagan 2013.

Nay kiểm chứng lại, đó là tin không chính xác.

Chúng tôi chân thành cáo lỗi

MỤC VIỆT NAM

Tòa Giám mục Xã Đoài
Nghị Diên - Nghi Lộc - Nghệ An
Tel: (0383) 861 171
Email: tgmvinh@gmail.com
Số 08/13-TG

Xã Đoài, ngày 18-9-2013

Kính gửi:

- Đức Tổng Giám mục Phêrô Nguyễn Văn Nhơn, Chủ tịch HĐ GMVN

- Đức Hồng y Gioan Baotixita Phạm Minh Mẫn,

- Quý Đức Tổng Giám mục, quý Đức Cha và Cha Giám quản giáo phận.

Chắc chắn Đức Hồng y, quý Đức Tổng, quý Đức Cha, quý Cha, quý Tu sỹ nam nữ và cộng đồng Dân Chúa đã biết sự việc đau buồn xảy ra tại giáo xứ Mỹ Yên, giáo phận Vinh chiều ngày 04-9-2013. Chung quanh vụ việc này, một số báo đài trong và ngoài nước đã lên tiếng phản đối nhà cầm quyền, bênh vực công lý cũng như bảo vệ người dân, trong khi đó báo đài Nhà nước Việt Nam, đặc biệt là báo đài Nghệ An, lại đăng tải các thông tin có nội dung trái ngược.

Đề Đức Hồng Y, quý Đức Tổng, quý Đức Cha, quý Cha, quý Tu sỹ nam nữ và toàn thể cộng đồng Dân Chúa hiểu rõ hơn nguyên nhân và diễn biến vụ việc từ đầu đến nay, chúng con xin gửi các văn thư của giáo phận Vinh đã công bố liên quan đến vụ việc này. Chúng con cũng gửi kèm theo một số hình ảnh điển hình của vụ đàn áp giáo dân do lực lượng công quyền gây ra tại giáo xứ Mỹ Yên.

Trong tinh thần liên đới và hiệp thông, chúng con xin Đức Hồng y, quý Đức Tổng, quý Đức Cha, quý Cha, quý Tu sỹ nam nữ và toàn

Chúng con xin chân thành cảm ơn!

Tòa Giám mục Giáo phận Vinh
(đã ký)

+ **Phaolô Nguyễn Thái Hợp**

Giám mục giáo phận Vinh

TUYÊN BỐ CỦA LINH MỤC ĐOÀN GIÁO PHẬN VINH

Số 06/2013 - TG

Xã Đoài, ngày 16 tháng 9 năm 2013

Chúng tôi - Giám mục và Linh Mục đoàn giáo phận Vinh, đại diện hơn 526.000 giáo dân giáo phận Vinh đang sống và làm việc tại ba tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh và Quảng Bình, theo dõi cách hành xử của chính quyền Nghệ An về vấn đề tôn giáo và nhân quyền trong thời gian qua, đặc biệt qua vụ đàn áp tại giáo xứ Mỹ Yên, tuyên bố:

1- Hiệp thông sâu xa, đồng quan điểm với Tòa Giám mục và Giám mục giáo phận trong các văn bản: *Thông cáo số 01/13-TG ngày 05-9-2013 của Văn phòng Tòa Giám mục; Thư Chung ngày 06-9-2013 của Đức Giám mục Giáo phận; Văn thư số 02/13-TG ngày 07-9-2013 của Tòa Giám mục Xã Đoài; Bản Tường trình số 03/13-TG ngày 10-9-2013 và Văn thư số 04/13-TG ngày 15-9-2013 của Văn phòng Tòa Giám mục*, lên án bạo quyền, nhằm bảo vệ sự thật, bảo vệ nhân quyền vốn bị đàn áp trên địa bàn Nghệ An trong thời gian qua.

2- Vụ việc tại giáo xứ Mỹ Yên vừa qua là hậu quả của vụ gây rối tối 22-5-2013, tại giáo họ Trại Gáo do các "chiến sỹ công an" mặc thường phục ngăn cản người đi dự lễ, gây bất bình cho quần chúng và đánh thức bản năng tự vệ của nhân dân, dẫn đến những bức xúc bộc phát thiếu kiểm soát, gây hậu quả nghiêm trọng! Tất cả hậu quả quy về nguyên nhân, vì thế, trách nhiệm thuộc về những "chiến sỹ công an" và cơ quan chủ quản của các "chiến sỹ" ấy.

3- Việc tùy tiện bắt ông Ngô Văn Khởi và ông Nguyễn Văn Hải ngày 27-6-2013 không chỉ vô căn cứ, mà còn trái với quy định của Bộ luật tố tụng hình sự, phi đạo đức và trái truyền thống nhân ái của dân

GIÁO PHẬN VINH

tường trình về vụ Giáo xứ Mỹ Yên

Giám mục và Linh mục đoàn Vinh 16-09-2013

với toàn thể độc giả.

THƯ CỦA GIÁM MỤC GIÁO PHẬN VINH GỬI CÁC GIÁM MỤC THUỘC HỘI ĐỒNG GIÁM

thể cộng đồng Dân Chúa cầu nguyện đặc biệt cho các giáo dân bị đàn áp tại giáo xứ Mỹ Yên và cho giáo phận Vinh trong hoàn cảnh hiện tại.

tộc. Đây là hậu quả của việc bao che hành vi sai trái của cán bộ công quyền và là nguyên nhân dẫn đến việc người dân tập trung ôn hòa đến UBND xã Nghi Phương, làm có để nhà cầm quyền dùng vũ lực và côn đồ trấn áp quần chúng.

4- Vụ đàn áp đẫm máu ngày 04-9-2013, tại giáo xứ Mỹ Yên là hành động bất nhân và trái pháp luật, do Công an Nghệ An dàn dựng công phu và tổ chức thực hiện. Chúng tôi lên án hành vi bạo lực đối với dân lành! Việc đột nhập nhà anh Nguyễn Văn Văn đánh và bắt người, phá tài sản, là vi phạm quyền bất khả xâm phạm chỗ ở (Điều 73 Hiến pháp 1992, sửa đổi 2001), quyền bất khả xâm phạm thân thể (Điều 71 Hiến pháp Việt Nam 1992 sửa đổi 2001), quyền sở hữu hợp pháp (Điều 58 Hiến pháp 1992, sửa đổi 2001). Đặc biệt, việc đập phá tượng thánh trên bàn thờ tư gia là hành vi phạm thánh, xúc phạm nghiêm trọng quyền tự do tôn giáo (Điều 70 Hiến pháp Việt Nam 1992, sửa đổi 2001). Những hành động này hoàn toàn trái với luật pháp quốc tế về nhân quyền (Điều 1, 2, 3, 5, 9 và 12 Tuyên ngôn quốc tế về nhân quyền 1948, Việt Nam ký cam kết thực hiện từ ngày 20-9-1977; Điều 9, 17 và 19 Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị 1966, có hiệu lực 1976 mà Việt Nam ký cam kết thực hiện từ ngày 24-9-1982). Mặt khác, qua vụ đàn áp này, Công an Nghệ An đã giẫm đạp lên Quốc huy Nhà nước khi phủ nhận giá trị pháp lý Giấy cam kết thả người của UBND xã Nghi Phương.

5- Nhà cầm quyền dùng báo đài và Công văn 139/UBND-NC ngày 08-9-2013 của UBND tỉnh Nghệ An để lấp liếm sự thật, vu cáo Giám mục, nói xấu hàng Linh mục, đánh lừa dư luận là *đổ thêm dầu vào lửa* và gây rất nhiều khó khăn cho việc đối thoại vốn được xây dựng công phu giữa giáo phận Vinh và nhà cầm quyền Nghệ An.

Tóm lại, vụ đàn áp tại Mỹ Yên là do chính quyền tổ chức và trực tiếp chỉ đạo, nên chính quyền phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Các Giám mục, Linh mục, bà con Giáo dân và

Nhân dân trong vùng chỉ là nạn nhân của vụ đàn áp nên cần được bảo vệ.

Chúng tôi hiệp thông sâu xa với Giám mục giáo phận của chúng tôi để bảo vệ sự thật, lên án bạo quyền và bảo vệ dân lành. Chúng tôi không ngừng yêu cầu nhà cầm quyền làm rõ trách nhiệm của các cán bộ và cơ quan liên quan đến vụ việc, đồng thời trả tự do cho ông Ngô Văn Khởi và Nguyễn Văn Hải.

Trân trọng!

Chúng tôi đồng ký tên

(*Đã ký*)

Lm. Gioan Nguyễn Hồng Pháp,
Tổng thư ký Hội đồng Linh mục

Lm. Phêrô Nguyễn Văn Vinh,
Phó chủ tịch Hội đồng Linh mục

(*Cùng với chữ ký của Đức Giám mục Phụ tá Phêrô Nguyễn Văn Viên, Đức Cha Phaolô Maria Cao Đình Thuyền và 199 linh mục thuộc Linh đoàn Giáo phận Vinh.*)

1- Chúng con hết dạ tán đồng quan điểm mà Quý Đức Cha, Quý Cha và Tòa Giám mục Giáo phận Vinh đã bày tỏ trong các văn bản: *Thông cáo số 01/13-TG ngày 05-09-2013, Thư Chung ngày 06-09-2013, Văn thư số 02/13-TG ngày 07-09-2013, Bản Tường Trình số 03/13-TG ngày 10-09-2013, Văn thư số 04/13-TG ngày 15-09-2013, Tuyên bố ngày 16-09-2013 và Thư gửi Hội đồng Giám mục VN ngày 18-09-2013.* Đây là những văn bản trình bày đúng đắn các vụ việc nhằm bênh vực sự thật, lên án bạo quyền Cộng sản nhằm bảo vệ công lý vốn bị chà đạp tại Giáo phận Vinh trong những ngày qua.

2- Chúng con cho rằng nguyên nhân tiên khởi của toàn bộ các sự việc đau lòng tại giáo xứ Mỹ Yên hôm 04-09 và tại Giáo phận Vinh từ đó đến nay là vụ vài cán bộ công an, vào tối ngày 22-05, thay vì khoác sắc phục khi thi hành nhiệm

THƯ HIỆP THÔNG với Giáo phận Vinh về vụ Mỹ Yên Việt Nam 27-09-2013

NHÓM LINH MỤC
NGUYỄN KIM ĐIỀN

Kính thưa
- Quý Giám mục Giáo phận Vinh,
- Quý Linh mục đoàn Giáo phận Vinh,
- Quý Tu sĩ và Giáo dân Giáo phận Vinh, đặc biệt tại Giáo xứ Mỹ Yên,
- Quý Kitô hữu Việt Nam trong lẫn ngoài nước và mọi người thiện chí.

Chúng con là Nhóm Linh mục (tinh thần) Nguyễn Kim Điền, những người từ lâu coi việc đấu tranh cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền theo đường lối Giáo hội như một sứ mạng của đời mục tử. Với tinh thần hiệp thông Giáo hội và đoàn kết trong sự thật lẫn công lý, đứng bên cạnh nhiều vị Giám mục và cộng đoàn Công giáo cũng như nhiều tâm hồn thiện chí khắp nơi đang hướng lòng về Giáo phận Vinh trong những ngày này, chúng con xin gửi tới Quý Đức Cha, Quý Cha, Quý Tu sĩ và Quý Anh Chị Em Giáo dân tại Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình bức thư thông hiệp sau đây:

vụ, lại mặc thường phục, giấu danh tính và ngang ngược ngăn cản người đến Linh địa Trại Gáo để cầu nguyện cho thân nhân của họ (sẽ ra tòa phúc thẩm bắt công hôm sau). Đương nhiên gây bất bình cho quần chúng và đánh thức bản năng tự vệ của dân lành, việc ấy đã dẫn đến những phản ứng không kiểm soát nổi, gây hậu quả nghiêm trọng cho cả đôi bên! Trách nhiệm do đó thuộc về các cán bộ công an và cơ quan chủ quản của họ. Đây là thói ý thế cậy quyền khinh dân và là hành động xâm phạm tự do tôn giáo!

3- Chúng con cho rằng việc hai giáo dân Mỹ Yên là ông Ngô Văn Khởi và ông Nguyễn Văn Hải bị công an chặn bắt giữa đường cách ám muội ngày 27-06-2013 (sau khi họ đi ăn cưới và chở bệnh nhân về) rồi giam biệt tích họ hơn cả tuần lễ mới thông báo cho thân nhân với lý do “gây rối trật tự”, đó là một chuyện vừa trái luật tố tụng hình sự,

vừa trái đạo đức và truyền thống nhân ái của dân tộc, vừa phản ánh lối hành xử bất quang minh chính đại theo kiểu báo thù. Đây là hậu quả của việc bao che hành vi sai trái của nhân viên công lực nói trên và là nguyên nhân của việc người dân tập trung ôn hòa đến UBND xã Nghi Phương đón tù nhân vô tội mà chủ tịch xã đã viết cam kết hứa thả, làm có để nhà cầm quyền Nghệ An đàn áp quần chúng một cách bất ngờ, tàn nhẫn và thô bạo.

4- Chúng con cho rằng việc đàn áp đẫm máu giáo dân Mỹ Yên ngày 04-09-2013 tại trụ sở xã Nghi Phương và vùng phụ cận, do nhà cầm quyền Nghệ An đàn dựng công phu với âm mưu “điều hổ ly sơn” (bắt thành), với binh lực võ trang hùng hậu, với màn “giáo dân giả” ném đá cán bộ, và thực hiện với tất cả lòng thù hận điên cuồng bằng chó săn lẫn côn đồ, bằng dùi cui lẫn thuốc nổ, là hành động vừa tráo trở, vừa bất nhân, vừa vô luật. Sau đó, việc đột nhập nhà một tín hữu có chứa nạn nhân chạy vào trú ẩn để đánh và bắt người, phá tài sản, xúc phạm bàn thờ, rồi việc chặn đường hành hung những tín hữu giáo xứ bạn đến bệnh viện đồng đạo là chà đạp quyền bất khả xâm phạm chỗ ở, quyền bất khả xâm phạm thân thể, quyền sở hữu tài sản hợp pháp, nhất là quyền tự do tôn giáo có quy định trong Hiến pháp Việt Nam, Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền và Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị mà nhà nước VN đã cam kết tuân giữ.

5- Chúng con cho rằng việc nhà cầm quyền địa phương và trung ương sau đó mở cả một chiến dịch tuyên truyền trên báo đài bằng nhiều bài viết, băng hình, buổi họp báo... với những kiểu trình bày xuyên tạc gian trá, lý luận vu vơ nguy hiểm và phê phán ác ý sai lạc, nhằm bóp méo sự thật, vu cáo Quý Đức Cha, nói xấu Quý Cha, kết tội Quý Anh Chị Em Giáo dân, đánh lừa và đầu độc công luận, là đổ thêm dầu vào lửa và muốn đổi đầu thay vì đối thoại. Ngoài ra, việc sơ thông tin truyền thông Nghệ An ngang nhiên dựa trên Nghị định 72 vi hiến để ra lệnh Tòa Giám mục

phải đóng cửa trang mạng của Giáo phận, rồi việc Cơ quan Cảnh sát điều tra Nghệ An quyết định “khởi tố 3 tội gây rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ và giữ người trái pháp luật” đều là những hành vi bịt miệng nạn nhân, biến nạn nhân thành thủ phạm, như thường thấy lâu nay tại Việt Nam, nhằm chuẩn bị cho một cuộc trấn áp rộng rãi và dữ dội. Tất cả những điều đó phơi bày bản chất của một nhà cầm quyền chỉ biết dùng gian trá và bạo lực để cai trị nhân dân, quản lý xã hội, chỉ biết bảo vệ quyền lực độc tài độc đảng bằng mọi giá đến độ mù quáng lý trí và mờ ám lương tâm. Họ hết khả năng nhìn ra những hậu quả tai hại cho xã hội, đất nước, dân tộc cũng như cho chính mình, vì một ngày gần đây, họ sẽ phải trả lời trước công lý vì đã xây dựng sự nghiệp trên xương máu đồng bào. Ở đây chúng con nhớ lại lời Đức Thánh Cha Phanxicô nói trên Radio Vatican hôm 16-09-2013: “*Các nhà cầm quyền phải yêu thương người dân của họ, bởi vì một lãnh đạo mà không yêu thương dân thì chẳng thể nào cầm quyền được. Họ có thể nắm trong tay kỷ luật, họ có thể chi phối an ninh trật tự, nhưng họ không thể cai quản! Mỗi lãnh đạo phải tự đặt cho chính mình hai câu hỏi: Tôi có yêu thương người dân để phục vụ họ tốt hơn không? Tôi có khiêm nhường và lắng nghe tất cả ý những kiến khác nhau của mọi người để chọn ra phương cách tốt nhất không?*”.

6- Chúng con hết lòng hoan nghênh việc toàn thể Giáo phận Vinh, từ Quý Đức Cha đến Quý Anh Chị Em Giáo dân, đã luôn đồng tâm nhất trí với nhau trong các bản văn, các lời liên tiếng, các cuộc viếng thăm, các buổi cầu nguyện, vừa đầy tình bác ái theo tinh thần Công giáo, vừa đầy tính bất khuất theo truyền thống Giáo phận, nhân phẩm nạn mà Giáo phận đang gánh chịu. Chúng tôi hết lòng khâm phục tình liên đới mà Quý Anh Chị Em Giáo dân đã bày tỏ đối với những đồng đạo gặp nạn, lòng can đảm mà Quý Anh Chị Em đã bộc lộ qua các biểu ngữ, khẩu hiệu hùng hồn lớn nhỏ giương tại giáo xứ, cầm nơi đôi

tay, đưa cao trên các nẻo đường! Chúng tôi đặc biệt cảm thương hai tù nhân vô tội Ngô Văn Khởi và Nguyễn Văn Hải, các nạn nhân bị thương tích trầm trọng do công an côn đồ, và những thành viên của Giáo phận đang tiếp tục bị sách nhiễu và hăm dọa. Chúng tôi cũng không quên một người con yêu quý của Giáo phận là luật sư Lê Quốc Quân, chiến sĩ nhân quyền, bị tù đã 10 tháng nay và sắp ra tòa đầu tháng 10 tới, với tội danh gán ghép “trốn thuế” đầy vô lý, nực cười và quái đản! Cả ba tù nhân phải được trả tự do lập tức và vô điều kiện !

Kết thúc, chúng con nguyện xin Thánh Thần Công lý, Sự thật và Tình thương đổ xuống trên Quý Đức Cha, Quý Cha, Quý Anh Chị Em và mọi ai yêu Giáo phận Vinh lúc này ơn dũng cảm và ơn kiên trì để đấu tranh cho công lý nhân quyền, cũng như xin Ngài đổ xuống trên nhà cầm quyền Cộng sản ơn sáng suốt và ơn hoán cải để họ giải quyết mọi vấn đề cách tốt đẹp.

Làm tại Việt Nam ngày 27-09-2013, lễ kính thánh Vinhson Phaolô Linh mục, vị Tông đồ của những kẻ nghèo khổ, bất hạnh.

Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền:

- Lm Phêrô Nguyễn Hữu Giải
- Lm Phêrô Phan Văn Lợi
- với sự hiệp thông của Lm Taddêô Nguyễn Văn Lý đang ở trong lao tù Cộng sản.

Chống lại âm mưu của đảng Cộng sản và Quốc hội gia nô về việc hình thành tân Hiến pháp theo Cương lĩnh của đảng (khoảng cuối tháng 10 này).

Công an thành phố Pleiku, tỉnh Gia Lai ngang nhiên dùng giây kẽm sắt khóa chặt cửa nhà của bà Trần Thị Hồng vào đêm 25 tháng 9 nhốt sáu mẹ con bà Hồng trong nhà không cho ra ngoài mà không cho biết lý do. Bà Trần Thị Hồng là vợ của Mục sư Nguyễn Công Chính hiện đang thụ án 11 năm tù giam.

Trước tiên bà Hồng kể lại:

“Tôi cũng không biết nguyên nhân tại sao nữa mà từ hôm qua đến giờ công an cứ đóng chốt trước nhà và tôi đi đâu thì họ cũng đi theo, kể cả khi tôi chở con đi học thì họ cũng chạy theo đuôi. Tối hôm nay vào lúc 8 giờ tôi muốn chở con bé đi khám bệnh vì nó bị ho, sốt khi tôi ra mở cổng thì bên ngoài họ lấy giây kẽm sắt họ đã cột cứng cái cổng rồi cho nên mẹ con ra không được. Hiện thời bây giờ trong nhà tôi là phụ nữ và 5 đứa nhỏ không biết sắp tới họ sẽ đối xử như thế nào. Tình hình như tôi thấy hôm qua đến giờ thì mấy đứa con tôi rất là bất an vì chính quyền cứ đêm ngày đi qua đi lại rình rập. Trưa hôm nay cũng có hai người an ninh đứng trước cửa nhà tôi mà nhìn vô. Tôi nói là tôi ở trong nhà muốn làm gì, muốn chém giết gì thì cứ vô đây chém giết chứ rình rập gì? Tối hôm nay họ cột chặt cổng và không cho mẹ con tôi bước ra khỏi nhà, bây giờ mẹ con bị nhốt trong nhà như vậy”.

Mặc Lâm: *Vâng, chị có nhớ là trước đó chị có vô tình làm điều gì hay không? Chị có đi đâu và gặp ai để cho công an họ nghi ngờ hay không?*

Bà Trần Thị Hồng: Dạ không. Tôi cũng bình thường thôi. Hàng ngày tôi cũng lo cho bốn đứa nhỏ, sáng ngủ dậy chở chúng tới trường và trưa thì chở về lo cho nó ăn uống hàng ngày vậy thôi chứ tôi không gặp gỡ ai và tôi cảm thấy mình không làm gì vi phạm tới họ nữa.

Trong khi ngày 24 là ngày tôi đi thăm nuôi chồng tôi là mục sư Chính nhưng lý do là con bé nhà tôi nó đau nên tôi chưa đi được. Không biết đây có phải là nguyên nhân họ chặn tôi không cho tôi thăm mục sư Chính hay không. Đó chỉ là suy đoán của tôi thôi chứ tôi không biết lý do tại sao mà họ lại đối xử với gia đình tôi như vậy

Mặc Lâm: *Thưa chị, chị có số điện thoại của công an của những người hôm trước liên lạc với chị sao chị không gọi để hỏi họ xem thế nào?*

Bà Trần Thị Hồng: Dạ không, số thì họ không cho đâu. Sáng hôm

nay tôi đã có nói với họ là nếu có đi theo tôi thì đi xa xa một chút, chứ nếu đi gần như vậy trên đường tôi chạy xe mà con cái tôi nó thấy nó sợ rồi lỡ có vấn đề gì thì tôi sẽ báo cho những cơ quan nhân quyền họ biết, chứ đừng làm những điều vi phạm thân thể của mẹ con tôi. Tuy nhiên họ cũng chỉ cười thôi và tiếp tục theo dõi một bên (...) tôi như vậy. Tôi đi đâu họ cũng theo, tôi bước ra khỏi nhà họ cũng theo. Họ theo tôi từng bước.

Hiện tại thì như anh và quý ông bà biết tôi là phụ nữ, trong khi chồng tôi bị bắt với bản án 11 năm thì đã tôi đau đớn lắm rồi, mà bây giờ họ hành xử với gia đình tôi như vậy thì không biết những ngày sắp tới mẹ con tôi phải sống như thế nào trong chế độ cộng sản mà họ đàn áp một cách trắng trợn như vậy.

Đây là sự đàn áp rất rõ ràng. Tôi không làm gì sai cả mà họ cứ rình rập và tìm cách khủng bố những đứa con tôi. Nó nhìn hình ảnh của mấy người công an trước đây đã từng ném đá, đã từng đánh cha đánh mẹ nó và bây giờ tiếp tục canh gác như vậy thì nó rất khủng hoảng.

Khủng bố tinh thần

Mặc Lâm: *Bây giờ khi nói chuyện với chị là đã 9 giờ rồi tối mà gia đình vẫn bị nhốt bên trong như vậy thì sáng mai những đứa con của chị làm sao đi học? và nếu trong đêm nay nếu có xảy ra hỏa hoạn hay con chị bệnh cần đi cấp cứu thì chị sẽ kêu ai?*

B

à
Trà
n
Thị

CÁC DIỄN ĐÀN XÃ HỘI DÂN SỰ Ở VIỆT NAM

.....**Nguyễn Văn Huy 29-09-2013**.....

Hồng: Tôi cũng không biết nữa. Đúng 8 giờ tối hôm nay, khi tôi ra mở cửa nhà thì họ đã lấy kẽm sắt họ cột kỹ lại rồi. Tôi không biết trong đêm nay hoặc ngày mai thì họ sẽ có biện pháp nào nữa đối với gia đình tôi. Trong khi chồng đã bị bắt ở tù chỉ có mẹ với con ở nhà, năm đứa nhỏ với tôi ở nhà thôi. Trong đêm nay và ngày mai nếu họ có đối xử như thế nào thì tôi cũng chỉ biết dùng lời Chúa để cầu nguyện chứ không biết phải làm gì trong lúc này nữa. Từ hôm qua tới giờ mẹ con tôi

chỉ biết cầu nguyện. Khi chở con đi học tôi chỉ biết cầu xin Chúa sao cho mọi sự bình an.

Mặc Lâm: *Ngay chỗ chị đang ở chị có còn thân nhân hay anh chị em ruột thịt ở gần đây để chị có thể nhờ họ giúp đỡ khi có chuyện khẩn cấp hay không?*

Bà Trần Thị Hồng: Tôi cũng có bà chị ở cách đây 5 cây số nhưng tôi biết khi chị tôi vô đến thì chị tôi sẽ không bao giờ được họ cho phép vô nhà tôi. Vì nhà tôi nằm trong một cái hẻm, từ quốc lộ chính vô khoảng 20 mét quẹo phải vô trong một cái hẻm rất nhỏ. Toàn bộ những người trong hẻm này đều là đảng viên hay cán bộ nhà nước cho nên khi họ thấy công an đối xử với gia đình tôi như vậy thì họ cũng không dám nói. Tôi cũng muốn kêu một chị gần bên để mở cửa giùm nhưng rất tiếc chị này cũng e ngại về phía chính quyền lắm cho nên tôi không muốn làm phiền.

Còn với bà chị thì họ canh gác họ sẽ không cho vô cho nên thành thử ra tình trạng mẹ con tôi giống như đang bị nhốt tại nhà. Nhà của mình giống như một nhà tù. Tôi thấy vấn đề này nó quá vô lý. Trong khi nhà mình đang ở một cái không gian như vậy mà mình bị nhốt toàn đàn bà với con nít thì tôi thấy họ vi phạm về nhân quyền và tự do của con người quá mức. Họ đối xử họ đối xử với gia đình tôi một cách tàn nhẫn suốt bao nhiêu năm nay rồi mà bây giờ vẫn tiếp tục như vậy thì tôi

không biết hành vi sắp tới họ sẽ đối xử với gia đình tôi ra sao nữa.

Mặc Lâm: *Xin cảm ơn chị.*

Ngày 23-09-2013, một số nhà hoạt động dân chủ trong và ngoài nước đã tập hợp lại trong phong trào mang tên "Diễn Đàn Xã hội Dân Sự" và ra một "Tuyên bố về thực thi quyền dân sự và chính trị". Sự ra đời của "Diễn đàn Xã hội Dân sự" là một hình thức phản biện công khai Nghị định 72 ngăn cấm thông tin và sự phát triển của xã hội dân sự.

Mục đích của diễn đàn này, theo Tuyên bố, là "trao đổi và tập hợp các ý kiến nhằm góp phần chuyển đổi thể chế chính trị của nước ta từ toàn trị sang dân chủ một cách ôn hòa". Một trang mạng của diễn đàn sẽ được thành lập để những người cùng chia sẻ mục đích gửi bài vở, ý kiến tham gia tranh luận nhằm nâng cao kiến thức.

Đây không phải là lần đầu tiên một diễn đàn xã hội dân sự được ra đời. Ngay từ sau khi chính quyền CS được thiết lập tại miền Bắc năm 1954 và tại miền Nam năm 1975, nhiều diễn đàn xã hội dân sự đã được thành lập và bị chính quyền CS dập tắt trong bạo lực. Ngày nay không ai quên những đóng góp của hai tập san Nhân Văn và Giai Phẩm trong giai đoạn 1955-1958 tại miền Bắc trong phong trào đòi tự do dân chủ của các văn nghệ sĩ và trí thức miền Bắc. Tại miền Nam, do không bị luật pháp cấm đoán, các diễn đàn xã hội dân sự được tự do phát triển, cụ thể là báo chí và các đài truyền thanh tư nhân.

Sau tháng 4-1975, tất cả những diễn đàn xã hội dân sự tư nhân tại miền Nam đều bị cấm hoạt động và bị quốc hữu hóa. Mặc dù vậy, một số cá nhân và tổ chức vẫn tiếp tục phát hành dưới hình thức "chui" (lén lút) như tuần san Toàn Dân Vùng Dậy (1977-1979) của Mặt trận Dân tộc Tiến bộ do bác sĩ Nguyễn Đan Quế chủ xướng, tập san Diễn đàn Tự do (1989-1990), nhưng tất cả những người chủ xướng và hợp tác đều bị bắt giam sau một thời gian phát hành. Những bài viết trong những tập san này, tuy không phải là những diễn đàn xã hội dân sự bởi vì xã hội dân sự phải được hiểu là những kết hợp công khai độc lập với chính quyền của những người dân nhưng cũng có tác dụng thay thế tiếng nói của xã hội dân sự. Chúng chỉ được in trên giấy và chỉ được phổ biến một cách giới hạn trong vòng đại quen biết. Nhưng từ sau khi kỹ thuật mạng internet phát triển mạnh mẽ từ sau thập niên 1990, sự xuất hiện của những diễn đàn xã hội dân sự ngày càng đông đảo và tiếp cận đến mọi người, cả trong lẫn ngoài nước.

Tìm hiểu sự hình thành và phát triển của những diễn đàn xã hội dân sự là rất hữu ích, vì qua đó người ta có thể đoán trước tương lai của xã hội VN như thế nào. Trước khi đi sâu vào chi tiết, trước hết phải hiểu thế nào là xã hội dân sự và sau đó là ảnh hưởng của những diễn đàn xã hội dân sự đối với người VN.

Xã hội dân sự là toàn thể những kết hợp công dân ngoài chính quyền

như giáo hội, hiệp hội, câu lạc bộ, tổ chức thiện nguyện, nghiệp đoàn, hợp tác xã, công ty, xí nghiệp. Nói chung, đó là tất cả các kết hợp của người dân, được thành lập để cùng theo đuổi một số mục đích xã hội dân sự vì lợi ích của những người cùng chia sẻ mục đích chung đó. Tại VN, những kết hợp mang tên xã hội dân sự, như các công đoàn, hội phụ nữ, đoàn thanh niên, hội nhà văn, v.v... đều đặt dưới quyền quản lý của Mặt trận Tổ quốc nên không thể được coi là những xã hội dân sự, vì Mặt trận Tổ quốc chỉ là một công cụ của đảng CSVN và hoạt động của Mặt trận được ghi trong Điều 9 của Hiến pháp.

Cũng nên biết ý niệm "xã hội dân sự" đã được xuất hiện cùng một lúc với các xã hội văn minh. Đó là những sợi dây chằng chịt gắn bó những con người với nhau và gắn bó con người với xã hội. Những sợi dây liên lạc đan xen đó tạo sự bền chắc của quốc gia. Các kết hợp công dân tạo thành xã hội dân sự đó là những cái nôi phát sinh ý kiến, sáng kiến và tiến bộ. Một xã hội dân sự mạnh bảo đảm các ý kiến mới được nảy sinh nhanh chóng, các mâu thuẫn được phát hiện và giải quyết kịp thời, xã hội không ngừng tiến hóa trong hòa bình và trật tự. Tại những quốc gia phát triển phương Tây, xã hội dân sự còn được giao phó một vai trò quan trọng là thực hiện liên đới xã hội, giúp đỡ và bênh vực những người yếu kém và thiếu may mắn.

Như mọi tổ chức, những kết hợp dân sự đều tạo ra sức mạnh. Sức mạnh của xã hội dân sự là sức mạnh tổng hợp, nhưng không bao giờ thống nhất, nghĩa là có khi cùng hướng với nhau, có khi biệt lập với nhau và cũng có khi đối chọi với nhau. Trên bình diện quốc gia, sức mạnh của xã hội dân sự cũng từng lúc và từng cơ hội hòa nhập với nhà nước hay đối lập với nhà nước, nhưng lúc nào cũng ảnh hưởng trên nhà nước và không bao giờ có tham vọng tranh quyền với nhà nước bởi vì nó không có và không thể có tham vọng chính trị. Tranh giành quyền lực chính trị thuộc về những đảng phái chính trị.

Những tổ chức xã hội dân sự đảm bảo sự năng động của công dân và đồng thời cũng bảo đảm tự do, dân chủ, nhân quyền, ngăn chặn mọi ý đồ độc tài chuyên chính. Những chế độ độc tài bạo ngược đều nhắm trước hết tiêu diệt xã hội dân sự. Bản chất của các chế độ độc tài là dựa trên một thiểu số để khống chế một xã hội phân hóa. Các bạo quyền không cần dân chúng tin yêu mình mà chỉ cần người dân đứng gần bó với nhau để

không có sức đề kháng. Không gì thỏa mãn các tập đoàn độc tài hơn là sự thờ ơ và bất lực của quần chúng. Triết lý của một chế độ dân chủ, trái lại, coi xã hội dân sự là thành tố áp đảo và nền tảng của quốc gia, vì thế vai trò của nhà nước là làm cho các kết hợp công dân ngày càng đông đảo, không ngừng tiến lên và mạnh lên để đóng góp tích cực cho sự phồn vinh của xã hội. Nhà nước phục vụ chứ không khống chế xã hội dân sự.

Việt Nam, cũng như nhiều dân tộc không may khác, đã thua kém bởi vì chúng ta không có được những nhà nước như thế. Ngược lại, ở mỗi giai đoạn, dân tộc Việt Nam chỉ có những nhà nước của riêng một tập đoàn cầm quyền thay vì của mọi người. Những nhà nước đó có quyền lợi của riêng mình và chỉ biết quyền lợi của riêng mình cho nên chỉ có ưu tư giữ lấy quyền lực của mình bằng mọi giá ngay cả nếu phải gây những thiệt thòi lớn cho dân tộc. Đó là những nhà nước khống chế coi dân chúng là đối tượng để kiểm soát và sử dụng thay vì là những đối tượng để bảo vệ và phục vụ.

Với sự bùng nổ của các phương tiện giao thông và truyền thông, đồng thời với những trao đổi dồn dập và sự bành trướng của những tư tưởng mới, những yếu tố cấu tạo truyền thống của tinh thần quốc gia dân tộc và những lý do ràng buộc con người với đất nước cũng đã thay đổi. Người dân chỉ ràng buộc với đất nước vì ít nhất một trong ba lý do: vì đất nước bảo đảm cho mình những cơ chế và quyền lợi đặc biệt, vì đất nước đem lại cho mình một nguồn hạnh diện hay, một cách giản dị, vì đất nước là của mình.

Ngày nay, một quốc gia chỉ có thể tồn tại nếu được quan niệm không phải như một chủng tộc hay một quá khứ mà như một không gian liên đới giữa những con người hiểu nhau, quý trọng nhau và hợp tác với nhau để xây dựng và chia sẻ một tương lai chung. Quốc gia như thế chủ yếu là xã hội dân sự với ký ức của nó, với những vấn đề phải giải quyết của nó và với những dự định tương lai của nó. Nhà nước ở trong và ở dưới quốc gia với sứ mạng bảo vệ quốc gia cho nên nhà nước có vai trò phục vụ chứ không khống chế xã hội dân sự. Một đất nước như thế phải là của mọi người chứ không phải là của riêng của một thế lực hay đảng phái nào.

Trước những vấn đề lớn đó, các diễn đàn xã hội dân sự có chức năng đào sâu, giải thích và trao đổi rộng rãi những vấn đề cốt lõi và nhạy cảm của đất nước hiện nay, như bảo vệ chủ

quyền, sửa đổi hiến pháp, xóa bỏ bất công, tố cáo tham nhũng, chống ô nhiễm xây dựng dân chủ, phát huy các quyền tự do cơ bản của con người... mà các cơ quan truyền thông do nhà nước nắm giữ không dám đăng tải.

<http://www.ptdvcn.org/>

Khi kêu gọi các đảng viên Cộng sản "tuyên bố tập thể ra khỏi Đảng", hai ông Lê Hiếu Đằng và Hồ Ngọc Nhuận có nêu vấn đề "thành lập đảng Dân chủ - Xã hội", nên chúng tôi muốn nói rõ thêm về Chủ nghĩa Xã hội - Dân chủ.

Chủ nghĩa Xã hội - Dân chủ

Trước hết, xin nói về từ ngữ. Theo tôi, từ ngữ "xã hội-dân chủ" phản ánh đúng thực chất của chủ nghĩa xã hội-dân chủ hơn là từ ngữ "dân chủ-xã hội". Vì sao? Vì cơ sở tư tưởng của phong trào "xã hội-dân chủ" là học thuyết về chủ nghĩa xã hội, mà thứ chủ nghĩa xã hội đó là chủ nghĩa xã hội dân chủ; nó khác hẳn thứ chủ nghĩa xã hội chuyên chính vô sản, chủ nghĩa xã hội độc tài, tức là thứ chủ nghĩa xã hội của người CS.

Từ ngữ chủ nghĩa xã hội-dân chủ lần đầu tiên được nhà văn Anh Bernard Shaw dùng năm 1888. Sau này, tại Đại hội thành lập Quốc tế Xã hội chủ nghĩa (gọi tắt là Quốc tế Xã hội - SI) tại Frankfurt năm 1951, từ ngữ này đã được chính thức sử dụng. Qua những bước thăng trầm, ngày nay Quốc tế Xã hội đã lớn mạnh, đến năm 1999 đã có 143 đảng gia nhập. Những người CS nước ta biết đến chủ nghĩa xã hội-dân chủ và các đảng Xã hội-Dân chủ, chủ yếu qua những bài mạt sát thậm tệ của Lenin, Stalin và những người CS khác... đối với các lãnh tụ của phong trào này, như Ferdinand Lassalle, Karl Kautsky, Eduard Bernstein... Các đảng viên CSVN vì bị bưng bít trên 70 năm trời, chỉ được nghe duy nhất một tiếng nói của Lenin, Stalin... không hề được tiếp cận các nguồn tư liệu khác, nên thường có lầm điều ngộ nhận.

Các đảng Xã hội-Dân chủ châu Âu phần nhiều chịu ảnh hưởng của Ferdinand Lassalle (1825-1864), người sáng lập ra đảng Xã hội-Dân chủ Đức hồi năm 1863 và là chủ tịch đầu tiên của đảng. Mãi 26 năm sau khi đảng Xã hội-Dân chủ Đức ra đời, Friedrich Engels và một số người khác mới thành lập Quốc tế Xã hội Chủ nghĩa, còn gọi là Quốc tế II. Quốc tế này thu hút các đảng Xã hội Chủ nghĩa, trong đó có đảng Xã hội-Dân chủ Đức. Trước chiến tranh thế

giới lần thứ nhất, trong hàng ngũ Quốc tế II có nhiều phái khác nhau, trái nhau về quan điểm và đường lối. Đến năm 1914 vì không thống nhất được với nhau về chiến lược cũng như phương thức đấu tranh nên QT II phải giải tán.

Trong phong trào xã hội-dân chủ có một phái nhỏ những người theo chủ nghĩa Marx, chủ trương cách mạng bạo lực giành chính quyền, đập tan bộ máy nhà nước cũ, thiết lập chuyên chính vô sản để xây dựng chủ nghĩa xã hội. Đó là Vladi-mir Lenin, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht... Về sau những người này tách ra thành lập đảng Cộng sản. Lenin và những người CS căm ghét các lãnh tụ và đảng viên các đảng Xã hội-Dân chủ, mạt sát họ tàn tệ, còn khi nắm được chính quyền ở Nga thì thẳng tay đàn áp, thậm chí tiêu diệt họ về thể xác.

Các phái khác trong phong trào xã hội-dân chủ thì ôn hòa hơn, họ chủ trương xét lại chủ nghĩa Marx, từ bỏ con đường bạo lực cách mạng, phủ nhận chuyên chính vô sản, v.v... như Karl Kautsky, Eduard Bernstein, Rudolf Hilferding, Fried-rich Adler... Những người này chú trọng công bằng xã hội, chủ trương quốc hữu hóa các xí nghiệp quan trọng về chiến lược, nhà nước can thiệp vào kinh tế, đối tác xã hội giữa những người lao động và những người thuê nhân công, xây dựng một xã hội dân chủ đa nguyên về tư tưởng, đa đảng về chính trị, dựa vào các nguyên tắc tự do và tình huynh đệ, bảo đảm triệt để quyền con người, bảo vệ quyền lợi của mọi người lao động, không chỉ giai cấp công nhân, mà cả giới trí thức, nông dân, trại chủ và tầng lớp trung gian, kể cả các doanh nhân nhỏ và vừa. Họ cho rằng điều kiện quan trọng nhất để xác lập chủ nghĩa xã hội đúng thực chất là thực hiện nền dân chủ chân chính trong mọi lĩnh vực: chính trị, kinh tế, xã hội.

Dân chủ chính trị phải bảo đảm cho người dân mọi quyền và quyền tự do của công dân, bảo đảm tính đa đảng, chế độ nghị trường, quyền phổ thông bầu cử, thượng tôn luật pháp và sự tham gia thực của người dân vào việc điều hành công việc xã hội.

Dân chủ kinh tế nhằm chống lại sự tập trung quyền lực kinh tế vào tay một thiểu số, để mỗi người đều có thể ảnh hưởng đến quá trình sản xuất và phân phối. Vì thế dân chủ kinh tế phải nhằm xây dựng một hệ thống kinh tế đảm bảo được việc sử dụng nguồn tài nguyên xã hội cho lợi ích của mọi người. Theo quan niệm của những người

xã hội-dân chủ, quyền lực kinh tế trong xã hội không thuộc những người nắm phương tiện sản xuất, mà thuộc về những người điều hành chúng. Vì vậy áp dụng dân chủ kinh tế phải được bảo đảm không phải bằng việc tước đoạt sở hữu của những người chủ xí nghiệp, mà bằng cách làm cho đông đảo người lao động tham gia ngày càng nhiều vào việc điều hành doanh nghiệp, cả ở các xí nghiệp riêng lẻ (qua các hội đồng sản xuất, kiểm tra lượng người làm, việc trả công lao động và điều kiện lao động, hợp đồng tập thể giữa người lao động và chủ các xí nghiệp), cũng như trong phạm vi toàn xã hội (qua việc thành lập các cơ quan đối tác xã hội giữa người lao động và các nhà kinh doanh, việc mở rộng lĩnh vực sở hữu của thị chính, của hợp tác xã, của nghiệp đoàn, v.v...). Trước đây, những người xã hội-dân chủ chủ trương quốc hữu hóa và kế hoạch hóa, ngày nay, họ nhấn mạnh vai trò của thị trường, nhưng vai trò này phải được nhà nước điều tiết. Còn nhà nước phải khá "ôn hòa" và không được gây trở ngại cho sáng kiến riêng của cá nhân.

Dân chủ xã hội là mục tiêu cuối cùng của những người xã hội-dân chủ, nó nhằm bảo đảm mọi quyền lợi xã hội của người lao động (các quyền lao động, học vấn, nghỉ ngơi, trị bệnh, nhà ở, bảo đảm xã hội), cũng như phải xóa bỏ mọi hình thức áp bức, kỳ thị, người bóc lột người, bảo đảm các điều kiện để cho sự phát triển tự do của mỗi cá nhân.

Mục tiêu của chủ nghĩa xã hội-dân chủ phải đạt tới bằng những phương tiện hòa bình và dân chủ, bằng sự tiến hóa dần dần của xã hội, nhờ những cải cách, nhờ sự hợp tác giữa các giai cấp, dựa trên sự ủng hộ của nhà nước dân chủ.

Những điều trình bày trên đây về chủ nghĩa xã hội-dân chủ không chỉ là lý thuyết mà đã được thực hiện hàng chục năm rồi trong thực tiễn ở nhiều nước châu Âu, đặc biệt ở Bắc Âu, như ở Đan Mạch, Thụy Điển, Na Uy, Phần Lan; những nơi đó tự do dân chủ được đảm bảo tuyệt đối, xã hội rất trong sạch, hầu như vắng bóng nạn tham nhũng, nên chất lượng đời sống của người dân rất cao. Một vài nước châu Âu như Đức, Pháp, Anh..., châu Mỹ như Canada, châu Úc như nước Australia cũng đã đạt được nhiều thành tựu của chủ nghĩa xã hội-dân chủ. Còn tình trạng các nước do các ĐCS đi theo con đường của chủ nghĩa Marx-Lenin, nhân dân bị thống trị bị đát như thế nào, tưởng không cần phải nói.

Nói đến những nhân vật đấu tranh cho một xã hội tốt đẹp hơn ở nước ta ít nhiều chịu ảnh hưởng của chủ nghĩa xã hội-dân chủ thì tôi rất đồng tình với hai ông Hà Sĩ Phu và Mai Thái Lĩnh, là trước tiên phải nói đến nhà chí sĩ Phan Châu Trinh (1872-1926). Cụ là một nhà dân chủ VN không kêu gọi bạo lực, không có đầu óc chuyên chính. Người thứ hai chịu ảnh hưởng của chủ nghĩa xã hội-dân chủ là Giáo chủ Phật giáo Hòa Hảo Huỳnh Phú Sổ (1920-1947). Ông đã sáng lập ra Việt Nam Dân Chủ Xã Hội Đảng (ngày 21-09-1946), gọi tắt là đảng Dân Xã. Đảng này theo nguyên tắc “*chủ quyền ở nơi toàn thể nhân dân*”, chủ trương “*toàn dân chánh trị*” và “*chống độc tài bất cứ hình thức nào*”. Nét độc đáo của Giáo chủ Huỳnh Phú Sổ là tư tưởng xã hội-dân chủ hòa quyền với giáo lý đức Phật.

Chúng tôi viết nhiều về chủ nghĩa xã hội-dân chủ, mà ít nói đến đảng Xã hội-Dân chủ, vì nghĩ rằng, phần đầu để thực hiện chủ nghĩa xã hội-dân chủ, không chỉ có các đảng Xã hội-Dân chủ. đảng của những người xã hội-dân chủ còn có thể mang nhiều tên khác, như đảng Lao động, đảng Công nhân, đảng Công bằng, đảng Chính nghĩa, v.v... Cái tên đảng không phải là quan trọng, cái chính, cái thực chất là cương lĩnh, là mục tiêu đấu tranh của đảng, tức là chủ nghĩa xã hội-dân chủ đích thực. Chúng tôi nhấn mạnh chữ “*đích thực*”, vì trên đời này, khi có những thứ tốt thuộc “*hàng chính hiệu*” thì thường cũng xuất hiện nhiều “*hàng giả*”, “*hàng nhái*”. Điều này dễ thấy ở một vài nước CS gọi là “*xã hội chủ nghĩa*”: Khi “*hệ thống xã hội chủ nghĩa thế giới*” bị sụp đổ hồi cuối những năm 80 đầu những năm 90 thế kỷ trước thì ban lãnh đạo một vài ĐCS vội vàng thay đổi nhãn hiệu, đổi tên đảng thành đảng Xã hội-Dân chủ, đảng Xã hội, đảng Dân chủ, và tuyên bố theo chủ nghĩa xã hội-dân chủ, chỉ cốt để bảo vệ quyền lực của giai cấp cầm quyền cũ, chứ thực ra họ vẫn giữ thực chất CS. Đó là một thực tế, các chiến sĩ dân chủ cần cảnh giác.

Viết đến đây, chúng tôi không thể không nhắc đến ý kiến của Giáo sư Phan Đình Diệu, một trong những nhà trí thức khả kính. Ý kiến của ông như thế này: “*Tôi hy vọng là Đảng (Cộng sản) sẽ tự biến đổi thành Đảng xã hội dân chủ để lãnh đạo nước ta thành một nước xã hội chủ nghĩa dân chủ, như vậy thì cả vấn đề giữ quyền lãnh đạo cho Đảng (Cộng sản) và tạo ra một nền dân chủ của xã hội đều được giải quyết một cách trọn vẹn, và do đó, nước ta sẽ sớm thực hiện*

được mục tiêu “dân giàu nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh”, hội nhập vào quốc tế.” Giáo sư Tiến sĩ Phan Đình Diệu giỏi về toán học, ông là người khảng khái, chính trực, nhưng chưa chắc ông đã giỏi về chính trị học. Bài toán khó khăn của Đất nước mà Tiến sĩ giải cách này, chúng tôi tin chắc rằng “*đáp số*” sẽ làm ông thất vọng nặng nề!

Nhân tiện, cũng xin nói thêm điều này: hiện nay ở Việt Nam, có những nhân sĩ, trí thức... đề nghị đổi tên ĐCSVN thành đảng Lao động Việt Nam, đổi tên nước CHXHCNVN thành Cộng hòa Dân chủ Việt Nam, tương tự vậy thì tình hình Việt Nam sẽ thay đổi hẳn, mọi sự sẽ tốt lên. Về chuyện đổi tên, kể viết bài này có học được một bài học rất thấm thía do Chủ tịch đảng Hồ Chí Minh dạy cho. Xin chia sẻ cùng các bạn: Năm 1950, chúng tôi được triệu tập đến căn cứ địa của Trung Ương để tham dự cuộc họp chuẩn bị cho việc đổi tên ĐCS tại Đại hội Đảng năm 1951. Cụ Hồ bước lên bục giảng giải đáp thắc mắc cho khoảng ba trăm cán bộ cao cấp và trung cấp đến họp. Cụ mở nắp hộp thuốc lá thơm của cụ nhân hiệu CRAVEN A. Giơ cao nắp hộp phía có chữ CRAVEN A lên trước mặt chúng tôi, cụ lớn tiếng nói: “*Đây là ĐCS*”, rồi cụ xoay nắp hộp mặt trái phía trong không có chữ, đưa lên và nói tiếp: “*Đây là Đảng Lao Động*”. Rồi cụ thủng thẳng hỏi: “*Đã rõ chưa? Có khác nhau gì không?*” Cả hội trường âm vang tiếng đáp: “*Rõ rồi ạ! Dạ, không khác nhau gì cả!*”.

Đúng là bài học nhớ đời! Dưới thời đảng Lao Động Việt Nam cũng như dưới thời ĐCSVN, dưới thời VNDCCCH cũng như dưới thời CHXHCNVN, mọi tầng lớp nhân dân đều phải chịu biết bao thảm kịch! Lẽ nào các nhà trí thức, các nhân sĩ và toàn dân ta không thấy hay sao?

Cần có một tư duy đúng

Chúng tôi đánh giá cao tâm nguyện của Luật gia Lê Hiếu Đằng và nhà báo Hồ Ngọc Nhuận, khi hai ông kêu gọi các đảng viên Cộng sản hãy “*tuyên bố tập thể ra khỏi Đảng và thành lập một đảng mới*”, đảng Xã hội-Dân chủ. Lời kêu gọi xây dựng một chế độ dân chủ đa đảng, đa nguyên và kêu gọi thành lập một đảng Xã hội-dân chủ đáng trân trọng. Có người còn cho đó là “*bản tuyên ngôn về con đường nhất thiết phải đi...*” mặc dù đó chỉ là một lời kêu gọi thôi, không có cương lĩnh, mục tiêu, chương trình gì cụ thể cả.

Thật ra, lời kêu gọi đó của hai ông không có gì mới. Khi nói đến “*tuyên ngôn*”, thiết tưởng cần phải nhắc lại

để mọi người nhớ: Cách đây trên 7 năm, lần đầu tiên trong lịch sử phong trào dân chủ nước ta, đã từng có một bản tuyên ngôn của 118 công dân ở trong nước (xin nhấn mạnh ba chữ **ở trong nước**) khao khát tự do dân chủ được công bố công khai ngày 08-04-2006. Đó là “**Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam 2006**” (còn gọi là **Tuyên ngôn 8406**). Tuyên ngôn đó đã nói rất rõ ràng và mạnh mẽ về mục tiêu đấu tranh cho một chế độ dân chủ đa nguyên, đa đảng, mục tiêu đấu tranh cho mọi quyền tự do, dân chủ. Tuyên ngôn đó, được trên 5000 người Việt Nam trong và ngoài nước công khai ký tên, và được 140 chính khách quốc tế bảo trợ, trong đó có Cố Tổng thống Vaclav Havel.

Tuyên ngôn 8406 vạch rõ rằng, sau khi cướp được chính quyền, ĐCS đã thủ tiêu quyền dân tộc tự quyết của nhân dân Việt Nam, đã chà đạp thô bạo tất cả những quyền thiêng liêng về tự do, dân chủ, cũng như quyền được sống yên bình và mưu cầu hạnh phúc. Tuyên ngôn 8406 nhận định rằng, vì “*lấy chủ nghĩa Mác-Ăng-ghen-Lênin-Xtalin và tư tưởng Mao Trạch Đông, kết hợp với thực tiễn Việt Nam làm nền tảng tư tưởng và kim chỉ nam cho mọi hành động của Đảng*” nên ĐCS đưa “*bóng ma của chủ nghĩa Cộng sản đã luôn đè ám lên đầu, lên cổ toàn Dân Việt Nam*”, ... “*đã triệt tiêu hầu hết những quyền con người của Nhân dân Việt Nam*. Và hôm nay, nó vẫn đang tạm đồ hộ, chiếm đóng lên cả hai mặt tinh thần và thể chất của toàn Dân tộc Việt Nam”. Tuyên ngôn 8406 nói rõ “*Mục tiêu cao nhất trong cuộc đấu tranh giành tự do, dân chủ cho Dân tộc hôm nay là làm cho thể chế chính trị ở Việt Nam hiện nay phải bị thay thế triệt để, chứ không phải được “đổi mới” từng phần hay điều chỉnh vặt vãnh như đang xảy ra*. Cụ thể là phải chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước, trong đó hệ thống tam quyền Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp phải được phân lập rõ ràng, phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế và trải nghiệm của Nhân loại qua những nền dân chủ đất giá và đây thành tựu.” Còn “*Mục tiêu cụ thể là thiết lập lại các quyền cơ bản của toàn Dân sau đây: Quyền Tự do Thông tin Ngôn luận...*”, “*Quyền Tự do hội họp, lập hội, lập đảng, bầu cử và ứng cử...*”, “*Quyền Tự do hoạt động Công đoàn độc*

lập và Quyền Đình công chính đáng...”, “Quyền Tự do Tôn giáo...”. Tuyên ngôn 8406 tuyên bố rõ ràng “Phương pháp của cuộc đấu tranh này là hòa bình, bất bạo động...” (các chữ in đậm trong các ngoặc kép là theo đúng nguyên bản).

Chúng tôi nghĩ rằng Tuyên ngôn 8406 này rất xứng đáng làm bằng chỉ đường cho phong trào đấu tranh giành Tự do, Dân chủ ở nước ta. Chính vì đấu tranh cho một Cương lĩnh đúng đắn như vậy, nên đến nay dù bị khủng bố rất ác liệt, hàng trăm chiến sĩ dân chủ của Khối 8406 đã bị truy bức, sách nhiễu, đàn áp hết sức tàn bạo, bị tống vào tù ngục CS, bị quản chế tại nhà, nhưng phong trào dân chủ vẫn được duy trì và ngày càng phát triển. Cho đến nay đã có 190 thành viên của Khối 8406 là nạn nhân của sự đàn áp như vậy, trong số đó 65 chiến sĩ dân chủ bị lãnh án tù giam từ 7 năm trở lên! Rất nhiều chiến sĩ của Khối 8406 đã nêu gương đấu tranh kiên cường trong nhà tù. Chúng tôi không thể nêu hết tên của họ, vì sợ chiếm nhiều chỗ trong bài.

Cũng cần nói thêm, Khối 8406 còn đề ra “Cương lĩnh Khối 8406” và công bố “Tiến trình Dân chủ hóa Việt Nam gồm 4 giai đoạn & 8 bước”. Khối 8406 đã phát hành tờ bán nguyệt san “Tự Do Ngôn Luận”, vừa là báo mạng vừa là báo giấy có 32 trang A4 để vận động cho tự do dân chủ, chống chế độ độc tài toàn trị. Từ ngày 15-04-2006 đến ngày 01-09-2013, bán nguyệt san không xin phép này đã ra được 178 số. Khối 8406 còn thường xuyên ra những lời tuyên bố, những lời kêu gọi, những nhận định, những kháng thư... để hướng dẫn dư luận, phản đối nhà cầm quyền và động viên đại chúng đấu tranh.

Chúng tôi nghĩ rằng cần phải nói những điều này để mọi người nhìn thấy rõ những thành tựu đã có, không vì những hiện tượng mới bộc phát mà che lấp những thành tựu đã thực hiện được bằng nỗ lực, bằng xương máu, nước mắt và mồ hôi của hàng trăm, hàng nghìn người!

Khi đọc kỹ những bài viết và bài nói (trả lời phỏng vấn) của Luật gia Lê Hiếu Đằng và nhà báo Hồ Ngọc Nhuận, chúng tôi không thể không nói đến tính hời hợt, thô thiển, chưa chín chắn của những lập luận của hai ông.

Nhiều người có nhận xét về điều

ông Lê Hiếu Đằng đã cho biết: “*Nằm trong bệnh viện... tôi đã suy nghĩ, đọc một số bài báo rồi các nhà văn, nhất là những nhà văn quân đội như Nguyễn Khải, Nguyễn Minh Châu*” rồi ông mới “*thấy sự bi thảm của thân phận con người trong cái gọi là CNXH ở miền Bắc, một xã hội không có bóng người*”, ông chuyển biến tư tưởng và hạ bút viết bài “*Suy nghĩ trong những ngày nằm bệnh*”. Người đọc có thể nghĩ rằng sự hiểu biết của ông Lê Hiếu Đằng như thế là chưa sâu sắc. Nhưng dẫu sao tôi cũng mong rằng nhận thức của ông Đằng còn chín chắn hơn nhiều so với cái “*hiểu loáng thoáng*” của ông Nguyễn Tất Thành¹ hồi năm 1920, khi ông này nhảy từ đảng Xã hội Pháp sang Quốc tế III; mà vì cú nhảy đó Đất nước và Dân tộc Việt Nam đã và đang chịu biết bao tai họa! Chuyện ông Lê Hiếu Đằng chuyển từ ĐCS sang cổ động cho đảng Xã hội-Dân chủ làm ta nhớ đến “*cú nhích chân*” (cụm từ của Tiến sĩ Hà Sĩ Phu) của ông Nguyễn Tất Thành mà Tiến sĩ đã nhắc đến trong bài “*Xưa nhích chân đi, giờ nhích lại*” bước từ đảng Xã hội Pháp sang Quốc tế III của Lenin, chỉ vì ông Nguyễn Tất Thành thấy “*Đệ tam Quốc tế rất chú ý đến vấn đề thuộc địa*”², ...“*Còn như đảng là gì, công đoàn là gì, chủ nghĩa Xã hội và chủ nghĩa Cộng sản là gì thì tôi (tức Nguyễn Tất Thành) chưa hiểu*”³. Thậm chí “*Sơ thảo luận cương về các dân tộc và thuộc địa*” của Lenin đăng trên báo L’Humanité ngày 16-6-1920 thì “*ngay cả chủ nghĩa trong vấn bản*” ấy ông Nguyễn Tất Thành “*cũng chỉ hiểu loáng thoáng thôi*”⁴.

Về vấn đề thành lập đảng đối lập, ông Bằng Phong Đặng Văn Âu đã viết chí lý trong bài “*Cần bệnh khủng hoảng trí tuệ*”: “*...Là luật gia, là nhà hoạt động chính trị, ông Đằng nói đến thành lập đảng đối lập với chính quyền Cộng sản có vẻ rất tài tử, khơi khơi. Ít nhất ông phải phác họa vấn tắt về cái chủ trương, đường lối (của đảng ấy) như thế nào để người đọc biết ý ông ra sao.*”

Hai ông Lê Hiếu Đằng và Hồ Ngọc Nhuận nên xem lại mình có ngây thơ không, khi nói rằng: “*Chủ trương không đưa nguyên đa đảng chỉ là chủ trương của Đảng, chứ chưa có một văn bản nào cấm điều này? Mà nguyên tắc pháp lý là điều gì luật*

pháp không cấm chúng ta đều có quyền làm. Đó là quyền công dân chính đáng của chúng ta.” Các ông quên rằng hai ông cũng như toàn dân nước ta đang sống dưới chế độ độc tài toàn trị của ĐCSVN hay sao? Xưa nay có bao giờ ĐCS coi trọng luật pháp, coi trọng nguyên tắc pháp lý đâu, tất cả những thứ đó trong mắt đám cầm quyền CS chỉ là những quan niệm tư sản về pháp quyền phải vứt bỏ. Ngoài miệng họ vẫn nói “*thượng tôn pháp luật*”, nhưng đó là thứ “*pháp luật phi pháp*” của họ thôi mà họ bắt người dân phải theo! Thực ra họ có coi pháp luật ra cái gì đâu? Thế thì bảo người của ông Lê Hiếu Đằng “*Cần cho lập thêm các đảng đối lập với đảng Cộng sản VN*” có nghĩa lý gì với họ?

Thành thật mà nói, đọc những điều hai ông nói và viết về dân chủ đa đảng và về đảng Xã hội-Dân chủ, chúng tôi thấy rằng nhận thức của hai ông còn... –xin đừng giận vì lời nói thẳng– thô thiển và mơ hồ. Về vấn đề này, chúng tôi hoàn toàn đồng tình với nhà báo Ngô Nhân Dụng, viết trong bài “*Ông Hồ Ngọc Nhuận cần đổi cách suy nghĩ*”. Ông Ngô Nhân Dụng có lời khuyên rất chí lý: “*Trong lúc tranh đấu để thiết lập một xã hội dân chủ tự do chúng ta cần sống theo lối tự do dân chủ*”. Chúng xin nói thêm: Mà muốn sống theo lối tự do dân chủ thì phải hiểu thấu đáo xã hội dân chủ tự do đích thực nó phải như thế nào?

Cũng như khi kêu gọi thành lập đảng Xã hội-Dân chủ thì phải hiểu thấu đáo về chủ nghĩa xã hội-dân chủ, về lịch sử của phong trào xã hội-dân chủ thế giới, về mục tiêu của chủ nghĩa đó qua các thời kỳ lịch sử cũng như về cương lĩnh của đảng Xã hội-Dân chủ, phải nói rõ sự khác biệt to lớn của mục tiêu của chủ nghĩa xã hội-dân chủ so với chủ nghĩa xã hội-chuyên chính vô sản, tức là chủ nghĩa xã hội-độc tài của những người Cộng sản. Đáng tiếc là hai ông Lê Hiếu Đằng và Hồ Ngọc Nhuận đã không làm được điều đó. Có chỗ ông Lê Hiếu Đằng lại viết ông muốn “*thành lập một đảng mới, chẳng hạn như đảng Dân chủ-Xã hội*”. Người đọc cảm thấy dường như ông chưa chắc chắn lắm, hoặc chưa quyết định dứt khoát. Thế thì làm sao người ta có thể đáp ứng lời kêu gọi của ông?

Tôi ngạc nhiên khi nghe Luật gia Lê Hiếu Đằng trả lời phóng viên RFI, ông nói rằng ông “*phân tích theo quan điểm Mác-Lênin thôi*”, dựa theo những điều ông đã “*học abc của chủ nghĩa Mác-Lênin*” thì ông thấy chế độ độc đảng là “*vô lý, cái này nó phân lại (ý nói chủ nghĩa Mác-Lênin)*”. Như vậy là ông không biết rằng cái gọi là “*chủ nghĩa Mác-Lênin*” của Lenin và Stalin bao giờ cũng chủ trương độc đảng, tức là chỉ một mình đảng Cộng sản độc tôn thống trị, cái đó Lenin gọi là “*hegemonia*” (Nhà xuất bản Sự Thật dịch là độc quyền lãnh đạo) của ĐCS. Chính cái đó mới đẻ ra chế độ độc tài toàn trị CS với nguyên tắc “*chuyên chính vô sản*” – đó là nguyên nhân của mọi tai họa của Đất nước và Dân tộc VN ta! Thế mà ông Lê Hiếu Đằng lại cho chế độ độc đảng là “*vô lý, cái này nó phân lại*” chủ nghĩa Mác-Lênin!

Tôi giật mình khi thấy ông nói rằng: “*Trong cuốn “Mao Trạch Đông ngàn năm công tội” ông đại tá nói thời kỳ Mao già rồi cũng nghiêng về khuynh hướng dân chủ xã hội của Đệ nhị QT, rồi bản thân ông cũng đề nghị như vậy!*” Có thể nào một người đang kêu gọi thành lập đảng Xã hội-Dân chủ lại có thể mơ hồ đến thế về tên độc tài CS đầm máu nhất nhì thế giới của thế kỷ 20?

Hai ông Lê Hiếu Đằng và Hồ Ngọc Nhuận kêu gọi các đảng viên Cộng sản ra khỏi Đảng để thành lập đảng Xã hội-Dân chủ đối lập với ĐCS. Có lẽ hai ông chưa nghĩ sâu rằng: nếu một đảng Xã hội-Dân chủ chỉ gồm rất những đảng viên Cộng sản cũ thì cái đảng Xã hội-Dân chủ đó có thể bảo đảm thực hiện đúng tinh thần và thực chất của chủ nghĩa xã hội-dân chủ đích thực hay không? Hay một thời gian nào đó, đảng ấy sẽ mất đi tính đối lập mà quay trở lại thỏa hiệp với đảng cầm quyền? Một đảng Xã hội-Dân chủ kiểu đó có khả năng thâm nhập được vào đội chúng không? Hay nó chỉ tự đóng mình trong câu lạc bộ “*các cụ lão thành cựu đảng viên CS*”? Vì sao hai ông không đặt vấn đề rộng rãi hơn, không kêu gọi các tầng lớp khác, thanh niên, công nhân, lao động, trí thức, nông dân, doanh nhân, trại chủ cùng tham gia đảng Xã hội-Dân chủ? Chính những lớp người này không bị những nếp nghĩ theo lối CS hần sâu trong óc, không bị nhiễm sâu trong máu những tư tưởng, phong cách CS mới có khả năng tiếp thụ chủ nghĩa xã hội-dân chủ đích thực, mới có khả năng cạnh tranh với ĐCS và ít khuynh hướng thỏa hiệp với ĐCS. Cạnh tranh thật sự với ĐCS, đối lập chính trị thật sự

với ĐCS thì mới có hy vọng thay đổi chính quyền qua các cuộc bầu cử tự do, chứ nếu cứ nghĩ rằng “*cùng hợp tác (với ĐCS) để thúc đẩy xây dựng dân chủ cho nước Việt Nam*” thì e rằng chẳng mấy chốc Đảng Xã hội-Dân chủ chỉ gồm các cựu đảng viên CS sẽ trở thành “*cái đuôi*” của ĐCS!

Dù chúng tôi có nhiều thiện cảm với chủ nghĩa xã hội-dân chủ, nhưng để đấu tranh với ĐCS, chúng tôi nghĩ rằng không nhất thiết đảng đối lập phải là (hoặc chỉ là) đảng Xã hội-Dân chủ mà còn cần đến nhiều đảng khác nữa, nhiều tổ chức, nhiều phong trào, nhiều diễn đàn, nhiều mặt trận, nhiều liên minh, ngay cả nhiều hội đoàn có hay không có tính chính trị nữa. Mỗi đảng, mỗi tổ chức đại biểu cho một lớp người có ý hướng, có quyền lợi,

Dù rằng trong nhận thức, quan niệm hoặc cách diễn đạt hai ông Lê Hiếu Đằng và Hồ Ngọc Nhuận còn có chỗ bất cập, thiếu sót, nhưng hai ông đã can đảm gióng lên tiếng nói chính nghĩa trong lúc nhiều người còn mê ngủ. Điều đó thật đáng hoan nghênh..

Chú thích

1. Người viết cố ý không dùng tên Nguyễn Ái Quốc, vì đó là một bút danh tập thể của một nhóm người mà ông Nguyễn Tất Thành đã chiếm làm của riêng. 2. Trích từ sách “*Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch*” của Trần Dân Tiên. 3. Trích từ bài “*Con đường dẫn tôi tới chủ nghĩa Lenin*” của HCMinh. 4. Lời của Hồ Chí Minh được nhắc lại trong bài “*Từ Nguyễn Tất Thành đến Hồ Chí Minh*” của Lữ Phương.

THÔNGIỆP CỦA THẾ KỶ 21

(*Đặc biệt, bài thơ này là lời tâm huyết, gửi đến các đảng viên mọi ngành cảnh sát, công an, quân đội, những người đang phục vụ cho đảng CSVN, tiếp tay kéo dài một chế độ phi nhân, vong bản làm suy tàn tổ quốc.*)

Hỡi đồng bào khắp ba miền đất nước
Già trẻ, gái trai, phố xá, thôn làng
Ta không thể thờ ơ và nhu nhược
Mà phải cứu mình, cứu lấy giang san !
Hãy đứng dậy, ngẩng đầu lên, đừng sợ !
Kìa oán hờn chất ngất đã trời cao
Đảng cướp của ta ruộng, vườn, nhà cửa
Làm đời ta bao oan ức, nghẹn ngào !!!
Đảng làm giàu bằng mồ hôi nước mắt
Bằng cướp đầu và khóa miệng dân ta
Quan, Giốc, Tây nguyên đã dâng cho giặc
Đảng vẫn chẳng chừa biển, đảo, H. Sa !!!
Đảng giết Tự Do, Công Bằng, Tôn Giáo
Nhưng xã hội đen lại để đứng đầu !
Cướp bóc, hành hung, du côn, trớ tráo
Làm quê hương đầy ai oán, buồn đau !
Đảng đã phản chúng ta và tổ quốc
Ta phải vùng lên dẹp những bất bình
Đấy, THÔNGIỆP đã bay đi khắp nước
Từ trái tim Người Tuổi Trẻ công minh...
Này cảnh sát, này công an, quân đội
Anh có nghe tiếng thét tuổi đôi mươi ?
Anh cầm súng bắn kẻ thù chặn lối
Chớ giết đồng bào ta nhé, anh ơi !!!

Hãy quay súng bắn vào loài thú độc
Loài thú tham tàn bán nước, giết dân
Tuổi Trẻ chờ anh hát cùng dân tộc
Bản hùng ca giữ nước, diệt vô thần !
Anh hãy nhìn xem ai gây tội ác
Ai bán giang sơn, ai giết dân lành ?
Nay Tuổi Trẻ đứng lên làm cách mạng
Anh, mau về, vì chính nghĩa, đấu tranh !
Khi dân tộc, quê hương bừng thức dậy
Sao anh còn mê muội giấc cường toan
Nếu dừng lại là anh lùi lại đấy
Đảng phỉnh lừa anh đã quá rõ ràng !
Đảng gạt anh rằng “*Nguy nhào, Mỹ cút*”
“*Giải phóng dân lành, bảo vệ quê hương*”
Nay, rõ nhé, đảng lạ Tàu, bán nước
Uống máu dân đen, mặt đảng đã chường!
Này, anh ạ, ánh bình minh đã rạng
Đêm sắp tàn, tổ quốc sẽ hồi sinh
Kẻ đến tội trước toàn dân là đảng !
Mau nhé, hồi tâm kéo thiệt chính mình
Hãy đứng lên anh, đứng cùng Tuổi Trẻ
Đứng với đồng bào, giữ lấy quê hương
Đừng nghe đảng, giết dân lành nữa nhé
Nước đủ nát rồi, dân đủ đau thương !!!

Ngô Minh Hằng

có mục tiêu, có sở thích... giống nhau, tất cả những cái đó hình thành một xã hội dân sự mạnh mẽ mới có khả năng đối lập với ĐCS và chính quyền CS.

Từ khi trí thức trong nước công bố Lời Kêu gọi Thực thi Quyền Con người theo Hiến pháp tại Việt Nam ngày 25-12-2012 và Kiến nghị về Sửa đổi Hiến pháp 1992 cũng như kêu gọi

mọi người ký tên ủng hộ và góp ý thì cả trong lẫn ngoài nước đã có rất nhiều ý kiến đóng góp, hoài nghi về tính khả thi có mà hy vọng mong manh cũng có.

Trên blog của mình, nhà báo Đoàn Trang góp ý với giới trẻ về kiến nghị về sửa đổi Hiến pháp như sau: *"Điều này đúng như một dự đoán phổ biến của dư luận, ngay từ đầu, rằng tất cả chỉ là một màn kịch. Từ quan điểm đó, đã có những tuyên bố sẽ không tham gia, không hưởng ứng, thậm chí không buồn theo dõi "trò hề". Cũng có những ý kiến cho rằng người lên tiếng hoặc ký kết kiến nghị là ngây thơ về chính trị, ảo tưởng về Đảng, và là thiếu số giữa đại đa số người dân Việt Nam thờ ơ, xa lánh chính trị. Nhưng nếu bỏ qua những thứ gây bực mình và ức chế, như các phát biểu đầy lối nguy hiểm của người này kẻ kia, hay màn bút chiến của một số cơ quan truyền thông quốc doanh hàng đầu, liệu có thể nhìn vào một khía cạnh tích cực hơn, rằng đây là một dịp rất tốt để tất cả chúng ta cùng tìm hiểu về Hiến pháp, về luật pháp, về tinh thần hợp hiến, về nhân quyền và dân quyền?..."* (1).

Tương tự, TS Nguyễn Thị Từ Huy đã nhận định như sau: *"Góp ý cho Quốc hội và ký Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp 1992 có thể sẽ vô ích xét từ phía Quốc hội, trong trường hợp Quốc hội tổ chức lấy ý kiến chỉ là hình thức. Nhưng tôi cho rằng việc đó sẽ không vô ích, nếu xét từ góc độ hoạt động công dân. Một xã hội dân sự thực sự chỉ có thể hình thành cùng với việc người dân chủ động thực hiện quyền công dân của mình, chủ động xây dựng các điều kiện để cho quyền công dân được đảm bảo."*

Chữ ký của quý vị, khi đứng một mình, chỉ là một chữ ký đơn độc, khi đứng bên cạnh chữ ký của những người khác sẽ bớt đơn độc hơn. Tiếng nói đơn lẻ của một người sẽ khác tiếng nói của triệu người, dù rằng cả triệu người nhiều khi cũng vẫn còn là đơn lẻ ...

Cá nhân tôi vẫn tin, mặc cho sự chế cười của quý vị, rằng trong Quốc hội (và trong đảng) cũng có những người muốn đứng về phía nhân dân, muốn có một bản Hiến pháp thực sự của dân, vì dân và do dân. Chắc chắn những người đó cũng rất đơn độc, như quý vị. Tại sao chúng ta không ủng hộ họ, không hậu thuẫn cho họ? Chỉ bằng một chữ ký thôi?" (2).

Trong tình trạng hiện nay ở Việt Nam "người dân chủ động thực hiện quyền công dân của mình" vẫn chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi nếu không bị dập tắt ngay từ trong trứng nước.

Ngược lại, ở những nước có nền dân chủ pháp trị xây dựng và kiện toàn từ hàng chục năm, "người dân chủ động thực hiện quyền công dân của mình" chính là những biện pháp dân chủ trực tiếp được quy định rõ ràng trong Hiến pháp, từ Dân mong muốn, Dân khuyến cáo đến Dân quyết định. Mỗi hình thức đều có những điều kiện và kết quả khác nhau.

Trong phạm vi bài này, người viết xin giới thiệu một Hiến pháp có thể gọi là độc nhất vô nhị, đó là Hiến pháp của nước Áo.

So với Việt Nam, Áo là một nước nhỏ ở Trung Âu, diện tích chỉ bằng khoảng 1/4 Việt Nam và dân số khoảng 1/10 dân số Việt Nam. Nước Cộng hòa Áo hiện nay tồn tại từ 1918, theo thể chế nghị viện và là một liên bang với 9 tiểu bang. Trên bình diện liên bang, Áo có quốc hội liên bang (Nationalrat), một chính phủ liên bang (Bundesregierung) và một hội đồng liên bang (Bundesrat) gồm các nghị viên do quốc hội các tiểu bang chỉ định để bảo vệ các quyền lợi của tiểu bang.

Hiến pháp Áo quy định các thể thức dân chủ trực tiếp như Volksbegehren (Dân mong muốn), Volksbefragung (Hỏi ý dân) và Volksentscheid (Dân quyết định). Cần nói rõ ở đây là tất cả mọi công dân đều có quyền tự do phát biểu ý kiến của mình trong mọi hình thức, bất cứ lúc nào truyền thông cũng có toàn quyền dẫn ý hay chuyển tải mọi ý kiến về mặt vấn đề nào đó.

- **Dân mong muốn** (Volksbegehren) là hình thức xuất phát từ người dân, một biện pháp để dân chúng đưa ra trước quốc hội một vấn đề hay một dự thảo luật. Quốc hội bắt buộc phải bàn thảo nhưng không bắt buộc phải giải quyết vấn đề hay làm đạo luật, vì hình thức này chỉ có tính cách góp ý với quốc hội. Một hay nhiều người đề xướng trước hết phải xin phép và sau đó phải thu thập đủ 100.000 chữ ký của các cử tri hợp lệ trong vòng một tuần lễ.

- **Hỏi ý dân** (Volksbefragung) là hình thức quốc hội hỏi ý dân chúng về một vấn đề hay dự luật mà trên lá phiếu cử tri chỉ có hai chọn lựa, "phản đối, không" / "đồng ý, có" hoặc "Chọn lựa 1" / "Chọn lựa 2". Cũng như "Dân mong muốn", "Hỏi ý dân" cũng chỉ có tính cách góp ý với quốc hội.

- **Dân quyết định** (Volksentscheid hoặc Volksabstimmung): giống như Hỏi ý dân, trong biện pháp này cử tri chỉ được chọn một trong 2 trả lời trên lá phiếu nhưng kết quả có tính cách bắt buộc nếu hội đủ đa số. Một thí dụ: quốc hội muốn cách chức tổng

thống và tổ chức trưng cầu dân ý, trên lá phiếu sẽ ghi câu hỏi là "có cách chức tổng thống không?" và chỉ có hai trả lời để chọn lựa là "có" và "không". Nếu đa số cử tri trả lời có thì tổng thống sẽ bị bãi nhiệm, ngược lại nếu đa số trả lời không thì quốc hội sẽ bị giải tán để tổ chức bầu quốc hội mới, tổng thống được lưu lại trong một nhiệm kỳ mới bắt đầu sau khi trưng cầu dân ý.

Nhà máy điện hạt nhân Zwentendorf không sản xuất điện hạt nhân

NMĐHN Zwentendorf (3) nằm ngay cạnh sông Donau (Danube), cách thủ đô Wien (Vienna) 37 cây số đường chim bay và gần 60 cây số đường xe hơi. NMĐHN Zwentendorf thuộc loại lò nước sôi 723 Megawatt (MW), được khởi công xây dựng năm 1972 thời chính phủ của thủ tướng Bruno Kreisky thuộc đảng Dân chủ Xã hội. Theo kế hoạch năng lượng năm 1976 của nước Áo thì Zwentendorf là một trong 3 nhà máy điện hạt nhân sẽ cung cấp tổng cộng 3300 MW.

Sau khi nhà máy xây xong, trong cuộc trưng cầu dân ý Dân quyết định ngày 5-11-1978 với một đa số khít khao 50,47%, cử tri Áo chống NMĐHN Zwentendorf. Kết quả cuộc trưng cầu dân ý này đã đưa đến đạo luật Cấm dùng tách phân hạt nhân để sản xuất năng lượng tại Áo (Verbot der Nutzung der Kernspaltung für die Energieversorgung in Österreich) được ban hành một tháng sau khi trưng cầu dân ý, gọi nôm na là **Luật Cấm hạt nhân** (Atomsperrgesetz) (4). Nhà máy Zwentendorf tiếp tục tồn tại nhưng không hề sản xuất điện. Những người ủng hộ luật cấm nói trên càng được thêm nhiều hưởng ứng sau khi tai nạn hạt nhân xảy ra tại NMĐHN Three Mile Island ở Harrisburg (Pennsylvania, Mỹ) năm 1979.

Tháng 2-1985, thủ tướng Áo Fred Sinowatz (đảng Dân chủ Xã hội Áo SPÖ) tuyên bố đảng SPÖ sẽ nộp đơn xin quốc hội thực hiện một cuộc trưng cầu dân ý Dân quyết định về việc sử dụng hoà bình năng lượng hạt nhân, nhưng muốn tiến hành cuộc trưng cầu dân ý này thì trước hết phải hủy bỏ Luật Cấm hạt nhân. Tuy nhiên, việc hủy bỏ Luật cấm hạt nhân đã không đạt được đa số cần thiết trong cuộc biểu quyết của quốc hội Áo tháng 3 năm 1985. Do đó thủ tướng Fred Sinowatz phải tuyên bố đảng SPÖ sẽ không nộp đơn xin quốc hội thực hiện một cuộc trưng cầu dân ý Dân quyết định nữa, đồng thời chính phủ Áo quyết định giải quyết

Zwentendorf trong âm thầm. Ở đây cần nêu rõ đảng SPÖ của thủ tướng Sinowatz lúc đó là đảng đang cầm quyền nhưng ý định của đảng này không được sự hậu thuẫn của đa số các dân biểu trong quốc hội kể cả dân biểu của đảng SPÖ, các dân biểu Áo làm việc vì dân, cho dân và theo lương tâm chứ không phải loại nghị gặt.

Tính đến tháng 3-1985, nước Áo phải chi hết một tỷ Euro cho nhà máy Zwentendorf, trong đó gần 44 triệu Euro tiền duy trì nhà máy mặc dù không hề sản xuất điện.

Sau tai nạn hạt nhân Chernobyl năm 1986, những người trước đó chống đối Luật Cấm hạt nhân đã nhận thức được sự nguy hiểm của điện hạt nhân. 1987 nhà máy nhiệt điện Dürnrohr được xây xong tại một địa điểm thuận tiện để dùng các đường dẫn điện trước đó đã dự trù cho NMDHN Zwentendorf. Trong thời gian sau đó, NMDHN Zwentendorf cùng lúc được dùng cho nhiều việc khác nhau như trung tâm huấn luyện cảnh sát, trường học, phim trường v.v...

Năm 2005, công ty cổ phần năng lượng EVN của Áo mua lại nhà máy Zwentendorf và đầu tư thêm vào đó 1,5 triệu Euro, biến Zwentendorf thành nhà máy sản xuất điện bằng năng lượng mặt trời. Trên nóc và trên diện tích đất được gắn các mô đun Photovoltaik biến điện từ ánh sáng mặt trời. Như thế Zwentendorf là nhà máy điện hạt nhân duy nhất trên thế giới sản xuất điện từ năng lượng tái tạo.

Luật Cấm hạt nhân được nâng lên cấp Hiến pháp của Áo

Năm 1997, một cuộc trưng cầu dân ý Dân mong muốn với tiêu đề "Một nước Áo không hạt nhân" do 9 dân biểu liên bang khởi xướng đạt được gần 250 ngàn chữ ký ủng hộ (theo luật phải tối thiểu 100.000), như thế quốc hội lại phải đưa vấn đề này ra thảo luận. Mặc dù cuộc trưng cầu dân ý theo thể thức Dân mong muốn chỉ có tính cách góp ý và quốc hội không bắt buộc phải có giải pháp nào nhưng đến năm 1999 quốc hội Áo nhất trí (100% phiếu thuận) nâng cấp Luật Cấm hạt nhân kể trên trở thành "**Luật Hiến pháp cho một nước Áo không hạt nhân**" (Bundesverfassungsgesetz für ein atomfreies Österreich), gần như nguyên văn của Dân mong muốn "Một nước Áo không hạt nhân" được đưa vào luật Hiến pháp này (5). Đây là một quyết định vô cùng sáng suốt, tránh cho nước Áo nhiều khó khăn về sau. Điều này cũng cho thấy **sự tương quan rất**

chặt chẽ giữa một nền dân chủ pháp trị đích thực với vấn đề Điện hạt nhân nói riêng và bảo vệ môi trường sinh sống theo nghĩa rộng. Bảo vệ môi trường sinh sống cũng là mục tiêu của quốc gia được ghi rõ trong Hiến pháp Áo (1984) cũng như Đức (1994)!

Tuy không có 4000 năm văn hiến nhưng nước Áo đã tỏ ra rất tôn trọng ý kiến của người dân, những hình thức dân chủ trực tiếp được quy định rõ bằng luật pháp và nhất là quốc hội Áo đã có những quyết định sáng suốt khi nâng cấp Luật Cấm hạt nhân lên hàng Hiến pháp. Qua những sự kiện nêu trên, nước Áo đã cho thế giới một bài học dân chủ có một không hai trong lãnh vực điện hạt nhân.

Một bài học khác mà chúng ta có thể học được là NMDHN Bataan ở Philippin. NMDHN Bataan, cách thủ đô Manila khoảng 60 cây số, được khởi công năm 1976 dưới thời tổng thống Ferdinand Marcos và năm 1984 tạm xong với phí tổn 2,3 tỷ đôla. Bà tổng thống kế nhiệm Corazon Aquino đã đình chỉ việc xây dựng nhà máy này năm 1986 vì lý do an toàn: NMDHN Bataan nằm gần khu vực của núi lửa Natib và chỉ cách núi lửa Mt. Pinatubo 50 cs.

Sau sự cố hạt nhân Fukushima, NMDHN Bataan chính thức được xóa sổ và biến thành một địa điểm du lịch. "*NMDHN Bataan là một cảnh báo về tai họa hạt nhân mà dân chúng ở Harrisburg, Tschernobyl và Fukushima đã phải gánh chịu*", ông Ronald Tiotuico, giám đốc du lịch địa phương, đã tuyên bố với báo Philippine Star. Ông Tiotuico cũng nói với hãng thông tấn AFP về NMDHN Bataan: "*Du khách có thể tham quan các máy móc, thiết bị và nhận biết những gì đã xảy ra ở Fukuhshima và sẽ không bao giờ xảy ra ở Bataan!*" (6).

Ở Đức, sau khi bà thủ tướng Angela Merkel quyết định "bước ngoặt năng lượng" năm 2011 từ già điện hạt nhân, nước Đức đến nay phải đối phó với hai khó khăn. Thứ nhất là vẫn còn loay hoay không tìm ra được phương cách nào hầu giải quyết ổn thỏa rác nguyên tử thải ra từ các nhà máy điện hạt nhân (7), thứ nhì là phải xây dựng thêm hạ tầng cơ sở, thêm các đường dẫn điện từ Bắc Hải, nơi các tập đoàn năng lượng đang bành trướng năng lượng điện từ gió biển, chuyển tải điện đi khắp nơi trên nước Đức **mà không làm phiền nhiều dân chúng.** So với Đức, nước Áo từ dân chúng đến nhà nước, ngày nay không phải bận tâm với những khó khăn mà nước Đức đang gặp

nhờ họ đã vô cùng sáng suốt quyết định không dùng điện hạt nhân từ cách đây gần 30 năm.

Việt Nam lựa chọn năng lượng hạt nhân có thực sự hữu ích?

Trở lại với đất nước Việt Nam, câu hỏi đặt ra là lựa chọn năng lượng hạt nhân có thực sự hữu ích và cần thiết không? Tại sao chúng ta không thể học bài học của Áo, Philippin hay Đức?

Hãy nghe nhà giáo Nguyễn Thượng Long bày tỏ lo ngại sau khi tham khảo với đồng nghiệp chuyên môn địa lý: "*Lại càng lạ hơn trong những thiên tai, hiểm họa có thể đến từ Biển Đông, học sinh của chúng ta không hề biết gì về sóng thần (Tsunami). Về lý thuyết, Tsunami có thể ập vào bờ biển Việt Nam bất cứ lúc nào, bởi về cấu trúc địa chất, ta nằm gần với các đới đứt gãy và kiến tạo miền Tây Thái Bình Dương. Thảm họa nhà máy điện hạt nhân Fukushima của Nhật Bản bị sóng thần đập vỡ năm 2011 là bài học còn quá nóng bỏng! Năm ngoái nhân dân Đà Nẵng đã thực tập khắc phục sóng thần rất sôi động, lẽ nào học sinh, sinh viên lại không biết!*"

*Liên quan đến việc này, thật trớ trêu, bất chấp sự khuyên can, phản đối của các trí thức, khoa học gia... trong và ngoài nước và phớt lờ một thực tế là giữa lúc nhiều nước vẫn minh đã tuyên bố huỷ bỏ, từ chối, nói không với điện hạt nhân thì dự án nhà máy điện hạt nhân trị giá hơn 20 tỉ USD vẫn đang được xúc tiến ở bờ biển Ninh Thuận. Vậy mà tú tài VN hôm nay và có thể trong tương lai có người sẽ là các chuyên gia vận hành nhà máy này lại không cần biết gì về sóng thần... thì đúng là **điếc không sợ súng, là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!*** (8).

Người viết hoàn toàn tán đồng những lý do bác bỏ điện hạt nhân mà GS Nguyễn Khắc Nhẫn đã trả lời tóm gọn trong cuộc phỏng vấn mới đây (10) của đài RFI: "*ĐHN đã lỗi thời, không an toàn, rất nguy hiểm cho hàng chục thế hệ con cháu sau này. ĐHN không kinh tế như người ta tuyên truyền láo, nó sẽ đắt hơn năng lượng tái tạo, khi ta xây cất xong các nhà máy. Điện Hạt Nhân –ĐHN– là Điện Hại Nước, Điện Hại Non. Non Nước và dân ta có tội gì đâu, mà phải sống trong sự đe dọa thường trực của phóng xạ giết người, gây bệnh hoạn suốt đời, sau biết bao tang thương của những cuộc chiến tranh tàn ác để lại. Vì một chiến lược sai lầm, không phù hợp với cuộc cách mạng năng lượng thế giới đang diễn ra (smartgrid, Năng lượng tái tạo, tiết*

kiệm và hiệu quả năng lượng...), nếu rủi ro, trong chớp nhoáng, Việt Nam có thể bị điều tàn, kinh tế sụp đổ, ngành du lịch, xuất khẩu tê liệt!". GS Nguyễn Khắc Nhân cũng nói với RFI: "Theo tôi, cần phải có cuộc trưng cầu dân ý về chương trình ĐHN của Việt Nam. Như thế mới là dân chủ!".

Quả thực một cuộc trưng cầu dân ý về chương trình ĐHN của Việt Nam rất cần thiết. Ở những nước dân chủ thật sự với một nền pháp trị vững chắc như nước Áo, Đức, Thụy Sĩ v.v..., vấn đề ý kiến của dân chúng đều được quy định rõ bằng Hiến pháp mà tất cả mọi người từ chính phủ, đảng phái đến dân chúng đều phải tôn trọng. Tất cả mọi công dân đều có quyền tự do phát biểu ý kiến của mình dưới mọi hình thức, từ mít tinh, biểu tình, hội thảo đến truyền đơn, bài viết, phát thanh, và bất cứ lúc nào truyền thông cũng có toàn quyền dẫn ý hay chuyển tải mọi ý kiến về một vấn đề nào đó, không có việc kiểm duyệt, cấm đoán nếu sự việc nào đó không vi phạm Hiến pháp. Người viết xin nêu ra một thí dụ điển hình sau đây: ở Đức, các nhóm Tân Quốc xã thỉnh thoảng vẫn tổ chức biểu tình tuần hành nhân dịp kỷ niệm một nhân vật Quốc xã thời xưa nào đó và nộp đơn đăng ký biểu tình, thành phố bác bỏ vì lý do an ninh công cộng, nhưng nhóm Tân Quốc xã kiện ra toà và cuối cùng vẫn được biểu tình vì toà án xét ra cuộc biểu tình không vi phạm Hiến pháp, cùng thời gian đó có những cuộc biểu tình phản biểu tình do các nhóm xã hội dân sự tổ chức để chống đối tinh thần phát xít của các nhóm Tân Quốc xã.

Tại Việt Nam, ngày nào còn một đảng ngự trị trên cả Hiến pháp, còn những điều luật phản dân chủ như điều 4 Hiến pháp, điều 88, điều 258 luật hình sự..., ngày nào các tiếng nói "trái chiều" bị trừ dập ngay từ trong trứng nước thì ngày đó ý kiến của dân chúng không hề được tôn trọng. Ngày nào còn có những hành vi gian trá, mượn tay người khác để dập tắt tiếng nói phản đối điện hạt nhân như trường hợp TS Nguyễn Xuân Diện chỉ vì cùng viết thư phản đối Nhật Bản xuất cảng công nghệ hạt nhân sang Việt Nam đã bị "thương binh" kéo vào văn phòng sách nhiễu mà không được cảnh sát bảo vệ (11) thì ngày đó hỏi ý kiến dân chỉ là bánh vẽ, chưa kể đến việc người dân bị ép phải ký tên vào những bản góp ý đã được

viết trả lời sẵn. Ngày nào còn có kiểu tuyên truyền cho Điện Hạt nhân bằng cách "mà mắt" đồng bào dân tộc (12) thì ngày đó còn có những hoài nghi được đặt ra một cách chính đáng như GS Nguyễn Khắc Nhân bày tỏ với đài RFI (13): "Ta có thể đặt câu hỏi vì lý do gì Việt Nam không chịu thay đổi chiến lược. Áp lực từ đâu đến? Vấn đề chính trị hay các tay buôn ngoại quốc lợi dụng chúng ta, một hai họ quyết tâm phải bán lò cho Việt Nam. Sự thực là các lò phản ứng tồn kho. Sự thật tôi không biết công ty ngoại quốc trung gian nào? Ai có ảnh hưởng và quyền lợi lớn trong các lobby này? Ai có cơ hội làm giàu trên đầu dân ta, bất kể sự nguy hiểm cho tính mạng con người?"

Là một chuyên gia về năng lượng, GS Nguyễn Khắc Nhân, cũng như một số chuyên gia khác, đã nhiều lần lên tiếng cảnh báo hậu quả nguy hiểm của Điện Hạt nhân. Nhưng vấn đề đặt ra là những cảnh báo của ông cùng một số người hưởng ứng có phải là tiếng kêu trong sa mạc không? Ngoài một số ít người có lòng và nhận biết được sự nguy hiểm của Điện Hạt nhân, dường như quần chúng vẫn chưa hiểu rõ tầm nguy hiểm của vấn đề, kể cả nhiều nhà trí thức có trình độ và hiểu biết cao. Dĩ nhiên sống trong nước bị kèm kẹp đủ bề, mới chỉ lên tiếng trái chiều lập tức bị xã hội đen sách nhiễu hay phải ở cùng Điếu Cày vì các điều 88, 258..., nhưng giới sĩ phu bất kể tuổi tác có lẽ vẫn là mối hy vọng cho người dân thấp cổ bé miệng. Nhìn sang một lãnh vực khác, những hành động mới đây của các blogger trong Mạng lưới blogger Việt Nam cho chúng ta nuôi hy vọng và thêm động lực! Liệu có thể có một Mạng lưới No Nukes Việt Nam không?

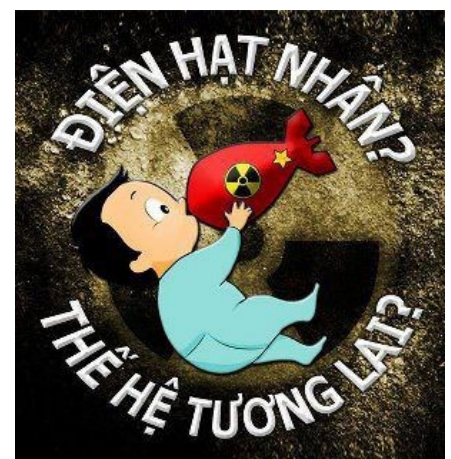
Xin góp ý thêm với cựu Đại biểu Quốc hội Giáo sư Nguyễn Minh Thuyết đã nói với BBC tháng 3 năm ngoái về NMDHN Ninh Thuận: "Nhưng nếu còn kịp dừng lại, thì theo tôi, nên dừng lại" (14). Vâng thưa ông Thuyết, biết dừng lại thì không bao giờ muộn cả, huỷ bỏ càng sớm thì càng đỡ nợ nần cho đất nước.

Và vấn đề sau cùng: liệu các nhà lãnh đạo đang nắm quyền bính ở Việt Nam có đủ trí tuệ và lòng thương dân để đi đến một quyết định sáng suốt như nước Áo cách đây gần 30 năm hay không? Xin quý vị, các ông Sang Trọng Hùng Dũng, hãy chấm dứt ngay chương trình điện hạt nhân Việt

Nam!

Chú thích

- (1) "Nói với mình và các bạn": Về đẹp của chính trị, Đoàn Trang, Blog Đoàn Trang 01-03-2013
- (2) Góp ý và ký Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp 1992 có vô ích không? Nguyễn Thị Từ Huy, Bauxite Việt Nam 17-02-2013
- (3) Das Kraftwerk das nie in Betrieb ging, EVN
- (4) Österreich und die Atomenergie, Land Salzburg
- (5) Bundesverfassungsgesetz für ein atomfreies Österreich, Parlament
- (6) Philippinen: AKW-Ruine Bataan wird Touristenattraktion, Spiegel Online 19-05-2011
- (7) Nước Đức với 50 năm điện hạt nhân và báo Tia Sáng: không có gì để ăn mừng, Dương Thạch, Bauxite Việt Nam 15-10-2012
- (8) Tháng Bảy: "Lỗi tại tôi, tại tôi ... mọi bề!", Nguyễn Thượng Long, Bauxite Việt Nam 15-08-2013
- (9) Wikimapia
- (10) Điện hạt nhân tiếp tục bị chỉ trích nhân dự án Đà Lạt, RFI 04-09-2013
- (11) TS Nguyễn Xuân Diện bị "thương binh" bao vây, Đàn Chim Việt 18-05-2012
- (12) Không thể tuyên truyền cho Điện Hạt nhân bằng cách "mà mắt" đồng bào dân tộc như thế này! Thực-Quyên, Bauxite Việt Nam 27-08-2013
- (13) VN sẽ cắt làm đôi nếu có sự cố hạt nhân BBC 06-09-2013
- (14) Ninh Thuận nên dừng lại nếu vẫn còn kịp, BBC 04-03-2012
- (15) Ein Traum von einem Kraftwerk, Süddeutsche Zeitung 05-04-2012

XÂY LÒ ĐIỆN NGUYÊN TỬ

Cộng sản Việt Nam không có quyền

Vĩ Anh 18-09-2013

Tin đáng chú ý, mới nhất về điện nguyên tử Nhật. Báo Pháp La Croix và Les Echos ngày 16-9-2013 cho biết hôm qua lò phản ứng số 4 của Trung tâm nguyên tử Ohi, do tập đoàn điện lực Kansai (Tepeco) quản trị, là lò điện nguyên tử (NT) cuối cùng trong tổng số 50 lò phản ứng tại Nhật đã chính thức ngưng hoạt động để bảo trì trong một thời gian chưa nói chừng nào hoạt động lại. Nhật Bản vì thế chính thức trở thành nước không có điện nguyên tử. Trong khi đó Đảng Nhà nước VNCS “hồ hời, phấn khởi, nhứt trí, đồng tình” sẽ làm một hơi 14 lò điện nguyên tử. Vấn đề đặt ra là Đảng Nhà nước CSVN có quyền làm như họ muốn hay không.

So khả năng chuyên môn, kinh nghiệm nguyên tử của VN với những tai họa do lò điện nguyên tử gây ra gần đây như Fukushima ở Nhật, thì CSVN không có quyền. CS không có quyền bắt đất nước Việt Nam không toàn thây, nhân dân Việt Nam không toàn mạng chỉ vì Đảng Nhà nước thích khoa trương, tự tư tự lợi, ‘duy ý chí’ quyết định cho thầu ngoại quốc làm một hơi 14 lò điện nguyên tử tại các tỉnh Ninh Thuận, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên và Hà Tĩnh. Đảng Nhà nước CS Hà Nội không có quyền đi vay nợ ngoại quốc, làm hợp đồng ăn chặn, chặn đầu chặn đuôi bắt người dân Việt hai ba thế hệ trả không nổi các khoản kinh phí khổng lồ. Đảng Nhà nước CS Hà Nội không có quyền phiêu lưu, liều lĩnh trong vấn đề nguyên tử trong khi kinh nghiệm đối phó với biến cố về nguyên tử của VN đang là con số không to tướng, lực lượng quản trị, chuyên viên và công nhân ngành điện nguyên tử hầu như không có và địa bàn toạ lạc các lò điện nguyên tử dự trù có thể bị động đất, sóng thần có thể gây tai họa như ở Fukushima của Nhật.

Mười mấy ông hội tề ngồi trong Bộ Chánh trị của Đảng Nhà nước CS Hà Nội, một bộ ít người nhứt,

trình độ học vấn thấp nhứt so với mười mấy bộ của chánh phủ, không có quyền tự ái xằng, phải biết lắng nghe những người trí thức, chuyên gia. Rất nhiều những nhà chuyên môn, trí thức trong ngoài nước nói về nguy cơ, về lợi hại của nguyên tử đối với nước nhà VN. Các ông trong Bộ Chánh trị không có quyền mũ ni che tai, nếu không hiểu thì triệu dụng những chuyên viên trong nước để trình bày, diễn giải theo văn phong bình dân cho các ông nghe dễ hiểu.

Tiêu biểu như lời can gián, phản đối của Giáo sư Nguyễn Khắc Nhẫn, cựu giáo sư về điện và năng lượng nguyên tử ở Đại học Grenoble và nguyên cố vấn chiến lược của Công ty Điện quốc gia EDF của nước Pháp, người có trên 30 năm nghiên cứu về điện hạt nhân. Nhà chuyên môn, trí thức yêu nước, thương dân VN này đã hơn 50 lần nói và viết về nguy cơ nguyên tử mà VN phải chịu khi xây 14 lò điện nguyên tử ở VN.

Mới đây phỏng vấn của Đài RFI, BBC, Gs Nguyễn khắc Nhẫn hết lời khuyên can Đảng Nhà nước CSVN ở Hà Nội và báo động đỏ cho đồng bào Việt Nam toàn quốc có thể sẽ bị chia cắt làm đôi, nếu biến cố xảy ra cho một trong 14 lò điện nguyên tử mà Đảng Nhà nước định. Miền Trung nước VN sẽ bị ô nhiễm phóng xạ bao trùm trong nhiều năm; kinh tế VN sản xuất, xuất cảng kỹ nghệ, nông nghiệp sẽ tê liệt nếu xảy ra một thảm họa hạt nhân như vụ Tchernobyl hay Fukushima.

Giáo sư Nguyễn Khắc Nhẫn phân tích Việt Nam có thể sẽ phung phí hàng chục tới hàng trăm tỉ Mỹ kim mà không đem lợi ích gì cho đất nước, trong khi sẽ để lại cho hàng chục thế hệ con cháu nguồn chất thải phóng xạ "ngàn đời vẫn còn nguy hiểm."

Giáo sư cho đây là một quốc gia đại sự liên quan đến sự sống còn của đất nước nhân dân VN, không phải cho hiện tại mà cho nhiều thế

hệ tương lai, nên cần cấp tốc tổ chức trưng cầu dân ý, về các dự án phát triển điện hạt nhân mà Ông cho là quá tham vọng, lãng phí và đầy rủi ro.

VN còn quá yếu về kinh nghiệm, về chuyên viên, về lò điện nguyên tử trong khi rất dồi dào về cơ năng khai thác điện thay thế, điện từ sóng biển, nguồn nước sông, gió và mặt trời. Trong khi thế giới hướng về những nguồn điện mà VN có lợi thế và từ bỏ dần dần điện nguyên tử, thì tại sao Đảng Nhà nước lại dùng tiền vay bạc hỏi làm lò điện nguyên tử mới, tạo nguy cơ treo lơ lửng trên đầu người dân và số nợ quần lung mây thế hệ người dân VN trả không hết.

Cái lợi của điện nguyên tử không bằng cái hại qua vụ lò nguyên tử Nhật mới bị rò rỉ, chớ chưa nổ đã kinh hồn rồi. Nước Nhật trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến, nước Pháp có lò nguyên tử lâu đời nhiều kinh nghiệm và Mỹ phương tiện dồi dào về rôbô vào khu nguyên tử rò rỉ không sợ nhiễm và phương tiện chữa lửa tân kỳ giúp mà cả tháng chưa kèm chế được tai họa và không ai có thể nói lường được hậu quả trong tương lai! Tại sao Đảng Nhà nước CS Hà Nội bắt đất nước và nhân dân VN đút đầu vào của tử như vậy? Đảng Nhà nước CSVN không có quyền, hoàn toàn không có quyền về đạo lý cũng như pháp lý.

Thực vậy, tai họa gây ra lò điện nguyên tử ở Fukushima (Nhật) rò rỉ sau cơn động đất và sóng thần hậu quả tai hại lớn lao không thể tưởng. Nó gây họa dạt dây qua không gian: không khí, mây bay gió thổi, nước chảy sông dòi, trên đất liền dưới đáy biển, sinh vật trên bờ dưới nước. Nó di họa qua thời gian, nguyên tử có nhiều thành phần rất lâu mới phân hủy. Con người và hậu duệ có thể bị ung thư, sanh quái thai, dị tật. Không ai có thể biết hết hậu quả của biến chứng này. Số tiền mà chánh quyền và nhân dân tốn để khắc phục, chữa trị, cải tạo môi sinh tính ra tốn hàng ngàn lần số tiền thu được từ lò điện NT.

Tai họa, nguy hiểm của nguyên tử không phải là tai họa, nguy hiểm

binh thường như thiên tai, dịch họa, bão tố, động đất, núi lửa, sóng thần hay chiến tranh bom rơi đạn lạc, thịt rơi máu đổ.

Người chết vì lò điện nguyên tử nổ không thể lấy xác như trong thiên tai dịch họa. Phải khử nguyên tử rồi mới làm chuyện lấy thi hài, chôn cất được. Người thường không làm chuyện phi hoá nguyên tử được, phải chuyên viên với dụng cụ đặc biệt mới làm được.

Tai họa nguyên tử kéo dài trong không gian và thời gian, không ai ngăn chặn được, ước đoán tầm mức được. Nó hoàn toàn khác với những tai họa do kỹ nghệ máy móc, hoá chất gây ra.

Người ta chọn con đường năng lượng khác. Và trên đời này, trên hành tinh xanh tươi trẻ đẹp là Trái đất này có nhiều loại năng lượng thay thế không nguy hiểm, sạch sẽ, để thay thế điện làm từ hoá thạch quá ô nhiễm môi sinh làm Địa cầu bị hâm nóng và điện làm bằng NT quá nguy hiểm cho Con người mà Con người chưa hiểu hết. Đại gì không ra khỏi vòng nguy hiểm nguyên tử trong khi có nhiều điện năng thay thế bền vững, an lành, thanh sạch, sẵn sàng ngàn lần hơn.

lấy được, hàm hồ, vòng vo tam quốc kiểu nguy biện quen thuộc, với những lập luận khiên cưỡng, dẫn chứng vụng về, một em sinh viên như Huỳnh Thục Vy, Nguyễn Phương Uyên hay Đỗ Thúy Hằng cũng thừa sức bề gãy.

Chính em sinh viên luật Đỗ Thúy Hằng đã có một số bài luận văn chững chạc, già dặn vạch trần thủ đoạn thay đổi sở hữu ruộng đất, từ nhiều hình thức sở hữu - ruộng công, ruộng tư, ruộng tập thể dòng họ, hội đoàn, từ thiện, thờ cúng, khuyến học (được gọi là Tự Điền, Học Điền) - sang sở hữu toàn dân chung chung không thể xác định, để cho đảng CS không tốn một giọt mồ hôi bồng làm chủ sở hữu toàn bộ ruộng đất thay mặt cho toàn dân. Từ đó sinh ra tai họa thu hồi, đền bù và cưỡng chế tàn bạo khắp nơi, không giống ở nước nào. Em Hằng cũng khẳng định: chấp nhận tranh đua bình đẳng với các đảng khác là con đường tồn tại duy nhất của đảng CS hiện nay, và em cảnh báo rằng nếu đảng CS không chịu thay đổi căn bản, không chịu từ bỏ chế độ toàn trị độc đảng thì nó sẽ chết, không ai cứu nổi.

Thế là một loạt bài xuất hiện trên các báo Nhân Dân, Quân Đội Nhân Dân, Công An Nhân Dân, Đại Đoàn Kết của Mặt trận Tổ quốc... nhao nhao và tới tấp lên tiếng, bênh vực lập trường đã lỗi thời của Bộ Chính trị và của Ban Thường trực Quốc hội, với những lập luận cực kỳ non nớt,

đa đảng sẽ dẫn đến hỗn loạn, thậm chí đến nội chiến đẫm máu tai hại khôn lường.

Các tuyên truyền viên, dư luận viên của bộ máy tuyên huấn đảng không một ai có cách nói sinh động, có lập luận chặt chẽ, có khám phá hay ho, có cách nói mới mẻ. Dù đó là nhà báo Trọng Đức, Tiến sỹ Lê Văn Bảo trên báo Quân Đội Nhân Dân, là Thạc sỹ Phạm Văn Thiết hay Tiến sỹ Nguyễn Mạnh Hằng trên đài phát thanh Tiếng nói VN, hay là nhà báo Mai Hoàng Kiên trên báo Nhân Dân, nhà báo Linh Nghĩa trên Công An Nhân Dân. Toàn là những chiếc loa rè, lặp đi lặp lại, tẻ nhạt, nghèo nàn. Luận văn của họ không có lửa, không mảy may có sức thuyết phục. Cho đến viên tướng Từ Ngọc Lương, hiệu trưởng một trường đại học, cũng đưa ra bài viết nói lấy được, cưỡng ép nhận thức của người đọc theo kiểu quân phiệt, học phiệt.

Nhà báo Phạm Thị Hoài, khi nghiên cứu kỹ các bài viết của đội ngũ tuyên truyền viên của ngành tuyên huấn của đảng CS, đã có một vài khám phá thú vị.

Đó là hàng loạt tuyên truyền viên của đảng xuất hiện kỳ này không một ai gọi là có tiếng tăm, từng có bài viết được chú ý trong làng báo VN. Số đó đi đâu hết rồi? Họ nằm im vì hiểu ra lẽ phải, biết phục thiện, biết hổ thẹn?

Hai là những luận điệu nói trên đã nghèo nàn, cũ rích, lại giống nhau đến kỳ lạ, giống ý nhau, giống lập luận của nhau, nhiều khi giống nguyên cả câu, giống đến từng chữ một. Nhà báo Phạm Thị Hoài dùng từ «nhân bản», nghĩa là do một người viết, rồi đưa vào máy photo copy nhân lên, xong ký mỗi bản một tên, tự đặt tên ra. Một kiểu đánh đòn hội chợ, đông người xúm vào đánh một người đã ngã ngựa, nhưng nay là số đông «ảo». Số đông tự tạo. Một kiểu lưu manh, lấu cá, xảo thuật gian trá, khắc phục tình trạng tuyên truyền viên theo lệnh đảng vừa thừa thớt như lá mùa thu, vừa đuối lý nghèo nàn về lập luận, cứ như nói ngọng, líu lưỡi.

Thế là nhiều nhà quan sát tinh tường có thể lập bảng so sánh để chứng minh rằng nhà tuyên truyền của đảng ký tên Trung Thành có thể cũng mang tên Tuyên Trần, cũng còn là nhà tuyên truyền Tường Anh, rồi vẫn là nhà báo Trần Mai, rồi không phải ai khác hơn là ông Hữu Đức, và rồi alias Trọng Linh, alias Khánh Sơn, vân vân và vân vân...

Bản chứng minh lý kỳ rùng rợn hơn cả là bản chứng minh rằng ông Tiến sỹ Hoàng Văn Lễ từng là tổng biên tập tạp chí Xây Dựng Đảng có

ĐỘI NGŨ LÝ SỰ VIÊN "NHÂN BẢN"

.....*Bùi Tín 05-09-2013*.....

Cuộc tranh cãi trên báo chí đài phát thanh, trong làng báo ảo, trên các mạng internet trong và ngoài nước đang sôi nổi về vị trí, tính chính đáng của đảng Cộng sản, về thời điểm đã chín hay chưa để xuất hiện công khai, chính thức những hội đoàn, chính đảng mới, tranh đua với đảng CS đang trên đà suy thoái, mất hết uy tín và quyền uy trong xã hội.

Bộ Chính trị và Ban Tuyên huấn Trung ương của đảng CS giật mình, vội vã huy động một loạt cán bộ nòng cốt của đảng trên lĩnh vực tuyên truyền báo chí nhằm uốn nắn dư luận, kiên định chế độ độc đảng, bảo vệ đến cùng chế độ độc quyền đảng trị, ôm chặt quan điểm một nền dân chủ độc đảng, cãi chày cãi cối rằng nhiều đảng không phải tất yếu là có dân chủ, một đảng không phải tất yếu là không có dân chủ.

Đó là những luận điệu quái gở, nói

nói lấy được, bắt chấp lý lẽ, một chiều, trái thực tế, phi đạo lý, nhiều khi vi hiển rõ ràng và phạm luật hiển nhiên. Tất cả đều có sai lầm gốc là phủ nhận quyền lực thuộc về toàn dân.

Các bài luận văn dễ dãi, rề rề, không có mấy chất xám kể trên chỉ có mục đích đánh lừa dư luận, đe nẹt người yếu bóng vía, sợ cường quyền, lôi kéo những đảng viên thiếu tư duy suy nghĩ cũng như đảng viên thoái hóa tham nhũng. Các bài ấy chỉ tụng niệm những giáo điều cũ kỹ, nào là thành tích lịch sử qua các cuộc chiến tranh lâu dài của đảng CS, không đảng nào độ nổi sức mạnh và uy tín của đảng CS xưa nay và mãi mãi về sau, đảng đang lãnh đạo cuộc đổi mới và hòa nhập đầy triển vọng, đảng đang chấn chỉnh để tiến bộ, xứng đáng với nhiệm vụ lịch sử của mình,

chung lý lịch với ông Trần Đình Huỳnh từng là Viện trưởng Viện Xây dựng đảng của đảng CS, và ông Huỳnh cùng ông Hoàng này còn đối lốt một Việt kiều sống ở Texas, Hoa Kỳ, cực kỳ trung thành với đảng CS trong nước, mang cái tên như mặt mã trinh thám: nhà nghiên cứu Amari TX.

Hóa ra Ban Tuyên giáo Trung ương của ông Đinh Thế Huỳnh chỉ là một ổ nhà ảo thuật tạo nên tà ma yêu quái, trong bước đường cùng của bế tắc đã nghĩ ra kế «nhân bản», ngay tạo ra một bầy đàn quái dị, lơ thơ lác đác vài kẻ bồi bút mang thật nhiều tên gọi, để hù dọa rằng ta đây có cả một đội ngũ sung mãn lên đến 900 người sẵn sàng xung trận bảo vệ chân lý vĩnh cửu của đảng.

Song song với sáng kiến «nhân bản» quái đản của ngành tuyên huấn trung ương đảng, ở ngành y tế của nhà nước CS cũng đồng thời có trò «nhân bản» quái đản không kém. Ở bệnh viện huyện Hoài Đức, giữa thủ đô Hà Nội, xảy ra đại nạn tại phòng xét nghiệm, cả tập thể ở phòng này chuyên lấy một mẫu phân tích máu của một bệnh nhân rồi nhân bản ra gửi cho các bác sỹ điều trị. Thế là hàng ngàn bệnh nhân già trẻ, nam nữ, đủ loại bệnh đều có những trị số giống hệt nhau về số hồng cầu, số bạch cầu, chỉ số đường, mỡ... và nhiều chỉ số khác trong máu, trong khi trên thực tế không có lấy 2 người giống hệt nhau. Tệ cấu thả, tận cùng vô trách nhiệm đối với sinh mệnh con người ở một trung tâm chuyên lo chữa bệnh cho công dân, do động lực lười biếng, tham ô, nhân danh tiết kiệm thời gian, tiết kiệm hóa chất làm thí nghiệm phân tích, chỉ có thể có trong một chế độ coi mạng sống người dân như cỏ rác, chà đạp có hệ thống quyền sống thiêng liêng của con người.

Một ngành chuyên lo cho sức khỏe tinh thần của công dân, một ngành chuyên lo cho sức khỏe trên cơ thể người dân, cùng gặp nhau trong Tội ác «nhân bản» với nhãn hiệu CSVN.

Đây là những đề tài nóng bỏng đáng được đem ra phân tích đến nơi đến chốn nhân phiên họp Quốc hội tháng 10 sắp đến để thông qua Hiến pháp sửa đổi và Luật đất đai sửa đổi.

Chỉ vì tham tiền, Cộng sản Việt Nam sẵn sàng giết chết Dân tộc bằng các nhà máy điện hạt nhân ở miền Trung !

Mấy lời với Võ Khánh Linh và các bạn "cùng chí hướng"

.....**Phạm Thanh Nghiên (8406) 18-09-2013**.....

Thưa bạn Võ Khánh Linh và các bạn “đồng hành” với bạn!

Chắc các bạn cũng đoán ra vì sao tôi gửi đến các bạn những giòng này. Thưa vâng! Đúng là vì có liên quan đến “**Tuyên bố 258**” của **Mạng lưới Blogger VN** và “**Lời kêu gọi ký tên vào bản: “Phản bác tuyên bố 258**” của các bạn.

Trước khi có một vài ý kiến với các bạn, tôi cũng xin tự giới thiệu qua về bản thân để chứng minh người viết những giòng này không phải một nhân vật “ảo” trên mạng. Phần nữa để công luận tự đánh giá chúng ta đang ở vị trí nào trong ranh giới giữa “chính nghĩa” và “phi nghĩa”, giữa “bán nước” và “yêu nước”, giữa “mao danh” và “chính danh”, giữa “hợp pháp” và “bất hợp pháp”... Tất nhiên, trong khuôn khổ một bài viết, khó mà giúp độc giả thấu đạt hết những diễn biến -tạm gọi là- “**Câu chuyện 258**” mà thực chất là gì thì một người ở tâm nhận thức bình thường cũng như có phán xét công bằng sẽ hiểu được. Lưu ý, một vài chữ trong số những khái niệm tôi đặt trong ngoặc kép được trích từ “**Lời kêu gọi ký tên vào bản: Phản bác tuyên bố 258**” của bạn V.K. Linh.

Tôi tên là Phạm Thanh Nghiên, sinh ngày 24 tháng 11 năm 1977. Địa chỉ: Số nhà 17 đường Liên khu Phương Lưu 8, phường Đông Hải 1, quận Hải An, thành phố Hải Phòng. Chứng minh nhân dân số: 030 960 703. Điện thoại: 0936 427 687.

Viết đến đây, tôi cũng có một yêu cầu nho nhỏ. Nếu bạn Võ Khánh Linh hay bất cứ bạn nào muốn “phản biện” lại bài viết của tôi, hãy để công khai tên, tuổi, địa chỉ, số chứng minh nhân dân, số phone để ít nhất làm được cái việc chứng minh mình là “người thật”. Nếu không làm được việc đó, tôi nghĩ bạn hay bạn nào đó không đủ tư cách để “mở miệng” dưới bất cứ hình thức nào. Cảm ơn các bạn!

Thưa bạn Võ Khánh Linh và các bạn cùng hội cùng thuyền!

Với tư cách là một trong những

người ký tên vào bản “**Tuyên bố 258**” của Mạng lưới Blogger Việt Nam, tôi thực sự biết ơn bạn và những bạn khác đã lên tiếng - dù là phản bác - bởi nó chứng tỏ các bạn phần nào đã tự ý thức được Quyền Con Người của mình mà một trong những quyền ấy là quyền Tự do ngôn luận. Điều ấy chứng tỏ: Cuộc đấu tranh đòi Quyền con người dù chỉ do “**một số người**” -cụm từ bạn Khánh Linh dùng- tiến hành đã thực sự có kết quả. Việc làm của Mạng lưới Blogger Việt Nam ít ra đã làm cho các bạn, cũng như nhiều người khác tự ý thức được quyền của mình, hiểu về Nhân quyền là trách nhiệm và mục tiêu của chúng tôi. Càng vui hơn khi những “đôi tượng” chúng tôi tác động được đến lại là bạn Võ Khánh Linh và một số bạn khác vốn luôn coi đảng Cộng sản và nhà nước xã hội chủ nghĩa Việt Nam là *lý tưởng sống* của mình. Để từ đó các bạn biết dùng quyền phát biểu (tự do ngôn luận) của mình phản bác lại chúng tôi. Đương nhiên đảng và nhà nước của các bạn thường hay “**dị ứng**” với các khái niệm Nhân quyền, Dân chủ, Tự do hay Phản biện... trong khi ở những nước phát triển, các vấn đề, khái niệm này được thực hành trong xã hội như một điều hiển nhiên và luôn được tôn trọng.

Giúp các bạn nhận ra các bạn là những con người là một niềm vui thuộc về chúng tôi. Mặc dù, chúng tôi biết còn nhiều gian nan lắm để dạy cho các bạn thật sự hiểu và tôn trọng quyền của chính các bạn cũng như nhân quyền của người khác. Nói thật, chúng tôi thấy dễ dàng hơn nhiều khi nói chuyện với các chú chạy xe ôm, các anh phu hồ hay các bà, các cô bán hàng rong ngoài đường về vấn đề Nhân quyền và về các vấn đề xã hội quan tâm, mặc dù hầu hết họ không biết sử dụng mạng Internet để bày tỏ quan điểm. Những con người như thế thật đáng trọng. Họ thẳng thắn, dũng cảm và đặc biệt nhận thức của họ hơn hẳn những V.Khánh Linh, thưa các bạn.

Một điều nữa khiến chúng tôi rất vui mừng và phải cảm ơn bạn Võ Khánh Linh đã “tạo ra một diễn đàn” để nhiều bạn khác có cơ hội thể hiện thái độ. Trong khi trang Dân Làm Báo và nhiều trang mạng điện tử khác có quan điểm trái với đảng Cộng sản, tức là luôn cổ vũ cho Dân chủ và Nhân quyền, phản ánh xã hội Việt Nam một cách trung thực luôn bị chặn tường lửa, khiến nhiều người muốn nhưng không thể tiếp cận với sự thật, thì qua việc làm của bạn Linh, nhiều người hơn đã biết đến “**Tuyên bố 258**” để rồi tìm hiểu về các hoạt động khác nhằm vận động về Nhân quyền cho người dân Việt Nam. Nhất là, qua những tranh luận công khai của chúng ta, mọi giá trị sẽ được định lượng.

Thưa bạn V.K. Linh! Ngoài việc cảm ơn và bày tỏ niềm vui, tôi cũng không thể không nói thẳng với bạn rằng đọc xong “*Lời kêu gọi...*” của bạn, tôi thấy... nặng mùi lắm. Tưởng như xác chết của mấy lãnh tụ độc tài sau nhiều năm vẫn chưa phân hủy hết ấy bạn ạ. Mùi của sự kích động thù hận, bạo lực, mùi của sự vu khống, bôi nhọ v.v... Nhưng thôi, tôi cũng không nhắc lại những ngôn từ thiếu văn hóa của bạn ra đây vì tôi biết, đã có khá nhiều bài viết phản hồi (đúng mực và tôn trọng) về *Lời kêu gọi* của bạn.

Tôi chỉ xin nêu một thắc mắc nhỏ nhỏ và mong bạn trả lời giúp: Trong “*Lời kêu gọi...*” bạn có hướng dẫn phần ký tên ủng hộ “*Phản bác Tuyên bố 258*” với nguyên văn như sau: “*Hình thức ký tên: các bạn gửi chữ ký ủng hộ “Phản bác Tuyên bố 258” từ chính địa chỉ thư điện tử trên blog/ facebook của các bạn xin gửi về địa chỉ thư điện tử Phanbactuyenbo258@gmail.com với tên, tuổi thực, đường link địa chỉ blog/ facebook...*”

Bạn Võ Khánh Linh tại sao không làm như chúng tôi, yêu cầu phải ký tên ủng hộ với tên tuổi thật, số chứng minh nhân dân thật và đặc biệt là địa chỉ (nơi ở) thật với chữ ký cũng thật được công khai trên các trang mạng Internet và trong “**Tuyên bố 258**”. Mà lại là “**tên, tuổi thực, đường link địa chỉ blog/facebook**”? Tưởng địa chỉ, nơi

ở, nơi đăng ký nhân khẩu thật chứ địa chỉ blog/facebook thì bất cứ ai cũng có thể “đề” ra bao nhiêu blog hoặc facebook nếu mình muốn.

Ít ra, khi các bạn viết “*Lời kêu gọi...*” hùng hồn và hưởng ứng cũng hùng hồn như thế thì tưởng cũng không nên úp mặt giấu vào đâu đó như thế chứ. Thật không chính danh, không đàng hoàng chút nào bạn ạ. Đã có gan chửi bới, bôi nhọ, dạy khôn người khác thì phải đưa dung nhan ra cho thiên hạ được “chiêm ngưỡng”. Thế mới xứng đáng với bản thân khi tự cho mình là “*chính nghĩa*”, là không “*phản bội lợi ích Dân tộc*”, không “*làm vấy bẩn giòng máu Lạc Hồng*”, không “*ôm chân, bợ đất các đại cường quốc*”, không “*bệnh hoạn, lạc loài hay mạo danh*” như các bạn đã kết tội chúng tôi chứ. Thất vọng với các bạn quá!

Lại phải dạy thêm để các bạn phân biệt được sự khác nhau giữa phản biện, tự do ngôn luận với bôi nhọ, xuyên tạc và vu khống mất thôi. Nếu nhất thời không hiểu ngay, các bạn cũng nên học tập và làm theo *tâm gương đạo đức Hồ Chí Minh* vì chỉ ít, đài báo nhà nước mấy năm nay ra rả ca ngợi và tuyên truyền, hẳn các bạn không ít thì nhiều phải “thẩm nhuận” chứ.

Trong cái gọi là “*Cộng đồng blogger Việt Nam phản bác Tuyên bố 258*”, có đoạn chú thích như sau: “*Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền là đập theo khuôn của Bản Nhân Quyền (Bill of Rights) của Mỹ, được Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc chấp thuận và tuyên bố ngày 10-12-1948 - thời điểm Liên Hiệp Quốc nằm trong sự thao túng của các cường quốc Âu Mỹ. Bản Tuyên Ngôn này được thông qua với 48 phiếu thuận trên tổng số 195 quốc gia trên thế giới (tỷ lệ 25%). Bản Tuyên Ngôn không có giá trị công pháp quốc tế (not legally binding), vì không có một định nghĩa rõ ràng thế nào là nhân quyền*”.

Chết chửa, các bạn chửi gàn chửi xa chửi xiên sang... quân ta chửi ai chửi ai... quân ta (Nhà nước CHXHCN Việt Nam) mất rồi. Thôi, chả dài giọng phân tích cho tốn thời giờ, chỉ hỏi các bạn ngắn gọn hai câu này thôi:

1- Nhà nước CHXHCN Việt Nam có ký vào bản “Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền” không, ký năm nào?

2- Vì sao Việt Nam muốn ứng cử vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hợp Quốc nhiệm kỳ 2014-2016?

Và đây là đề nghị cuối cùng cũng coi như một gợi ý giúp các bạn “*lật tẩy các thủ đoạn đen tối của những kẻ luôn mạo danh “nhân dân”, “người yêu nước”, “Mạng lưới Blogger Việt Nam”... Đó là bạn Võ Khánh Linh và bất cứ bạn nào khác cùng chí hướng với bạn hãy sớm liên hệ với Đài Truyền hình Việt Nam hay bất cứ cơ quan báo chí nào trong nước (chứ không phải nước ngoài kéo bạn lại chụp mũ “đài địch”) nhằm tổ chức một Diễn đàn công khai để chúng tôi cùng các bạn thảo luận và tranh luận về “Tuyên bố 258” cũng như về “Phản bác Tuyên bố 258*”. Chúng ta nên hướng tới sự công khai, minh bạch và chính danh các bạn nhé. Và đừng quên chứng minh cho chúng tôi thấy các bạn là những con người thật bằng tên tuổi, địa chỉ, hình ảnh thật. Kéo thiên hạ lại nói các bạn là “ảo”, thậm chí là “ma” thì mất mặt cho cái chính nghĩa Cộng sản lắm.

Cuối cùng xin chúc các bạn thành công rực rỡ với “*Phản bác Tuyên bố 258*”, nhất là hãy công khai cho chúng tôi thấy danh sách ký tên của các bạn nhé.

Phạm Thanh Nghiên

Một đoạn trong “LKG phản bác Tuyên bố 258” đầy ngu xuẩn và ngang ngược của nhóm dư luận viên bôi bút:

Hơn nữa, Điều 258 Bộ luật Hình sự được thông qua bởi Quốc Hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam - Cơ quan quyền lực cao nhất của nhân dân Việt Nam, của một quốc gia độc lập, có chủ quyền và quyền tự quyết dân tộc đầy đủ, có địa vị pháp lý bình đẳng với mọi quốc gia trên thế giới. Điều luật này còn hướng tới các giá trị quan trọng, là hành lang pháp lý cần bản bảo vệ sự đoàn kết, thống nhất cộng đồng các dân tộc Việt Nam, bảo vệ các giá trị văn hóa, truyền thống, lịch sử, đạo đức dân tộc và quan trọng nhất là bảo vệ quyền tự do, dân chủ của tổ chức, cá nhân này không bị xâm hại bởi việc thực hiện các quyền tự do, dân chủ của cá nhân khác.

TIẾNG SÚNG TIÊN LĂNG, TIẾNG SÚNG THÁI BÌNH

.....Võ Văn Tạo 12-09-2013.....

Có vẻ như tiếng súng anh em nhà họ Đoàn nổ ở Tiên Lăng chưa đủ đánh thức nhà nước điều chỉnh kịp thời chính sách thu hồi, bồi thường đất đai bất công hiện nay.

Chiều 11-9-2013, người đàn ông ở TP Thái Bình (theo láng giềng vốn rất hiền lành), tên là Đặng Ngọc Viêt, đến trụ sở UBND tỉnh Thái Bình, hỏi tên để tìm mặt các quan chức Trung tâm Phát triển quỹ đất TP Thái Bình, rồi bất ngờ rút súng rulo nhằm đầu các cán bộ, liên tiếp nổ súng, làm một Phó giám đốc Trung tâm này thiệt mạng sau khi được đưa đi cấp cứu, ba cán bộ khác trọng thương. Rồi khỏi hiện trường, ông Viêt bắn vào tim, tự sát. Người nhà cho biết, ông Viêt đã chuẩn bị sẵn di ảnh của mình. Mặc dù cơ quan chức năng chưa công bố đầy đủ thông tin vụ này, qua báo chí phản ánh, đã xác định được nguyên nhân: bắt bình thu hồi, bồi thường đất đai. Trước đó khoảng một tháng, gia đình ông Viêt không đồng ý phương án bồi thường giải phóng mặt bằng do Trung tâm áp đặt. Đang đi làm xa ở TP HCM, cách nay một tuần, ông Viêt trở về Thái Bình. Thái Bình quê lúa hiền hòa bao đời của ông Viêt, sau vụ nông dân rầm rộ nổi dậy năm 1997 chống quan chức địa phương tham nhũng, một lần nữa lại chẳng “thái bình” (!).

Khác với Tiên Lăng, vụ nổ súng đầu tiên của người dân phản ứng thu hồi đất, chỉ với súng hoa cải bắn vu vơ ở cự ly xa, làm chấn thương nhẹ 6 người phía công an và quân đội. Vụ nổ súng ở Thái Bình bằng súng quân dụng nhằm vào đầu người ở cự ly gần, mất 2 mạng người, 3 người khác trọng thương. Hậu quả thê thảm hơn nhiều.

Trong vụ Tiên Lăng, báo chí trong và ngoài nước cũng như thông tin trên mạng đã đăng tải, phân tích và bình luận qua hàng nghìn tin, bài, nêu rõ bất cập trong chính sách đất đai hiện hành. Nhiều nhân vật lãnh đạo cấp cao đương chức, hoặc hưu trí đã lên tiếng thừa nhận chính sách đất đai lỗi thời, bất cập và việc thực thi sai trái của quan chức địa phương là nguyên nhân cơ bản của vụ việc. Tiên Lăng chỉ là sự kiện nổi cộm trong hàng vạn vụ thu hồi đất bất công, gây bức xúc cho người dân. Theo công bố chính thức từ Quốc hội, nội dung đất đai đang chiếm hơn 70% vụ việc khiếu nại, tố cáo, kiện tụng, phản ứng và hoàn cảnh số phận bị thương gây bất ổn xã hội. Nhân vụ

Tiên Lăng, nhiều bài báo, bạn đọc liên hệ với vụ án Đàm Nọc Nạn ở Bạc Liêu năm 1928 dưới thời thuộc Pháp, khuyến cáo nhà nước cần nghiêm túc nhìn nhận và kịp thời khắc phục khiếm khuyết của chính sách đất đai, xử lý nghiêm khắc quan chức sai phạm, khoan hồng với người dân bị lâm thế “con giun xéo lắm cũng quằn”, ít nhất cũng xử sự được như người Pháp trong vụ Đàm Nọc Nạn.

Thế nhưng, cách thức giải quyết vụ Tiên Lăng làm công luận thất vọng. Là nạn nhân của vụ cưỡng chế trái pháp luật, cơ ngơi mấy chục năm gầy dựng bằng mồ hôi, xương máu và cả tính mạng người thân bỗng chốc tan hoang, anh em họ Đoàn bị bắt bớ giam cầm và trừng phạt nặng nề. Quan chức sai phạm cấp xã, huyện chỉ bị xử lý nhẹ hều. Quan chức sai phạm cấp tỉnh, cấp bộ vẫn rung đùi tại vị. Thậm chí, đại tá giám đốc Công an Hải Phòng Đỗ Hữu Ca, đầu têu vụ cưỡng chế bê bối Tiên Lăng – kẻ đã huênh hoang không gì vô học và bạc ác hơn trên truyền thông rằng đây là “một trận đánh đẹp”(!), lại được thăng tướng! Xử vụ Tiên Lăng như vậy, nói nhà nước coi khinh, chọc giận dân chúng, liệu có quá lời?

Phải, với lực lượng công an, quân đội hàng triệu người trang bị tận răng và chủ trương phong cấp bạt mạng hàng trăm, hàng nghìn công an, tăng lương ngất ngưỡng cho công an và quân đội, người ta mong sẽ gia cố được ngai vàng quyền lực cùng đặc lợi bằng súng đạn và nhà tù.

Nhưng lịch sử đã minh chứng: thế sự không phải lúc nào cũng thuận theo tư duy của những cái đầu đất! Trước Công nguyên, triều đại đầu tiên thống nhất Trung Hoa là nhà Tần bình hùng tướng mạnh, khét tiếng hà khắc, chỉ tồn tại vồn vẹn 15 năm. Năm 1989, ách cai trị nghệt thờ xây trên nền móng mật vụ, nhà tù khủng khiếp ở Rumani kết liễu bằng giá treo cổ vợ chồng nhà độc tài Tổng bí thư Đảng cộng sản kiêm Chủ tịch Hội đồng nhà nước Nicolae Ceaușescu. Mới năm 2011 đây thôi, lần trốn chui rúc trong ống cống, bị quân nổi dậy lôi ra “đom” là kết cục nhục nhã của nhà độc tài xứ dầu mỏ Ly Bi Gaddafi...

Rõ ràng, bạo quyền không thể là cứu cánh trong mọi trường hợp.

Trở lại chuyện đất đai. Từ nhiều năm nay, bên cạnh phản biện của giới trí thức, nhiều chuyên gia, nhà

quản lý trong bộ máy nhà nước đã phân tích rõ tác hại của chính sách quy định đất đai là “sở hữu toàn dân, do nhà nước đại diện chủ sở hữu và thống nhất quản lý” và khuyến cáo cần phải khẩn trương thay đổi. Trên thực tế, cái gọi là sở hữu toàn dân chỉ là khái niệm hoàn toàn rỗng tuếch, không hơn không kém. Chẳng người dân nào được coi là chủ sở hữu đất đai.

Nhà nước trong trường hợp này cũng vậy, chẳng có nhà nước cụ thể nào hết, chỉ có giới chức trong cuộc toàn quyền tự tung tự tác. Thích thì thu hồi, đền bù bèo bọt như bố thí, bất cần người dân mất đất sống chết ra sao. Không thuận hả? Sẵn quyền trong tay: cưỡng chế! Cho dân chúng tụi bay biết thế nào là chuyên chính!

Không mấy ai không biết, trong cái sự “thích” ấy, có cái thích phô trương con số thu hút đầu tư, có cái thích các khoản đi đêm khùng của chủ dự án, có cái thích thôn tính khu đất ở vị trí đắc địa hay bờ xôi ruộng mật, có cái thích sờ hữu những lô đất, những căn hộ hay biệt thự đứng tên người nhà quan chức mà chủ dự án sẽ lại quả, có cái thích con cái du học trời Tây bằng tiền chủ dự án chu cấp, có cái thích ngao du, ăn chơi mua sắm ở nước ngoài bằng tiền chủ dự án... Thiên hình vạn trạng!

Lẽ ra, cái cơ chế thu hồi đất bạc ác mà công luận đã vạch rõ là mảnh đất màu mỡ cho giới chức tham nhũng vơ vét, chủ dự án phát lên chóng mặt, đồng thời cũng đẩy biết bao hộ dân lâm cảnh khốn cùng phải được sửa đổi từ lâu, vì thế chế nào lại mong muốn tiềm ẩn mầm mống bất an?

Nhưng cái cơ chế ấy vẫn tồn tại dai dẳng một cách đáng ngạc nhiên đến tận bây giờ, ngay trong dự thảo sửa đổi Hiến pháp 2013 sắp trình Quốc hội. Vì sao?

Chẳng mấy khó khăn để nhận ra động cơ đen đúa của đám quan chức tham nhũng cố sức níu kéo cái cơ chế chết tiệt trên hồng trục lợi bất chính. Nhưng không thể không kể đến đồng minh kè kè của chúng là những cái đầu đất nhiễm độc nặng nề cái quan niệm đã quá lỗi thời và cực kỳ phản khoa học về CNXH. Theo đó, đặc trưng cơ bản hàng đầu của một quốc gia CNXH là mọi tư liệu sản xuất chủ yếu đều thuộc về “sở hữu toàn dân”.

Tuy nhiên, sẽ rất khó giải thích vì sao chỉ đất đai mới là tư liệu sản xuất chủ yếu, mà không phải là nhà máy, xí nghiệp công thương nghiệp cùng máy móc trang thiết bị sản xuất kinh

doanh? Từ năm 1986, nhà nước Việt Nam đã chính thức thừa nhận sở hữu tư nhân đối với tư liệu sản xuất chủ yếu trong hầu hết các lĩnh vực. Hiện thời, sẽ lập tức bị coi là kẻ điên khùng, nếu ai đó đề xuất nhà nước phải quốc hữu hóa, đánh tư sản để đảm bảo đặc trưng XHCN. Trong khi đó, Hội nghị 81 đảng Cộng sản và công nhân thế giới tại Matxcova năm 1960 đã xác định một quốc gia chỉ được coi là mang bản chất CNXH khi công nghiệp chiếm không dưới 60% tổng sản lượng trong nền kinh tế. Và hậu quả tệ hại ra sao của chính sách quốc hữu hóa và các chiến dịch đánh tư sản thì VN đã quá đủ.

Biện bạch cho chính sách quy định đất đai thuộc sở hữu toàn dân, có quan chức cho rằng: nếu thừa nhận sở hữu tư nhân về đất đai, sẽ rất khó cho nhà nước thu hồi để phát triển cơ sở vật chất hạ tầng. Xin khẳng định, lập luận ấy 100% phản khoa học. Không khó để kiểm chứng điều này. Xin hãy chịu khó nhìn sang các quốc gia có hạ tầng phát triển, họ đâu có quy định đất đai thuộc sở hữu toàn dân?

Trong những bài viết khác liên quan chính sách đất đai, người viết bài này từng nêu rõ: đất đai là tài sản, phải được pháp luật điều chỉnh chủ yếu theo quy phạm quyền tài sản trong lĩnh vực dân sự, theo nguyên tắc “việc dân sự cốt ở hai bên”. Trên nguyên tắc, mọi công dân đều bình đẳng trước pháp luật, việc quan chức ký quyết định hành chính thu hồi đất của người dân để giao cho chủ dự án có tính chất kinh doanh sinh lời như sân golf, khu du lịch sinh thái, bất động sản... là vi phạm thô bạo Hiến pháp, người có lương tri không ai chấp nhận. Nhu cầu nhà nước cần đất đai để phát triển hạ tầng là có thật. Tuy nhiên, để tránh quan chức lạm quyền trục lợi, gây lãng phí (như hàng trăm cảng biển bỏ hoang hiện nay)... nhà nước nên thực hiện cơ chế trung mua, với giá cả thỏa đáng. Một khi phải chi ngân sách một khoản đáng kể, nhà nước sẽ buộc phải cân nhắc một cách hết sức thận trọng. Với các dự án quan trọng phục vụ an ninh, quốc phòng nhằm bảo vệ an nguy cho cả đất nước (thường hãn hữu), không lẽ ngân sách nhà nước lại bóp chẹt người dân? Với các dự án cơ sở hạ tầng phục vụ quốc kế dân sinh, lý do để nó ra đời phải là nguồn lợi lớn lao sẽ mang lại lâu dài cho cộng đồng rộng lớn, lẽ nào nhà nước mua rẻ đất của người dân?

Thực tế lâu nay, tuyệt đại đa số vụ khiếu kiện đất đai phức tạp dai dẳng và phản ứng quyết liệt đều rơi vào

trường hợp thu hồi đất để giao cho chủ dự án kinh doanh sinh lời, với giá áp đền bù quá bèo bọt, quan chức lạm quyền những nhiều câu véo vỏi vĩnh cửu hai phía. Trong phần lớn các trường hợp thu hồi đất để xây dựng công trình an ninh, quốc phòng, hoặc để phát triển hạ tầng quan trọng mang lại lợi ích thiết thực cho cộng đồng, người dân đều đồng tình và chấp nhận thiệt thòi do bồi thường chưa thỏa đáng.

Vụ nổ súng ở Thái Bình lại một lần nữa cho thấy, chừng nào những bất cập đã quá rõ ràng trong chính sách đất đai còn chưa được khắc phục một cách căn bản, không ai dám bảo đảm tiếng súng giữ đất sẽ hết nổ. Thậm chí rất có thể, quy mô và tính chất nghiêm trọng sẽ không dừng ở mức độ như Tiên Lãng, Thái Bình.

V.V.T.

QUỶ ĐẤT, QUỶ ĐẤT và bầy phát súng colt của Đặng Ngọc Viết

—Hạ Đình Nguyên 14-09-2013—

Bên vực kẻ giết người là điều trái đạo lý và ngược pháp luật. Kết án kẻ giết người – đã chết – là thừa. Nói xấu, bôi nhọ thì vô liêm sỉ.

Đặng Ngọc Viết đã tự mình giải quyết dứt điểm, trọn vẹn suốt cả quy trình. Khi khởi sự ra đi, anh không quan tâm đến một lời phán xử của bất cứ ai. Anh biết rõ nguyên nhân anh hành động, biết cách hành động, và hiểu rõ hậu quả của hành động, cả cách giải quyết hậu quả ấy, bằng hai phát súng cuối cùng cho mình.

Khi gặp nổi bất bình tột độ, người dân Bắc Triều Tiên có thói quen phản ứng bằng cách “khóc tập thể” khi gặp mặt lãnh tụ; người dân Tây Tạng có truyền thống chọn “tự thiêu”. Còn ở VN thì có nhiều cách, có cách của Vươn, của Văn Giang và bây giờ là cách của Viết.

Hai giờ chiều ngày 11-9, đúng ngày nước Mỹ bị khủng bố cách đây 12 năm, một người đàn ông tuổi trung niên, vào tòa nhà Ủy ban Nhân dân thành phố Thái Bình, gọi xe rồi đi tìm Văn phòng của “Trung tâm Phát triển Quỹ đất”.

Bước vào văn phòng Trung tâm, thấy ba người đàn ông đang ngồi, anh ta hỏi người ngồi gần nhất (Phó

Giám đốc Dũng):

- Ông Giám đốc Tư đâu?

- Tìm gặp Giám đốc có việc gì? – Người ấy hỏi lại.

Không trả lời, với một vẻ thân nhiên, như thực thi một sứ mệnh, người đàn ông đưa tay vào túi, lấy ra khẩu súng, bắn thẳng vào đầu người vừa hỏi. Hai người ngồi cạnh bất động, không kịp một phản ứng nào, liền nhận ngay lập tức mỗi người một phát vào đầu. (các cán bộ Xuân và Dương). Ba người liền tiếp đổ gập xuống. Bước ra khỏi phòng, Đặng Ngọc Viết chuyển sang phòng bên cạnh, bắn một phát ngay vào đầu người vừa xuất hiện (cán bộ Cường). Bà Phó Giám đốc Lan Anh kinh hoàng lao vội xuống gầm bàn để trốn. Một phát nữa sượt qua

mang tai.

Năm phát súng đã gây sự náo loạn. Người ta nhón nháo chạy ủa ra khỏi phòng, thấy kẻ “sát thủ” bước nhanh qua sân, tay cầm khẩu colt, họ vội vàng lao ngược về phòng, đóng cửa lại. Sát thủ ra lấy xe và đi mất, để lại đằng sau một hiện trường tang tóc, mặc cho cái Trung tâm Phát triển “QUỶ” đất – một loại quý của đất – và một câu hỏi duy nhất còn đọng lại tiếng vang “Giám đốc Tư đâu?”.

Bây giờ, có lẽ Giám đốc Tư đã hiện diện lạnh lặn, cùng các nạn nhân: - Vũ Ngọc Dũng, Phó Giám đốc, bị bắn vào đầu. - Phạm Thị Lan Anh, Phó Giám đốc, bị bắn sượt mang tai. - Nguyễn Thanh Dương, cán bộ, bị bắn xuyên mắt phải. - Vũ Công Cường, cán bộ, bị bắn vào đầu. - Bùi Đức Xuân, cán bộ, bị bắn vào đầu.

Buổi chiều cùng ngày, Đặng Ngọc Viết cỡi xe về đến quê nhà, xã Trà Giang, huyện Kế Xương, tỉnh Thái Bình. Tắm rửa xong, anh đi bộ ra chùa Đông Sơn, một ngôi chùa trong làng. Anh chuyện trò cùng mấy người Phật tử. Sau này, người ta mô tả, anh là người hiền lành, nói ít. Anh có bày tỏ vài lời bất bình về

việc đền bù giải tòa. Khoảng 5 giờ chiều, anh nghe bụng đói, lại đến giờ ăn, anh xin một bát cơm chay. Ăn xong, anh thông thả ra tượng đài Phật Quán Thế Âm, đi quanh nhiều vòng rồi ngồi lại ở chân đài. Hơn 6 giờ, trong không gian tĩnh lặng, người ta nghe hai phát súng nổ. Hai phát súng tự bắn vào ngực mình.

Đặng Ngọc Viêt không phải là một sát thủ chuyên nghiệp nhận giết thuê vì tiền, không phải là chiến sĩ Hồi giáo chiến đấu vì Allah, càng không phải là người của “thế lực thù địch” từ Mỹ hay Trung Quốc cử sang. Viêt giết người vì lý do gì?

Bây phát súng nổ, tuy diễn ra ngắn ngủi nhưng có vọng âm xa, sâu lắng, làm cho lương tâm con người trở nên ray rứt. Ranh giới rất là mong manh giữa trái và phải, giữa lương thiện và bất lương, gây nên những cảm xúc nhiều chiều, trái ngược, lại có phần “phi pháp”. Hẳn nhiên Đặng Ngọc Viêt là kẻ giết người, nhưng còn điều gì đó khác, và hơn thế nhiều. Và cả những nạn nhân đáng ngờ kia, nếu không phải thù ác, thì cũng là vô tình tham gia cái ác!

“Phát triển quỹ đất”, đất đâu mà phát triển? Bờ rạch, bờ sông, hẻm núi, bung biển đều có bàn tay người dân nâng niu, khai phá, tô bồi từ lâu mà có, nói chi tới đồng ruộng vườn tược... Phát triển là bành trướng, thu tóm, gom lại cho nhiều, tích lũy lại thành quỹ riêng cho mình – là những nhóm người đang nắm quyền lực trong tay, dưới sự lãnh đạo toàn diện của đảng Cộng sản. Đó là sự giành giật, cướp đoạt trắng trợn, lỗ lỏ, dưới một hệ thống từ ngữ có tính chất ma thuật.

Viêt lạnh lùng bắn vào đầu năm con người không quen biết, nói chi tới thù hận riêng tư! Viêt tìm ông Giám đốc Tư, nhưng thực chất không nhất thiết phải đi tìm cái hình hài cụ thể của Giám đốc Tư. Tất cả chỉ là biểu tượng với nhiều tầng nấc. Đích thực, cái mà anh ta nhắm đến thì lại vô hình vô dạng. Nó nằm trên những con chữ vô tri, lạnh lùng mà đầm máu trên các trang giấy. Ai mà đi ném bom hay đặt mìn vào trang giấy, họa diên sao? Đó là những cụm từ làm ứa máu, sôi gan

người dân bao năm qua: “giải phóng mặt bằng”, “đền bù giải tỏa”, “quy hoạch”, “phát triển”, “tích lũy”... Đó là sản phẩm của cái tiền đề “đất đai là của toàn dân”. “Toàn dân” là một từ ngữ trống không, do đó những người nhân danh là “đầy tớ” tha hồ hành xử kiểu ma thuật. Từ đó, **quỹ đất** đã trở thành **quỹ đất**. Chúng sống bằng đất, ăn đất, thờ đất, phương phi bằng đất, trơn láng bằng đất, hãnh tiến, tự tin, hây hây uy quyền, uy nghi cũng bằng đất. Chúng đang tiếp tục hoành hành như một trận dịch.

Nhưng những cái đầu nào là chủ nhân đích thực của các con chữ nói trên?

Nó nằm ngoài tầm với của sức lực và bàn tay Viêt, nhưng không phải là ngoài tầm nhìn và sự hiểu biết. Viêt là một con người bình thường khỏe mạnh, chưa có tiền án tiền sự, đã nhiều lần đi tìm cái sống bằng “xuất khẩu lao động” sang Nga. Anh ta biết đi đây đi đó. Hẳn là biết chuyện Đoàn Văn Vươn, chỉ bắn súng hoa cải cho voi nổi giận, được nhân dân cả nước ủng hộ, song không thoát khỏi cảnh tù đầy, và ông Đại tá Ca – kẻ chỉ huy cuộc tấn công “có thể viết thành sách” – lên tướng. Hẳn cũng biết những đoàn người đấu tranh giữ đất, đòi đất, khiếu kiện ôn hòa, lê lét rông rần hàng năm trời ở các đường phố Hà Nội, Sài Gòn, ăn đường ngủ bụi, màn trời chiếu đất ở các công viên, bị “côn đồ” hành hung, v.v. chẳng đem lại một hiệu quả nào. Viêt cũng

trải qua những tích lũy nội tâm về hoàn cảnh gia đình, trong cái đất nước đang rất tiến lên này. Mẹ đã mất, cha là cựu chiến binh năm bại liệt nhiều năm, người anh mang bệnh chất độc màu da cam, vợ li dị sang Nga sinh sống, hai đứa con nhỏ gởi bên ngoại vì không đủ sức nuôi... Bây giờ thì đến lượt bọn “**quỹ đất**” há mồm vồ anh! Có lẽ trái tim của Viêt đã đến độ đầy lên, và anh ta hành động. Và anh đã hành động theo cách triệt để, tận cùng.

Thông tin cho biết, Viêt thân nhiên nhận tiền “đền bù”. Anh vào SG 1 chuyển, rồi quay về. Một tuần sau, sự kiện ngày 11-9 đã diễn ra!

Năm nạn nhân đã chịu thay cho ông Giám đốc Tư may mắn. GD Tư lại là một biểu kiến cho cái “phát triển **quỹ đất**” trên khắp nước.

Chuyện hãy còn dài.

Sẽ có bao nhiêu Viêt trong nhân dân, khi mà mệnh lệnh “đất đai là của toàn dân” còn tiếp tục được ban ra theo cách “kiên định”? Một con người bình thường, bỗng dưng trở nên chuyên nghiệp, tinh táo và dứt khoát, hành động như một tay sát thủ có đẳng cấp.

Đáng tiếc và đáng thương cho một dòng máu đã chảy! Bao giờ thì hết bọn **quỹ đất**?

Câu trả lời này dành cho ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng. Nhưng chắc chắn dân Viêt không có tập quán “khóc tập thể” khi gặp Ngài Lãnh tụ!

Tác giả gửi trực tiếp cho BVN.

Ai cho tôi lương thiện?*Minh Diên 16-09-2013*.....

Chắc chắn một cuộc đời đã ngoài 40 với biết bao vật lộn, băng bật, biển trôi, Đặng Ngọc Viêt rất muốn sống lương thiện, và xưa nay anh đã là người lương thiện (qua di ảnh đã thấy anh rất hiền). Nhưng, cũng như trong tác phẩm của Nam Cao đã lột tả, Chí Phèo la lên trong nỗi trầm uất không còn lối thoát: “Tao muốn lương thiện, nhưng ai cho tao lương thiện?”.

Thì thế, cuộc đời đã đẩy Đặng Ngọc Viêt đến hành động như vụ giết người rồi tự sát mà mọi người đều đã am tường. Ai đã dẫn những người lương thiện như Đoàn Văn Vươn, Đặng Ngọc Viêt đến đường cùng? Và tiếng sủng Đoàn Văn Vươn, Đặng Ngọc Viêt liệu có còn tái diễn?

“Sủng lại nổ, máu lại đổ trên quê tôi. Không phải tiếng sủng chống ngoại xâm. Không phải tiếng sủng của bọn khủng bố..”

Cũng không phải của bọn tội phạm hình sự hoặc một kẻ điên khùng nào,

mà là tiếng súng của người lương thiện bị cùng đường.

Đại tá cựu chiến binh Nguyễn Văn Thân, nhà báo Thái Vũ, và nhiều bạn bè từ thành phố Thái Bình, nơi xảy ra vụ án, gọi điện, viết email cho tôi, kể lại câu chuyện xảy ra ngày 11-9-2013 với tâm trạng đau buồn.

Đặng Ngọc Viêt sinh năm 1971, là con trai thứ ba của ông Đặng Ngọc Vu, nguyên quán thôn Dục Dương, xã Trà Giang, huyện Kiến Xương, thường trú tại phường Kỳ Bá, thành phố Thái Bình. Nửa thế kỷ trước, ông Vu theo tiếng gọi của Đảng lên đường cầm súng chiến đấu vì lý tưởng “Không có gì quý hơn Độc lập Tự do!” Ông bị thương, và bị nhiễm chất độc màu da cam ở chiến trường Tây Nguyên. Năm nay ông Vu đã ngoài 80, bị liệt không đi lại được. Ông có người con trai tên Đặng Vinh Quang, cũng nhiễm chất độc da cam, bị bệnh động kinh, dân làng gọi là “thằng ngớ ngẩn”. Vừa qua, Quang nói được một câu dài nhất trong cuộc đời 44 tuổi của anh : “Thương em tôi quá! Nó chết ai nuôi tôi!” Đó là khi Đặng Vinh Quang nghe tin em trai Đặng Ngọc Viêt tự tử.

Đặng Ngọc Viêt là con trai thứ ba, may mắn hơn anh, khỏe mạnh, đẹp trai, và thông minh, mỗi tội “nhát như cáy”.

Học hết cấp ba, Viêt lấy vợ và năm 1996 cả hai vợ chồng đi xuất khẩu lao động ở Nga. Mẹ vợ phải bỏ tiền ra chạy, chứ Viêt nghèo không lo được. Vợ chồng chăm chỉ làm ăn, gửi tiền về nuôi con trả nợ. Năm 2008, Viêt muốn về nước, nhưng chị Thu chưa muốn về, vợ chồng đâm ra mâu thuẫn, rồi ly dị.

Viêt về nước, phải nuôi mẹ già, cha bệnh, anh tâm thần nên rất cực. Theo phán quyết của tòa án, chị Thu nuôi hai con, mỗi tháng Viêt phải góp một triệu.

Ông Đặng Ngọc Vu buồn bã khi nói về người con của mình: "Chiều qua nó có qua đây chào tôi, nó bắt tay tôi và bảo hôm nay con bắt tay ông, con đi trước ông (chết trước - PV), tôi có hỏi nó là mày đi đâu thì nó không nói mà bỏ đi luôn. Nó đi lồi trong làng và ra chùa ở bên

Đông, rồi cũng không biết như thế nào nhưng đến chiều tối thì tôi thấy mấy anh công an vào báo gia đình ra nhận có đúng người nhà hay không. Xảy ra sự việc như thế, tôi buồn và thương con tôi quá...". Ông Vu cũng nhấn mạnh: "Vừa rồi sự việc xảy ra như thế do nguyên nhân vấn đề đất, người được chia hay không được chia, hơn thiệt thì mới xảy ra như thế...".

Bà Bùi Thị Kim, mẹ vợ Viêt nói: “Hai cháu ở với tôi. Thấy thằng Viêt khó khăn tôi không hỏi, nhưng tháng nào nó cũng đưa 3 triệu”. Nhận xét về chàng rể đã ly hôn với con gái mình, bà Kim chân thành: “Nó hiền lành, không rượu chè, trai gái. Tôi chẳng chê nó được điểm nào trong hơn 10 năm làm rể tôi”.

Ông bố đẻ Viêt nói: “Mẹ ốm đau một mình nó chăm thuốc thang. Nó là đứa con hiếu thảo”.

Những người hàng xóm của Viêt bảo : “Anh ấy hiền lành, ít nói và không có điều tiếng gì với bà con hàng xóm. Năm kia anh Viêt bỏ tiền thuê làm một bộ khung nhà bạt tặng cho xóm để che nắng mưa phục vụ các đám ma chay. Viêt cũng hay mua kẹo phát cho bọn trẻ con”.

Mới cách đây hơn một tuần, Viêt nói với con trai mình và bọn trẻ: “Tết trung thu muốn ăn bánh gì bố mua cho, kéo bố sắp đi xa!”

Bọn trẻ chưa được ăn bánh Trung thu thì xảy ra chuyện tày đình. Cái nhà bạt Viêt tặng cho xóm hôm nay làm đám ma cho Viêt.

Câu chuyện buồn bắt đầu từ hồi tháng 3-2013, khi thành phố Thái Bình triển khai dự án “Khu tái định cư Trần Kỳ-Kỳ Bá”.

Gia đình Đặng Ngọc Viêt ở số 345 đường Ngô Thị Nhậm, tổ 48, phường Kỳ Bá, có căn nhà ngói 3 gian trên diện tích đất 220 mét vuông, bị chính quyền ra quyết định thu hồi 181,6 mét vuông, chỉ còn cái rêu 24,6 mét vuông, bề ngang chưa đầy 3 mét.

Thời điểm đó, giá đất thị trường khu vực này hơn 10.000.000 đồng một mét vuông, nhưng Trung tâm Phát triển quỹ đất Thái Bình chỉ áp giá đền bù gần 7.000.000 đồng một mét đất ở, đất nông nghiệp mấy trăm ngàn. Nhân dân bức xúc khiếu

nại, họ đưa các quy định, quyết định của nhà nước ra, không giải quyết, dân bức xúc nhưng “ở dưới chín tầng địa ngục đành ngậm bồ hòn làm ngọt!”

Theo tính toán của Trung tâm Phát triển quỹ đất, gia đình Đặng Ngọc Viêt được bồi thường 70 mét vuông theo giá “đất ở”, 111,6 mét vuông theo giá đất “nông nghiệp”, tổng cộng 300.000.000 đồng. Thật vô lý khi cùng một thửa đất, chỉ cần một mảnh giấy cho “chuyên mục đích sử dụng” sang đất ở là có giá gấp nhiều lần đất nông nghiệp. Các Trung tâm Phát triển quỹ đất lời khảm là nhờ như vậy. Thu hồi đất nông nghiệp giá bèo, làm quyết định chuyển mục đích sử dụng sang đất ở, giao cho các đại gia làm dự án, bán lại ngay cho những người dân vừa bị giải tỏa giá gấp 10 lần. Buôn ma túy cũng không lời bằng Trung tâm Phát triển quỹ đất. Vì vậy có người nói thẳng là : “Trung tâm cướp đất!”, hay là "Trung tâm những con quỷ ăn đất"?

Rốt cục 181,6 m2 đất của Đặng Ngọc Viêt chỉ được bồi thường 300.000.000 đồng, bình quân 1.724.000 m2, chưa bằng 1/5 giá thị trường. Ngôi nhà ngói 3 gian được bồi thường 190.000.000 đồng, tổng cộng 490.000.000 đồng. Nhờ bố và anh nhiễm chất độc da cam, thuộc diện chính sách, được ưu tiên thêm 14.000.000 đồng nên gia đình Đặng Ngọc Viêt có số tiền bồi thường 504.000.000 đồng.

Cầm số tiền ấy Viêt đi dặm mua nhà khắp nơi, vào cả miền Nam cũng không thể mua được, vì giá cao quá. Một căn nhà cấp 4 xập xệ, diện tích vài chục mét vuông, trong hẻm, cũng phải tiền tỷ. Thất vọng, Viêt quay về làm đơn gửi Trung tâm Phát triển quỹ đất, xin trả lại tiền để lấy nền nhà khu tái định cư.

Lẽ ra Trung tâm Phát triển quỹ đất thành phố Thái Bình phải giải quyết cho người ta. Dù người ta đã trót nhận tiền đền bù, giờ xin hoàn lại cũng nên chiếu cố. Lúc nào cũng bêm bêm vì người nghèo, và cái mục đích thành lập “Trung tâm Phát triển quỹ đất” mà liên bộ Tài chính, Môi trường, Nội vụ đề ra đã chắt chiu cao lợi ích của dân hay sao? Ấy thế

mã họ từ chối.

Bà Bùi Thị Kim, mẹ vợ anh Việt nói: “Nó viết năm sáu lá đơn và đem giấy tờ lên tỉnh năm sáu lần nhưng không được giải quyết. Nên nó bức xúc lắm. Nó lo cho con trai sau này không có nhà do tiền đền bù không đủ mua nhà mới!”

Ông Tư, giám đốc Trung tâm Phát triển quỹ đất thành phố Thái Bình còn sùng sờ sờ đây nghĩ gì về lời bà Kim nói, và phải chịu trách nhiệm thế nào về cái chết của ông Dũng phó giám đốc, của anh Việt? Không chỉ ông mà cấp trên của ông cũng không thể phủ tay trách nhiệm, càng không thể lấp liếm đổ tội cho anh Việt là “con bạc” là do “buồn chuyện gia đình”.

Tôi lại nhớ chuyện Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng. Khi bị thu hồi hai chục hecta đầm tôm mình đã đổ biết bao mồ hôi nước mắt, chết cả đứa con thơ, Đoàn Văn Vươn cũng năm sáu lần đi khiếu nại, châu chực xin xỏ các vị lãnh đạo từ huyện lên thành phố, nhưng cứ như đưng đầu vào đá. Lần sau thất vọng hơn lần trước. Có lần Đoàn Văn Vươn đội lá đơn trên đầu quỳ dưới chân Nguyễn Văn Hiền, van lạy: “Chú ơi nếu chú không nghĩ lại thì hãy giết hết gia đình con đi!” Nhưng lão phó bí thư kiêm chủ tịch huyện ấy vẫn “trơ trơ mặt sắt đen xì, mặc bay than khóc làm gì mặc bay!”

Cái cảm giác uất ức vì bị dồn vào chân tường cứ dâng lên. Khi hoàn toàn bế tắc thì cũng là lúc mất hết kiên nhẫn. Dostoevsky đã từng viết như vậy. Kẻ khốn cùng nghĩ quần!

Theo blog Bùi Văn Bồng

XẢ LŨ "GIẾT SỐNG" Ở ĐẮC LẮC PHẢI CÓ ÁN CHO NHỮNG KẸ GÂY ÁN!

.....*Phạm Chí Dũng 21-09-2013*.....

Đáy trách nhiệm quan chức luôn là đỉnh phần uất của nhân dân.

Giết sống!

Mùa mưa lũ 2013, người dân nghèo Đắc Lắc lại có thêm một bằng chứng không cần che giấu về cái đáy mà họ đang phải đối mặt. Cú xả lũ vào vùng trũng lòng dân của Tập đoàn điện lực Việt Nam (EVN) vào giữa tháng 9-2013 là một chứng thực mang tính bất chấp như thế.

Vụ việc nhấn tâm này xảy ra tại địa bàn xã Cư K'bang, huyện Ea Súp, nơi có đến 11 người mất tích trong khi đi làm rẫy tại vùng giáp ranh với xã Ia Loi. Theo tường thuật của báo Lao Động, trong số người mất tích, lực lượng cứu hộ chỉ tìm thấy thi thể một người chết treo trên ngọn cây, nhưng do nước chảy xiết nên vẫn chưa đưa được vào bờ.

Thông kê chưa đầy đủ cho thấy tại huyện Ea H'leo có 91 ngôi nhà bị ngập, 14 nhà bị cuốn trôi hoàn toàn, 3 nhà bị sập do mưa lũ. Nguyên nhân chủ yếu do việc xả lũ hồ chứa nước thị trấn Ea Đrăng.

Một lần nữa trong không ít lần từ nhiều năm qua, vô cảm quan chức đã dồn tình cảnh dân chúng xuống những gì mà kịch tác gia vô sản Maxim Gorki đã thẳng thừng lột tả trong vở “Dưới đáy” của ông vào đêm trước Cách mạng tháng Mười Nga.

“Dưới đáy” ở Việt Nam cũng là đêm không ngủ. Không một quan chức nào từ cấp địa phương đến cấp trung ương lại thuộc về số nạn nhân chỉ trong phút chốc đã bị mất toàn bộ tài sản nhỏ nhoi và miếng ăn còn sót lại, cũng đã không một hành động nào được các “đầy tớ” làm sáng tỏ cho những cái chết trong quá khứ để tránh thoát những cái chết vừa mới xảy ra.

“Vô cảm” xem ra vẫn là từ ngữ nhẹ nhàng và lịch sự mà báo giới và dư luận dành để mô tả về quan chức thời nay. Phú Yên những năm trước

đã là một điển hình về sự vô lương tâm chưa hề có đáy. Liên tiếp những cú xả lũ của Thủy điện sông Hinh và Thủy điện sông Ba Hạ đã làm cho gần hết Tuy Hòa ngập chìm trong biển nước. Một người đàn ông bị lật xuống và một người phụ nữ khác bị lũ cuốn trôi. Nhưng đau đớn đến tận cùng là những nạn nhân tuổi còn đi học đã bị lũ cuốn phăng tuổi xuân khi dấn xe qua cầu.

Khi nước lũ rút, hàng xóm tìm thấy thi thể ba người cùng một gia đình quấn chặt lấy nhau bằng dây. Thi ra trong phút lâm chung, những người hấp hối vẫn không muốn bị mất xác nhau.

Những nén nhang và tiếng khóc thảm thiết của người dân huyện Đồng Xuân ở Phú Yên vẫn còn đó. Chết mà không biết vì sao sinh mạng lại bị kết thúc đột ngột đến thế, cũng không biết kẻ nào đã cướp đi đời mình mà không một lời tạ tội.

Tội ác!

Tất nhiên, EVN và nhà chức trách địa phương luôn có lý do để bao biện cho hậu quả kinh khủng trên, với điều thường được viện dẫn là do “hoàn cảnh khách quan bão lũ” mà khiến việc xả lũ là không tránh khỏi, nếu không muốn làm ảnh hưởng đến tính mạng của hàng ngàn hộ dân trong vùng trũng.

Tuy thế, cũng như nhiều lần lũ hồ thủy điện bị xả đột ngột vào dân như trước đây, nhiều người dân Đắc Lắc cho biết đã không nhận được bất kỳ thông báo sơ tán, di dời nào từ cấp chính quyền địa phương.

Vậy trách nhiệm cuối cùng thuộc về ai: chính quyền địa phương hay EVN?

Giờ đây, sau tất cả những hậu quả khó tha thứ, giới quan chức mới như nén cười để bàn thảo với nhau về cái được gọi là “cần có quy chế phối hợp trong việc xả lũ”.

Nhưng sau hàng loạt vụ xả lũ như một cách giết sống người dân, vẫn không có bất kỳ một quan chức nào bị đưa ra truy tố và xét xử. Mọi việc vẫn treo nguyên vẹn ở đó, hết

như dòng lũ trắng luôn treo lơ lửng trên đầu người dân vùng rốn lũ.

Tội ác đã đến từ cấp độ không chỉ vô cảm, mà còn hơn thế nhiều, rất nhiều. Trước khi xả lũ vào vùng trũng nhân dân, Tập đoàn EVN đã từng bị xem là một trong những cái rốn “cặn bã” nhất của khối doanh nghiệp độc quyền và đặc lợi ở Việt Nam. Suốt trong những năm 2007-2008, doanh nghiệp được xem là “cậu âm hư hồng” nhưng cũng là đứa con cưng của Bộ Công thương đã làm nên một một kỷ lục ghê gớm về số lỗ do đầu tư trái ngành vào bất động sản, chứng khoán, để vào năm 2013, một báo cáo của cơ quan chức năng mới cho biết số lỗ còn treo mà EVN bị nhấn chìm trong đó lên tới hơn 34.000 tỷ đồng, tương đương với hàng trăm ngàn ngôi nhà tình nghĩa.

Cũng từ khi trở thành “nạn nhân” của đầu tư trái ngành, EVN đã hóa thân như một trong những tác nhân ghê gớm nhất trút lỗ lên đầu người dân, với các chiến dịch tăng giá điện được tiến hành không ngưng nghỉ, liên tiếp gây sức ép lên đời sống dân sinh cùng kích động lạm phát. Dư luận cũng dội lên một nghi ngờ rất lớn là cơ quan chủ quản của tập đoàn này –Bộ Công thương– cũng đã không ít lần “đi đêm” cho những đợt tăng giá làm khốn đốn dân tình.

Một lần nữa, giới báo chí phải thôn thốc về điều được gọi là “trách nhiệm” của EVN với câu hỏi cay đắng: liệu EVN có nghĩa vụ gì đối với việc bồi thường về những tài sản bị phá hoại của người dân trong đợt xả lũ đột ngột và gây chết người thảm thương vừa qua ở Đắc Lắc? Và nếu trách nhiệm ấy được thực thi, liệu tập đoàn này có lấy đó làm cái cớ để một lần nữa “bù lỗ vào dân” như đã từng hành xử không nương tay trong mấy năm qua?

Những năm qua, không một tiếng nói có trách nhiệm và đủ tự trọng nào được cất lên từ Bộ Công thương, Bộ Tài chính hay Chính phủ để kèm giữ hành động đổ lỗ lên đầu người dân của EVN. Thái độ vô lương tâm của quan chức vẫn luôn dẫn tới vô số trác táng trên bàn tiệc và những cuộc chơi bất tận thâu

đêm, bắt kẻ cảnh khôn cùng và bắt chấp lời nguyên rủa từ những kẻ đóng thuế bất hạnh.

Kết án!

Với nhiều người dân và cả những công chức vẫn thế thiết trong thói quen cam chịu, âu đó cũng là bi kịch của một đất nước kém phát triển. Phát triển càng tụt hậu, đạo đức càng lụn bại thì càng khó có chuyện chịu trách nhiệm hành chính về những hậu quả đã quá đủ để kết tội hình sự.

Người ta vẫn không thể quên hậu sự Bộ trưởng Giao thông Hàn Quốc đã phải từ chức chỉ sau vụ một cây cầu bị sập, hoặc Bộ trưởng Giáo dục Nhật Bản phải ra đi sau một vụ ngộ độc thực phẩm xảy ra tại một trường học... Ở nhiều quốc gia phát triển, người ta luôn chứng kiến người dân sẵn lòng biểu tình để biểu thị sự phản nộ chính đáng trước những chính sách bất hợp lý và hậu quả xã hội mà giới quan chức gây ra. Vào đầu năm 2013, cuộc xuống đường của hàng chục ngàn người dân thủ đô Sophia ở Bulgaria phản kháng hành động tăng giá điện của hai tập đoàn điện lực tư nhân đã khiến chính Thủ tướng của quốc gia này phải nghẹn lòng từ chức.

Nhưng với Việt Nam, vẫn chưa có một cuộc biểu thị phản uất trong xứng với quá nhiều hậu quả khủng khiếp về kinh tế và dân sinh, và vẫn còn lâu mới có được “văn hóa từ chức”. Tất cả vẫn đang bị kìm nén bởi chính những đạo luật về quyền tự do lập hội và quyền tự do biểu tình có lẽ còn lâu mới được đề muợn bởi bà mẹ Hiến pháp.

Ở một đất nước được xem là “đang trên đường phát triển” như Việt Nam, người ta vẫn cố nén lòng nhẫn nhịn không thể hiểu nổi và còn chưa hồi kết. Tâm thế trầm cảm trùm mền không thể diễn tả ấy lại vẫn lắng đọng trong vô số hiện tồn ngổn ngang và vẫn ngày đêm hành hạ lương tâm của những người còn rơi rớt lương tâm.

Nhưng cũng bởi chính tâm lý cam phận như thế của đại đa số người dân mà trong não trạng của những nhóm lợi ích đặc quyền và đặc lợi, ngay cả lương tâm cũng là

một thứ có thể “ăn” được. Đó cũng là lời cảm thán chẳng đáng dừng mới đây của bà Nguyễn Thị Doan – Phó Chủ tịch nước – về chuyện “Ăn của dân không chừa thứ gì”, cho dù cách đây không lâu chính khách xót xa này còn giương cao khẩu hiệu “Dân chủ nước ta gấp vạn lần tư bản”.

Xót xa thực chất phải cộng hưởng với cùng khổ không lối thoát. Dân chủ không phải và không thể là những từ ngữ mỹ dân xen giả dối, mà phải bắt nguồn từ chính miếng cơm manh áo của dân nghèo –điều mà tiền nhân của những người CS là Hồ Chí Minh đã sống và làm đúng như thế (*Chuyện này phải xem lại, TDNL*), nhưng lớp hậu bối xem ra lại quá bất cần, giáo điều và giả tạo trong việc “học tập và làm theo” tấm gương của ông.

Không thể nói khác hơn, những vụ việc vô lương tâm của EVN và ngành thủy điện đang đẩy trách nhiệm của giới quan chức xuống một cái đáy chưa tận cùng, đồng thời thúc tỉnh cảm phản nộ của các nạn nhân lên đến cận đỉnh điểm. Hiện tình, cái được giới quan chức khối nội chính xem là “điểm nở” chắc chắn đã tiến xa hơn nhiều so với khái niệm “điểm nóng” trước đây, biến hình tâm trạng người dân vào một cơn lũ mới với lưu lượng không thể tính được từ động lượng phản nộ, mà mức đỉnh của nó có thể dâng vượt mặt của giới chức chính quyền trong một tâm thế không còn gì để mất.

Không thể nói khác hơn, một trong một số ít việc còn lại để hy vọng lấy lại những gì đã mất là phải mổ xẻ đến tận cùng hành vi bị coi là tội ác của EVN đối với nhân dân.

Không cần và không còn thời gian để bàn về “quy chế phối hợp xả lũ” nữa. Mưa lũ vẫn đang và vẫn sẽ tiếp diễn, ập xuống từ trên trời nhưng cũng sẽ dội lên từ lòng đất. Sẽ còn những cái chết, nhiều sinh mạng bị đánh cắp và đánh cướp.

Phải có án cho những kẻ gây án!

P. C. D.

Tác giả gửi trực tiếp cho BVN.

TẠI SAO DÂN CHÚNG TÔI KHỔ THẾ NÀY?

.....*Văn Quang 13-09-2013*.....

Trước hết mời bạn đọc một vở kịch ngắn của một độc giả trên tờ báo Người Lao Động ngày 04-9-2013 vừa qua. Vở kịch không có tên và tác giả có cái biệt danh rất lãng mạn là Ngán Lê Hoàng Hôn. Nghe cái tên này không thể đoán biết là nam hay nữ. Chỉ hiểu lơ mơ rằng đó là những giọt nước mắt khóc vào lúc hoàng hôn. Nhưng tất cả không quan trọng bằng ý nghĩa thật của nó. Mời bạn đọc ghé thăm màn kịch ngắn này:

Phim và kịch

Vở kịch ngắn tưng bừng lại nói lên rất nhiều điều phải nói với bà con cô bác. Chắc chắn vở kịch không bao giờ được diễn nhưng nó lại có thật ngoài đời. Thường là như thế, cái có thật khó được phơi bày, cái không thật lại được phô trương rất náo nhiệt. Vở kịch tuy ngắn tưng bừng hơn nhiều cuốn phim VN bây giờ, mắt hàng chục tỉ, khoe một lô chân dài, một loạt nhà cửa xe cộ choáng lộn, hàng chục anh hùng đường phố oánh lộn tung bừng, phóng xe gắn máy như điên và những cuộc tình vợ va vợ vẫn kiểu yêu đương “dờ dăng dở dề”... Phim chẳng ra phim, hài “rẻ tiền”, đôi khi thô tục, chẳng nói lên được điều gì.

Ngoài ra khi xem bất kỳ phim nào, khán giả cũng được hầu hết các đài động một đồng quảng cáo vào mặt. Cứ chừng 10 phút lại một loạt quảng cáo dài lê thê. Có những màn quảng cáo lố bịch, xấu hoắc, ông bà chủ nhà thuốc nào đó thích lên tivi, bên làm quảng cáo thuốc bổ tí bổ thận, vợ chồng lên tivi rao hàng. Mắt lé, da ngăm, miệng rộng, chân ngắn, nói dài, nói dài, nói dở... Vậy mà, nếu cứ tình trung bình, một ngày xem phim phải xem vài chục lần như thế, làm sao chịu nổi! Khán giả có cảm tưởng tốn tiền thuê bao bị các đài ép xem toàn quảng cáo! Chưa kể đến khi đang xem, màn hình bỗng tắc tịt không rõ lý do. Riêng đài K+ cứ mưa là nghỉ chơi, chỉ có cái thông báo “Tín hiệu thấp, xin xem lại đường truyền hoặc gọi số 19001592 để được hỗ trợ”, xem lại đường truyền hay gọi số ĐT cũng vô ích, chẳng giải quyết được gì. Người ta đành hậm hực tắt máy. Kê thuê bao luôn chịu lép vế.

Quay lại với vở kịch không tên ngắn tưng của độc giả trên đây, độc giả đọc chơi còn thú vị hơn xem phim VN. Thật ra vở kịch chỉ thay cho một lời bình luận, ai cũng viết được, nó chỉ mang một “thể loại” khác hơn mà thôi. Vài động tác ngắn gọn, vài lời

thoai giản dị mộc mạc, biểu hiện cho một nỗi phần nộ bởi thói gian lận, thói vô cảm, sự tha hóa lương tâm đang diễn ra trong cuộc sống. Nỗi đau, sự cô đơn làm nước mắt của người dân chảy dài trong buổi hoàng hôn của nền kinh tế, của cuộc đời nghèo đói bệnh tật. Đó là một thông điệp bằng nước mắt gửi tới những người có trách nhiệm. Thôi thì tạm lấy tên tác giả làm tiêu đề vở kịch: “Ngán Lê Hoàng Hôn” cho dễ nhớ. Nhưng vì sao lại có vở kịch này?

Kịch 1 màn. 1 nhân vật độc thoại.

Nhân vật vào vai thanh tra môi trường, bụng to như cái trống, lom khom lúi húi đếm cái gì đó trong phong bì, rồi cất vào túi và ngừng đầu lên, nhìn xuống sân khấu và nói: “Thưa các đồng chí, thưa bà con sở tại, môi trường ở đây tốt lắm! Các giếng nước rất ngọt và mát, đảm bảo chất lượng môi sinh và vi sinh. Không có dấu hiệu nhiễm độc nước ăn vì thuốc trừ sâu phé thái! Bà con yên tâm cứ xài nước thoải mái, và nếu cần thì bịt khẩu trang khi ngủ, cho nó... ẻm lỗ mũi, nhé. Xin chào tạm biệt, cuối năm chúng tôi sẽ lên kiểm tra tiếp, nhé!” – Hạ màn! – Tác giả: Ngán Lê Hoàng Hôn...

Người dân tự đi tìm chứng cứ

Nguyên do bắt nguồn vào ngày 26-8, hàng trăm người dân các xã Cẩm Vân, Cẩm Tâm, huyện Cẩm Thủy và xã Yên Lâm, huyện Yên Định, tỉnh Thanh Hóa đã tự kéo nhau ra chặn chiếc xe tải bị nghi ngờ chở thuốc trừ sâu của Công ty CP Nicotex Thanh Thái đi “phi tang” trước khi có đoàn đến thanh kiểm tra công ty.

Để làm rõ sự thật, sáng ngày 30-8, hàng trăm người dân đã tràn vào phía trong khuôn viên của Công ty CP Nicotex Thanh Thái “khai quật” lên hàng chục phuy đựng hóa chất bị hoen gỉ chôn sâu dưới lòng đất. Nhiều gói thuốc bảo vệ thực vật nhãn hiệu Nitrin 100EC cùng với nhiều vỏ chai nhựa, nắp chai, vòng sắt gỉ cũng được tìm thấy.

Trong khi, toàn bộ gia đình dân các xã Cẩm Vân, Cẩm Tâm, Yên Lâm đều sử dụng mạch nước nguồn ngay cạnh sát công ty để ăn. Gần 10 năm trở lại đây, tại các thôn xóm này đã có rất nhiều người mắc đủ thứ bệnh ung thư, tôi sẽ nói rõ ở đoạn sau.

Số người mắc bạo bệnh liên quan tới việc ô nhiễm môi trường do việc chôn lấp thuốc trừ sâu trong lòng đất đã và sẽ còn gây ra ảnh hưởng tai hại nghiêm trọng chưa thể biết chắc

chắn. Nhưng chắc chắn, sự “ô nhiễm” về tư duy, về ý thức, về lương tâm và cách hành xử ảnh hưởng tới sự an lành, an sinh của người dân, của Công ty Nicotex Thanh Thái là quá rõ.

Sự cô đơn của người dân

Sau đó, người dân tràn vào cả khuôn viên công ty đào bới tìm kiếm “vật chứng” tội ác, nói lên một điều rất đáng buồn “người dân cô đơn quá” khi họ không thể trông chờ vào hành động tích cực nào của các ngành, các cấp, các cơ quan chức năng bảo vệ cho quyền lợi, cho sự sống an lành của họ nên buộc họ phải tự cứu mình. Cái khẩu hiệu “vì dân” mà các bác hay lớn tiếng phát biểu, không biết đang cất giấu ở đâu?

Trước đó, người ta chưa quên vụ dân làng xã Duy Tân, huyện Kinh Môn (Hải Dương), đã phải tự lập “chiến lũy”, đối đầu chống lại công ty Trường Khánh, chuyên sản xuất sản xuất Pro Niken, thứ hóa chất dùng trong mạ hợp kim, khiến môi trường sống của họ bị đe dọa, vì họ cũng cô đơn quá.

Giờ, đến lượt người dân các xã thuộc Cẩm Thủy, Yên Định lại đi theo con đường đau khổ của người dân huyện Kinh Môn.

Cô đơn, vì người dân các xã cho rằng, trong việc này, có dấu hiệu cơ quan chức năng bao che cho công ty, ngăn cản họ, dù họ phát hiện có tới 15 phuy hóa chất không rõ nguồn gốc còn bám đầy đất đỏ bên ngoài vỏ phuy, đang được công ty đưa đi tẩu tán. Cô đơn hơn nữa, vì từ 15 năm nay, người dân đã kêu cứu. Nhưng dường như các cơ quan chức năng không nghe thấy gì hết.

Năm nào cũng đi kiểm tra, nhưng kiểm tra ngoài hàng rào

Đề đến khi vụ việc vỡ lở, bùng phát dữ dội, mới thấy các cơ quan chính quyền các cấp, vội vàng lao vào cuộc. Từ UBND tỉnh đến Phòng Cảnh sát môi trường, Công an tỉnh, Sở Khoa học và Công nghệ, Sở Tài nguyên và Môi trường phối hợp với chính quyền địa phương, sớm làm rõ những vi phạm của Công ty Nicotex Thanh Thái, đồng thời có biện pháp chấn chỉnh. Nói là “sớm”, nhưng thật ra là quá muộn!

Tệ nhất, là năm nào Sở Tài Nguyên–Môi Trường (TN-MT) Thanh Hóa cũng đều có các đoàn lên kiểm tra mỗi năm một lần, nhưng lần nào cũng... báo trước. Và ông Chi Cục trưởng Chi cục Bảo vệ môi trường cho biết: “Năm nào cũng thanh tra kiểm tra, nhưng ngoài hàng rào (!)” (Theo báo Lao Động ngày 04/09).

Tiêu hủy tồn kém nên cứ tự ý chôn lấp chất độc, ai chết mặc ai

Về sự tàn phá của chất thải này, hãy nghe ý kiến của ông Lâm Vĩnh Ánh (Cục Kỹ thuật, Bình chủng Hoá học Bộ Quốc phòng): *“Việc tự ý chôn lấp nêu trên của Công ty cổ phần Nicotex Thanh Thái sẽ gây nguy hại cho môi trường, nhất là khi gặp mưa chất độc sẽ phát tán ra môi trường xung quanh. Nếu doanh nghiệp (DN) xử lý kỹ thuật rồi mới chôn lấp, thì việc làm đó phải được cơ quan chức năng biết và kiểm tra, đánh giá xem việc xử lý đến đâu, có đạt các tiêu chuẩn quy định không. Tuy nhiên, có thể do việc tiêu hủy theo đúng quy định chôn đốt khá tốn kém (khoảng 25-50 triệu đồng/tấn) nên DN đã “trốn” việc tiêu hủy theo đúng quy trình mà tự chôn lấp”.*

Tất cả sự tha hóa của những kẻ tham nhũng, nhóm lợi ích, cho đến chuyện chôn lấp hóa chất độc hại, bắt kể số phận, tính mạng người dân ra sao, cũng do sự tha hóa lương tâm của những kẻ có trách nhiệm.

Quan thanh tra nói như không có chuyện gì xảy ra

Liên quan tới việc Cty Nicotex Thanh Thái bị “tổ” chôn hóa chất độc hại xuống đất gây ô nhiễm môi trường, chiều ngày 4/9, ông Trịnh Quốc Huy, Chánh thanh tra Chi cục Bảo vệ thực vật Thanh Hóa vẫn thản nhiên trả lời như không có chuyện gì xảy ra (?!).

Ông Huy cho biết, năm nào thanh tra chi cục cũng thành lập đoàn cùng với các cơ quan chức năng liên ngành đến thanh tra hoạt động của Cty Nicotex Thanh Thái. Kết quả mới nhất năm 2012 cho thấy công ty này không vi phạm chỉ tiêu nào được ghi trong giấy đăng ký hoạt động. (!?)

Trái ngược với thanh tra chi cục bảo vệ thực vật, ông Lưu Trọng Quang, Phó Giám đốc Sở TN&MT Thanh Hóa cho biết, năm 2012 qua kiểm tra, phân tích về không khí có dư lượng thuốc bảo vệ thực vật nhưng vẫn nằm trong ngưỡng cho phép. Nhưng về mẫu đất, có một mẫu có 2 chỉ tiêu vượt tiêu chuẩn cho phép. Lần kiểm tra ngày 18-3-2013, mẫu đất có chỉ tiêu Dimithoat vượt 1,2 lần; còn mẫu nước có 2 mẫu (1 mẫu nước ao và 1 mẫu nước hồ) vượt 3,3 lần chỉ tiêu TSS.

Bên cạnh đó, trong báo cáo giám sát môi trường năm 2012 đối với Cty Nicotex Thanh Thái có nhiều vi phạm như: Cty Nicotex Thanh Thái chưa có biện pháp xử lý chất thải nguy hại như: giẻ lau dính hóa chất, cặn bùn, vỏ thùng phuy, bao bì... theo đúng quy định. Chưa thực hiện đầy đủ các giải pháp bảo vệ môi trường theo báo cáo đánh giá tác động môi trường đã

được phê duyệt. Đúng là ông nói gà bà nói vịt.

Đấu tranh tới cùng, dù là phải bán cả nhà để lấy kinh phí

Mặc dù đã được lấy mẫu xét nghiệm trước đó, tuy nhiên người dân vẫn phải “mòn mỏi” chờ đợi kết quả trong “vô vọng”.

Ngày mùng 4/9 họ lại được tận mắt chứng kiến lần thứ hai cơ quan chức năng vào lấy mẫu hóa chất độc hại đi xét nghiệm và nghi ngờ việc làm trên có nhiều “ẩn khúc”.

Dường như việc lấy mẫu lần hai của cơ quan chức năng đã làm cho người dân không còn tin tưởng. Do vậy họ đã tự bật nắp các thùng phuy được chôn dưới đất lên để lấy mẫu tự mang đi xét nghiệm, đồng thời lưu giữ mẫu để “phòng” đối chứng với mẫu của cơ quan chức năng đã lấy trước đó. Như vậy là nhà nước lấy mẫu xét nghiệm riêng và người dân cũng lấy mẫu đi xét nghiệm riêng. Dân không còn tin tưởng vào những nơi gọi là “cơ quan chức năng” nữa!

Ông Lê Văn Tuấn, người dân ở đây cho biết: *“Chúng tôi không làm như vậy thì sau này con cháu chúng tôi sẽ là người trực tiếp phải gánh chịu hậu quả do công ty gây ra. Và chúng tôi sẽ đấu tranh tới cùng, dù là phải bán cả nhà, đất để lấy kinh phí”.*

Hàng trăm người dân dựng lều vây kín công ty

Sau nhiều ngày đào bới, người dân đã phát hiện được trên 20 thùng phuy chứa thuốc trừ sâu được chôn dưới lòng đất, trong khuôn viên Công ty Cổ phần Nicotex Thanh Thái. Ngoài ra còn có hàng chục điểm được người dân “khai quật” lên có chứa nguồn nước độc hại, sặc mùi thuốc trừ sâu.

Quanh khu vực nhà máy, mùi thuốc trừ sâu bốc lên nồng nặc, không khí bị đầu độc nghiêm trọng bởi những thùng phuy đựng hóa chất được người dân đào bới lên.

Theo người dân nơi đây, trong khuôn viên công ty này hiện có hàng chục tấn thuốc trừ sâu được chôn dưới lòng đất. Đặc biệt công ty này lại nằm ở chân núi, từ nơi đây có rất nhiều mạch nước chảy thẳng về khu dân cư với hàng trăm gia đình dân đang sinh sống.

Bởi vậy, ngày 3-9, hàng trăm người dân ở các xã lân cận Công ty Nicotex Thanh Thái đến giữ nguyên hiện trường nơi đã đào lên 1 lượng lớn hóa chất độc hại. Để tránh công ty tẩu tán thuốc sâu đi nơi khác và thay đổi hiện trường đào bới, người dân đã dựng lều lán thay nhau túc trực quanh công ty.

Chiều ngày 10-9, hàng chục

người dân các xã bị ảnh hưởng mùi thuốc sâu quanh Cty Nicotex Thanh Thái đã lên núi tìm kiếm nơi công ty này chôn hóa chất, bất ngờ người dân phát hiện ra một số điểm ở các hang đá có giấu chai, vỏ nhựa và nắp của chai thuốc. Rải rác quanh đó còn tìm thấy nhiều chai lọ thuốc bảo vệ thực vật đã cũ mục.

Theo kết quả điều tra ban đầu, Công an Thanh Hóa đã kết luận Công ty Nicotex Thanh Thái đã thực hiện không đầy đủ tần suất giám sát môi trường, xây lắp không đúng công trình xử lý môi trường (hệ thống xử lý nước thải) theo quy định, làm phát tán mùi hôi nồng khó chịu của thuốc trừ sâu ra môi trường; chưa có biện pháp xử lý bảo đảm phòng ngừa “sự cố” trong việc lưu giữ thuốc bảo vệ thực vật quá hạn sử dụng...

Làng ung thư, suy giảm thần kinh, dị dạng, đẻ non, sảy thai...

Như trên đã thông tin, nhiều người dân trong những thôn làng xung quanh Công ty Nicotex như: xã Cẩm Vân, Cẩm Tâm (huyện Cẩm Thủy) và Yên Lâm (huyện Yên Định, Thanh Hóa) hàng năm phải ăn, hít thở không biết bao nhiêu hóa chất độc hại vào người. Chính vì vậy mà con số mắc bệnh hiểm nghèo tăng lên chóng mặt. Người dân không ngần ngại đặt cho những xã sống quanh Cty Nicotex là “làng ung thư”.

Theo con số thống kê từ Trạm y tế xã Yên Lâm (huyện Yên Định), trong vòng hơn 10 năm qua trở lại đây tổng số người mắc bệnh hiểm nghèo của xã đã lên tới con số 315 người gồm các bệnh như: ung thư, suy giảm thần kinh, dị dạng, đẻ non, sảy thai...

Trong đó, số người mắc bệnh ung thư đã chết là 150 người, hiện tại đang còn hàng chục người mắc bệnh ung thư nằm chờ chết. Sảy thai 20 người, còn lại là bị thần kinh, dị dạng, đẻ non. Ông Đào Hồng Quyết, Trạm trưởng trạm y tế xã Yên Lâm cho biết: *“Trong 3 xã giáp danh Cty Nicotex thì xã Yên Lâm là xa nhất, nhưng lại có số người mắc bệnh nhiều nhất vì nằm dưới khu vực hạ lưu của sông Mã nên nước sinh hoạt bị ô nhiễm trầm trọng”*

Xã Yên Lâm có 10 thôn, tuy nhiên số người chết và mắc bệnh ung thư tập trung nhiều nhất là ở các thôn như: Cao Khánh 37 người; Thắng Long 38 người và Hành Chính 12 người...

Những người mắc bệnh ung thư hầu hết ở lứa tuổi từ 40 đến 50 với chứng bệnh như: ung thư dạ dày, phổi, gan, vòm họng. Nhưng những năm gần đây số người mắc ung thư ở

lứa tuổi trẻ tăng lên rất nhiều.

Sống khổ hơn chết

Theo danh sách trong sổ của ông Quyết, phóng viên báo VN Net đến thăm gia đình chị Phạm Thị Ng. (21 tuổi) thôn Thăng Long.

- Chị Ng. bị căn bệnh ung thư tử cung hai năm nay, giờ chỉ nằm ở nhà chờ chết. Cũng như chị Ng., còn có nhiều người trẻ khác mắc bệnh như: Lê Thị H (23 tuổi) ung thư vú; Đặng Thị Ng (22 tuổi); Lê Thị Tr (28 tuổi)...

- Cũng chung cảnh “làng ung thư” như xã Yên Lâm, ông Lê Viết Hùng, trưởng thôn Cò Đồm (xã Cẩm Vân, huyện Cẩm Thủy) cho biết, thôn Cò Đồm có 75 gia đình dân, với hơn 300 người. Nhưng khoảng 10 năm trở lại đây đã có gần chục người chết do ung thư. Còn số người đẻ non, dị dạng thì không thể đếm xuể. Đúng là cảnh sống khổ hơn chết.

- Chị Lê Thị Tân, thôn Cò Đồm cho biết, đưa con trai chị sinh ra được hơn một năm nhưng cháu không hề biết khóc thành lời, cũng không thể phát âm ra tiếng gì ngoài lấp bắp miệng. Chị Tân cho biết: *“Nhà tôi cách Công ty Nicotex qua một quả núi. Nhưng mùi thuốc sâu bốc lên nồng nặng, nhất là trời sương mù thuốc sâu càng đậm đặc. Có những hôm ăn cơm mà không thể nuốt nổi. Chúng tôi nghi ngờ nguồn nước ăn ở đây bị thấm thấu qua khiến con tôi mới bị di chứng thế này”*

“Tại sao dân chúng tôi khổ như thế này?”

- Bà Đinh Thị Lương (61 tuổi), thôn Phong Mỹ, nhà bà Lương có 4 người, chồng bà đã chết do căn bệnh ung thư phổi (năm 2005). Người con dâu thì bị tai nạn, giờ chỉ còn bà và đứa con trai đang mang trong mình căn bệnh ung thư quái ác, chờ ngày về với ông bà tổ tiên. Bà Lương không giấu được những giọt nước mắt trên khuôn mặt già nua mỗi khi nhắc đến người chồng và đứa con trai đang nghi mang trong mình căn bệnh ung thư này.

Nhìn vào di ảnh của chồng, bà khóc như ai oán: *“Tại sao gia đình tôi lại khổ đến như vậy? Chồng đã ra đi vì căn bệnh ung thư, giờ đây tôi cũng nằm chờ chết với bệnh ung thư vòm họng. Đứa con trai đang nghi ngờ bị ung thư, nhưng nó không dám đi khám vì sợ bị suy sụp tinh thần rồi không lo hậu sự được cho tôi khi tôi chết”*. Bà Lương cho biết, người dân ở đây khổ lắm. Nguồn nước sinh hoạt chủ yếu là giếng khơi, làng lại nằm ở dưới hạ lưu sông Mã nên hóa chất độc hại của Cty Nicotex theo dòng nước chảy xuống ngấm vào nguồn nước.

Ông Đoàn Quang Tơn, y tá thôn Phong Mỹ cho biết: hiện nay thôn Phong Mỹ cũng có tới cả chục người đang mắc bệnh ung thư. Con số này không dừng lại ở đó, vì lẽ người dân không đi khám nên không biết mình mang bệnh. Chỉ đến khi bệnh nặng thì mới phát hiện là mình sắp chết.

Những di chứng do chất độc gây ra được bù đắp như thế nào?

Tôi tưởng không cần đưa ra lời bình luận nào thêm về thảm cảnh của những người dân đang sống khổ hơn chết của những thôn xóm được gọi là “làng ung thư”. Xin chuyển đến những người gọi là có trách nhiệm với nhân dân câu hỏi ai oán “Tại sao gia đình tôi khổ như thế này?”. Và một câu hỏi được đặt ra:

Sự việc trên sẽ được các cơ quan chức năng làm rõ, những kẻ vi phạm sẽ bị xét xử. Ngoài ra, những người dân bị ảnh hưởng có thể kiện công ty này bồi thường vật chất về những thiệt hại mà họ đã và đang gánh chịu. Thế nhưng, những thiệt hại về tinh thần, những di chứng do chất độc đối với con người hiện tại và các thế hệ tương lai sẽ được bù đắp như thế nào?

BỐN TRĂM TRIỆU CÓ TƯƠNG XỨNG VỚI MÀNG SỐNG CỦA HÀNG CHỤC NGÀN DÂN?

Văn Quang 20-09-2013

(trích)

Bạn đọc đã biết về những cảnh khốn khổ của người dân các xã Cẩm Vân, Cẩm Tâm, huyện Cẩm Thủy và xã Yên Lâm, huyện Yên Định, tỉnh Thanh Hóa. Như tôi đã tường thuật trong bài trước, Công ty thuốc trừ sâu của Công ty CP Nicotex Thanh Thái thải chất độc ra môi trường khiến cho hàng ngàn người dân mắc đủ thứ bệnh từ ung thư, suy giảm thần kinh, dị dạng, đẻ non, sảy thai... Chỉ mới thống kê ở một xã Yên Lâm, huyện Yên Định, từ tháng 7/1997 đến nay, toàn xã có 957 trường hợp mắc bệnh các loại, trong đó có hàng trăm người bị bệnh ung thư. Ngay bây giờ chưa thể thống kê hết được những bệnh tật mà người dân các xã lân cận đã đang và sẽ còn phải gánh chịu và những tác hại khủng khiếp cùng hậu quả khôn lường cho cả một vùng đất rộng lớn có hàng trăm ngàn nông dân cư ngụ từ đời này qua đời khác.

Một quyết định xúc phạm tới người dân

Vậy mà trong một quyết định mới nhất ngày 18-9- 2013 vừa qua, Ủy Ban Nhân Dân (UBND) tỉnh Thanh Hóa vừa ban hành quyết định QĐ số

3253 xử phạt vi phạm hành chính 421.150.00 đồng đối với Cty CP Nicotex Thanh Thái vì đã có 10 hành vi vi phạm pháp luật về bảo vệ môi trường. UBND Thanh Hóa đã giao cho CA tỉnh chủ trì, phối hợp với Sở Tài nguyên–Môi trường, Sở Khoa học công nghệ, Chi cục bảo vệ thực vật giám sát việc khai quật của công ty, xác định rõ chủng loại, khối lượng, thời gian chôn lấp để củng cố hồ sơ xem xét việc xử lý hình sự theo quy định của pháp luật.

Tôi không cần phải liệt kê toàn bộ 10 vi phạm, hay đúng hơn phải gọi đúng tên là 10 tội ác, của công ty Nicotex Thanh Thái này, bạn đọc đã biết quá rõ trong bài tuần trước tôi đã tường thuật cùng những thông tin nhan nhản trên các trang báo mạng trong và ngoài nước.

Điều đáng ngạc nhiên hay đúng ra đáng “kinh ngạc” ở đây là số tiền phạt hơn bốn trăm triệu mà UBND tỉnh Thanh Hóa vừa quyết định. Dù chỉ là quyết định ban đầu và còn phải chờ những chứng cứ để người dân có thể kiện đòi bồi thường, nhưng không hiểu căn cứ vào đâu mà Ủy ban Nhân dân Thanh Hóa ra một mức phạt ban đầu “kỳ quái” như thế? Không lẽ hơn bốn trăm triệu đó tương xứng với tính mạng của hàng chục ngàn người dân và những thiệt hại khác về môi trường, về hậu quả lâu dài của nó? Phạt kiểu này, không chỉ người dân Thanh Hóa mà người dân VN nào cũng đều cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Chính vì vậy nên tôi không thể không viết tiếp về vấn đề này.

Phạt như gã ngứa

Có thể đây là biện pháp “chữa cháy” mà nhiều cơ quan đang áp dụng mỗi khi bị chỉ trích, bị lên án vì một vấn đề nào đó. UBND Thanh Hóa bây giờ mới nghe được tiếng khóc than của người dân thấu đến trời xanh, làm xúc động đến lương tâm nhân loại. Các quan đành tìm cách đưa ra một thứ “hình phạt tương trưng” để che đậy búa rìu dư luận đang chĩa thẳng về phía mình rồi... tính sau? Phạt như thế thà đừng phạt, người dân còn đỡ tức, đỡ tủi hơn. Thử hỏi bốn trăm triệu giữa thời đại này ở VN có đủ tiền chữa cho một người mắc bệnh vì hóa chất không? Có nhiều gia đình đã bán cả gia sản đi để chữa bệnh cho một người. Số tiền đó còn hơn cả bốn trăm triệu của các ông trong UBND tỉnh phạt Cty gây ra hàng loạt tội ác.

